

Giới thiệu Cuộc Sống Của Trí Huệ

Truyện Cuộc Sống Của Trí Huệ của tác giả Chúc Nữ là một câu chuyện xuyên không khá hay và hấp dẫn lôi cuốn đến từng tình tiết.

Nữ chính A Niếp có một gia đình không trọn vẹn nhưng nữ chính được hưởng rất nhiều tình yêu của người thân và tính cách lạc quan của nữ chính cũng ảnh hưởng rất lớn đến tâm tình của người đọc. Nam chính và nam phụ đều thâm tình nhưng cả hai người cũng không là rau sạch, tuy nhiên sau khi gặp nữ chính thì hai anh rất chung tình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Thiên Dự năm thứ 9, ta mang theo trí nhớ kiếp trước sinh ra trong phủ thư thị lang trong kinh thành. Cha ta là đại công tử của phủ thư thị lang, ta là trưởng nữ của người. A mỗ nói, ta sinh ra sớm hơn 3 ngày so với ngày dự sinh, ta là mệnh quý nữ. Ta cười nằng nặc, nếu đúng như vậy, quý nữ chẳng phải đây đấy? A mỗ thề son sắt, nói đây là sự thật, pháp sư cũng nói mệnh cách ta như vậy, không nói chỉ hấn ngay cả sự phụ hấn lúc sống cũng chẳng thấy được.

Ta liền tò mò hỏi A mỗ ngày đó ta sinh thiên không có hiện tượng gì khác thường? Bình thường thì đại nhân vật sinh ra đều được viết như vậy để tỏ rõ đó là mệnh cách quý trọng. A mỗ lặng yên nhớ lại nói đó là một ngày đầy mưa gió, sấm chớp giao tranh cả một buổi chiều, mẫu thân bắt đầu đau bụng sinh, bà đỡ nói là thai vị ổn nhiều nhất khoảng hai đến ba canh giờ là sinh xong, cũng không nghĩ đến ta ép buộc mẫu thân một ngày một đêm mới hiểm hiểm sinh ra.

Lòng A mỗ còn sợ hãi nói may mắn nếu không phải pháp sư trắng đêm tụng kinh cầu phúc, e là mẫu thân sẽ rời nhân thế. A mỗ còn nói, người tuổi Cọp sinh giờ Tuất là mệnh ngồi xe phải thật tinh xảo, sau này nhất định sẽ Quang Tông Diệu Tổ.

Không luận A mỗ nói thật hay giả, ta chỉ biết sau khi sinh chứng kiến vào mắt là tổ phụ rất cao hứng, người vuốt râu mỉm cười nhìn mặt ta hiền hòa phân phó hai bên “Đứa nhỏ này là cái có phúc, chăm sóc cẩn thận”

Tổ phụ vui mừng, tổ mẫu dấu đi thất vọng trong lòng, nâng ôm ta đùa trong chốc lát, trước khi đi lưu lại không ít đồ tốt, dặn mẫu thân thay ta cất giữ cho thật kĩ. Mẫu thân cung kính đồng ý, đợi tiễn bước tổ mẫu, trở lại ôm ta khi ánh mắt đã đọng đầy nước mắt.

Ta âm thầm kì quái!

A Mỗ ở bên cạnh thấy thế, nhẹ nhàng khuyên nhủ mẫu thân “Tiểu thư, cô gia từ nào đến giờ tính tình đều lạnh như vậy, ngài cũng không phải hôm nay mới biết tội gì so đo nhiều như vậy?”

Mẫu thân nhẹ nhàng nức nở “Lúc đầu là không muốn nghĩ nhiều, hấn đối đãi với ta như thế nào ta đều nhận, nhưng A Niếp chung quy là nữ nhi của hấn, hấn lại mặc kệ không hỏi han gì đến như vậy bảo ta làm sao không thương tâm?”

Ta bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Thời gian thấm thoát đã qua ba năm.

Một buổi chiều, ta đang nằm chán ngồi xõm dưới gốc cây xem lũ kiến chuyển nhà, A mỗ bước đi vội vàng lại đây ôm ta đi. Ta giãy giụa không đồng ý “A mỗ, thả ta xuống, thả ta xuống”. Trước kia không đi được không nói, muốn uống nước lại bị đem đi mao xị (vệ sinh), muốn đi mao xị lại đem đi uy nãi (bú sữa)... Ta bị đùa nghịch như vậy đã nhin đủ.

A mỗ đành bước chậm lại dỗ ta “A Niếp ngoan, A mỗ dẫn người đi gặp phụ thân”.

Phụ thân?

Ta nhìn trừng trừng A mỗ, ngừng giãy giụa.

Ba tuổi, rốt cuộc phụ thân nhớ đến phải gặp ta.

A mỗ ôm ta đến chỗ mẫu thân trước, nói rõ mọi việc sau, mẫu thân khóc khóc cười cười một lúc lâu mới nhớ đến rửa mặt chải đầu cho ta. Đem ta thu thập thỏa đáng, A mỗ nhắc mẫu thân cũng nên trang điểm lại, mẫu thân ngượng ngùng không nói.

Phủ thị lang rất lớn, mẫu thân ôm ta qua một hành lang dài có vẻ đã cố hết sức. A mỗ muốn tiếp nhận ôm ta lại bị mẫu thân cự tuyệt. Đi qua một cái hồ nước lớn lại đi qua vườn hoa nhỏ, mẫu thân chỉ vào một mảnh rừng trúc phía xa vẻ mặt vui mừng nói đó là sân của a cha.

Ta lại không cho là đúng, chỗ này ta buộc Từ Hà dẫn ta đến đây không dưới mười lần, bắt quá đáng tiếc là mỗi lần đều núp sau núi nhìn trộm cũng không dám đến gần nửa bước. Từ Hà nói nếu ta không nghe lời tùy ý đi lại nàng sẽ bị loạn côn đánh chết. Được rồi, ta thừa nhận là bị nàng hù dọa sợ.

Càng tới gần rừng trúc, bước đi của mẫu thân có vẻ hỗn độn, mấy lần thiếu chút nữa đã té ngã. A mỗ đi bên cạnh luôn giữ tay để tùy thời tiếp được ta nếu bị mẫu thân quăng ra.

Phía trước công vòm đứng hai người, bên trái áo tím, bên phải áo xám. Ta đến đây nhiều lần nhưng chưa bao giờ gặp qua hai người này. Mẫu thân nói bọn họ là thị vệ bên người của phụ thân.

Hai người thấy mẫu thân đi tới đã tiến lên trước thi lễ, cung kính thăm hỏi.

Mẫu thân giao ta cho A mỗ, ý bảo bọn họ miễn lễ lại hỏi “Đại công tử có bên trong không?”

Ta oán thán, đại công tử đương nhiên ở bên trong bằng không chúng ta đến làm gì?

Nam tử áo tím nói “Thưa đại thiếu phu nhân, đại công tử đang chờ tiểu thư”.

Mẫu thân thật cao hứng, cầm váy định bước qua cửa, đột nhiên bị nam tử áo xám ngăn lại.

Mẫu thân sừng sốt.

Ta kinh ngạc.

Chỉ nghe nam tử áo xám giải thích “Đại công tử phân phó, chỉ cần một mình tiểu thư được đi vào”

Mẫu thân lao đảo một cái.

Thân thể A mỗ cũng căng thẳng.

Ta nhìn mẫu thân vừa rồi còn sắc mặt vui mừng bây giờ đã tái nhợt, trong lòng có một cỗ hương vị không nói nên lời.

Ta bị nam tử áo tím mang đi nghe nói là đến trước mặt phụ thân, thi lễ xong nam tử áo tím lui ra. Ta ngẩng đầu tò mò nhìn nam tử áo trắng trước mặt, hần mày thanh mặt tú dáng người cao ngất khí chất phiêu dật. Ta cảm thấy không nhận được khen hảo một cái nam tử như trích tiên.

Phụ thân thấy ta nhìn người không chuyển mắt, không có chút thái độ sợ hãi người lạ, người có giấy lát kính ngạc. Người đứng lên, lại ngồi xuống có chút do dự, có chút không biết làm sao dường như không biết nên đối đãi với ta như thế nào. Qua một lúc lâu người mới chậm rãi đến gần chân chờ lại ôm lấy ta quý trên mặt đất, hỏi nhỏ

“Người là A Niếp?”

“Người là a cha?” Ta một bộ dạng thiên chân (ngây thơ, không rành thế sự) đáp lại hần, đứa nhỏ của người nào thì giống người đó, lời nói cũng phải có chút kế thừa.

Phụ thân không đáp ta, lại quay đầu nhìn vào phòng ngủ cười có chút chua xót.

Gặp phụ thân thất vọng mà về, sau khi mẫu thân biết được về thanh tú đáng yêu của ta có thể dễ dàng thỏa mái, dần dần người đối với phụ thân cũng không còn ôm trông cậy gì, còn trẻ tuổi mà mỗi ngày trừ bỏ niệm kinh lễ Phật thì là dưỡng hoa làm cỏ, ngày qua ngày cứ như một dòng nước lặng.

Bên trong phủ thị lang không còn tin tức của phụ thân. Ta từng hỏi mẫu thân, a cha đi đâu rồi? Mẫu thân chỉ khóc không nói, A mỗ vụng trộm bảo ta đừng hỏi, càng hỏi thì càng tăng thêm thương cảm cho mẫu thân.

Mẫu thân không thể hỏi, trước mặt tổ phụ không dám đề, xưa nay nhị thúc nói không nhiều, một câu nói giỡn cũng không có, là người cũng không có khả năng hỏi được. Vì thế ta đi tìm tam thúc, chưa từng nghĩ bình thường cái miệng như cái phễu của tam thúc nghe xong đã dựng lông tóc, rất hiếm thấy người nghiêm khắc đối với ta, cảnh cáo ta không được nhắc lại nữa từ. Ta chưa từ bỏ ý định lại chạy đi tìm cô cô, nào biết lại dọa nàng đến sinh bệnh, hơn một tháng sau cũng không chịu gặp ta.

Ai... ta chỉ muốn tìm cha thôi mà!.

Nếu ai cũng giữ kín như bưng về phụ thân, ta cũng không thèm miệt mài theo đuổi nữa, ta giữ kín tâm tư tò mò muốn biết rõ bí mật, ngoan ngoãn nghe theo tổ phụ chuyển đến ở trong viện của nhị thúc để người nuôi dạy ta. Nhị thúc đáng thương, thanh niên nam tử chưa thành thân, chưa hôn phối đã bị ta liên lụy thành “Nãi thúc”.

Ngày qua ngày, đào mất ta đã năm tuổi, đến niên kỉ vỡ lòng.

Có câu truyện phụ phải có đức có tài, nữ tử không tài mới là đức. Đại tể vương triều mặc dù không được liệt vào năm ngàn năm trước, nhưng xã hội giáo dục nữ tử khắc nghiệt một cái cũng không giảm. Nhóm học sinh đại nho cho rằng nữ tử phải ở trong hậu viện, hiểu kính trưởng bối, giúp chồng, dạy con là ngăn chặn được tai họa như tiền triều.

Là một kẻ từng thi vào trường đại học, ta tò vò thật quá tán thưởng những lời này. Nhưng ngày lạnh qua nhanh, đang lúc ta nằm trên giường ăn hạt dưa đã được A mổ bóc vỏ mà vô cùng may mắn chính mình tái sinh tại cổ đại làm thiên kim chi nữ, nhị thúc lại đến đây báo cho ta biết đã thành sư phụ đến nhà muốn dẫn ta đi gặp.

Sét đánh giữa trời quang!

Ta cầu nhị thúc “Không cần sư phụ được không? Học với tam thúc được không?”

Nhị thúc nhẹ nhàng thốt ra hai chữ đánh vào lỗ tai ta sinh đau nhức “Không được”.

Tổ phụ có bốn đứa nhỏ, trừ bỏ phụ thân, ta còn hai cái thúc thúc, một cái thứ xuất cô cô. Nhị thúc tao nhà đầy phong thái, giống hệt phụ thân. Tính cách tam thúc đáng hoàng, nhưng lại được nổi danh trong kinh là hoa hoa công tử. Cô cô tính tình mềm mại như nước, vừa thấy đã thương, nhưng từ xưa đích thứ có khác, phân biệt tôn ti, mặc dù cô cô được mệnh danh là đại tiểu thư phủ thị lang nhưng đãi ngộ còn kém hơn cháu con vợ cả như ta.

Không cam lòng cũng phải bái sư xong, ta bắt đầu bước vào học tập vỡ lòng. Sư phụ nói với nhị thúc, tiểu thư nhỏ tuổi, một ngày hai canh giờ là đủ rồi. Ta khóc không ra nước mắt, hai canh giờ đó là hơn 4 tiếng đồng hồ, 4 tiếng đồng hồ a!.

Cứng rắn chịu đựng qua mấy ngày, ta lại tìm nhị thúc mà nháo, khóc lóc nỉ non, khóc lóc om sòm lẫn lộn, chiêu thức của đứa nhỏ ta đem ra dùng hết nhưng vô dụng. Ta không từ bỏ ý định lại đi tìm tam thúc, tam thúc nhú mi trừng mắt khinh bỉ nhị thúc một chút, an ủi ta nói “Ngoan, nữ hài tử đọc sách cái gì, tổ phụ con chỉ muốn cho con biết vài chữ thôi, giống cô cô con giống nhau, lớn lên không phải là xem được vài thứ thôi, nhịn đi, nhịn nhịn sẽ qua thôi”.

Tuy biết rằng tam thúc làm việc luôn luôn không đáng tin cậy, lời người nói chỉ có thể nghe không thể tin, nhưng ta vẫn ôm hi vọng, hi vọng như tam thúc nói tổ phụ muốn cho ta biết vài chữ thôi, dù sao nữ tử ở cổ đại không tham gia khoa cử, cũng không nhập sĩ đọc sách để làm gì.

Ta không phải đứa nhỏ bình thường, đứa nhỏ bình thường không phải ta.

Nửa tháng sau.

Ta cầm tờ giấy viết đầy chữ, nhìn xem tờ giấy coi như đoạn chính đi tìm tổ phụ, nói ta đã có thể đọc thuộc sách và viết được Tam Tự Kinh.

Tổ phụ trừng to mắt tỏ vẻ không tin.

Vì thế miệng lưỡi ta lưu loát...

Tổ phụ nghe xong lòng đại duyệt.

Cách vài ngày A mã đến truyền lời, tổ phụ nói ta thiên phú dị bẩm, chỉ cần một sư phụ là không đủ, muốn ta đi gặp các sư phụ: thư, họa, lễ, nhạc...

Ta bị phản không thôi, vọt tới viện của tam thúc lại khóc lại nháo lớn.

Tam thúc lau lệ cho ta, cười xấu xa “Tiểu nha đầu, việc này cũng không thể trách thúc”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Tri Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Chậm rãi qua được mười tuổi, đến tuổi có tâm sự riêng linh tinh. Trong phủ người và việc đều biến hóa. Tổ phụ đã làm Trung Thư, chức quan nhị phẩm. Nhị thúc đương nhiên là đã cưới thê có hài tử, giao thừa năm kia tiến cung dự tiệc, hoàng đế thưởng thức ban thưởng quan chức Thư Thị, phẩm giai mặc dù không cao chỉ là ngũ phẩm nhưng lại gánh vác trách nhiệm viết chiếu thư, tham dự cơ mật là chức quan thân cận hoàng đế, không phải tiểu nhân có thể xem xét.

Tam thúc như trước không cái chính hình. Mặc dù bị tổ mẫu cường chế cưới biểu muội nhà cậu làm vợ, nhưng mà trong cái nhìn của mọi người thì hai người bọn họ quả thật không thể ăn chung một nồi. Tam thúc tiêu dao quen, sợ nhất là câu thúc, tam thậm là tiểu thư khuê các chính thống, nói chuyện làm việc chú ý nhất là hai chữ “Quy cũ”. Hai người ở chung, đem tam thúc cấp nghẹn, nhìn cũng thật đáng thương.

Cô cô duy nhất gả cho tiểu quan lục phẩm đã ngoại phóng, cách kinh thành xa ngàn dặm, không đến ba năm, năm năm cũng đừng nghĩ gặp mặt một lần, nghĩ đến thứ tổ mẫu không biết gạt lệ trước mặt tổ phụ bao nhiêu lần. Tổ phụ phiền muốn chết cuối cùng cho nàng đến am ni cô ngoài thành tĩnh dưỡng, ngày lễ ngày tết mới cho hồi phủ.

Lâu nay phụ thân đều không có tin tức, mẫu thân thì không trông cậy được suốt ngày tụng kinh niệm phật, êm đẹp đem sân ở làm như chùa miếu. Tổ mẫu có chút bất mãn muốn tìm cơ đuổi mẫu thân về nhà mẹ đẻ. May nhị thúc, tam thúc ra mặt cầu tình, tổ phụ cũng nhớ đến mẫu thân khổ tâm không

cho tổ mẫu khó xử người như vậy ngày của mẫu thân mới thuận lợi xuống dưới. Mẫu thân yên ổn lại cho rằng bỏ tất hộ nàng từ đó càng thêm thành kính, bỏ đi thanh lệ đặt hiệu là thanh liên cư sĩ, xem như một bước đã thoát hồng trần cũng không khác gì xuất gia tại nhà.

Ta như trước ở lại viện của nhị thúc, đối với ta cái này chất nữ như cô nhi mà cũng không phải cô nhi có thể nói là nhị thúc đã ra hết tâm hết lực. Cho dù người có hai con trai một nữ nhi, ta như trước vẫn là đại tiểu thư không thể nào mạo phạm được, đệ đệ muội muội càng thêm thân cận ta.

“A tỷ, tỷ đang nghĩ gì?” Một tiếng trẻ con đánh vỡ suy nghĩ của ta.

Mở mắt ra thấy là đại đệ Trí Duệ, phía sau hắn là nhị thẩm đang dắt tay nhị đệ Trí Lễ đứng cách đó không xa nhìn ta.

Ta vội tiến lên hành lễ.

Nhị thẩm nâng ta dậy, vỗ vỗ cổ đánh vào người ta, ôn hòa nói “Huệ nhi có tâm sự?”

Ta lắc đầu “Không.”

Trí Duệ không tin, chen vào nói “A tỷ gạt người, mẫu thân vừa kêu tỷ nhiều lần, tỷ cũng không trả lời”

Ta ngượng ngùng cười.

Nhị thẩm nói “Thời tiết mặc dù đã ấm lên, nhưng sáng sớm vẫn có khí lạnh, con đừng nằm trên cỏ, cẩn thận bị bệnh”

Ta nói lần sau sẽ không.

Nhị thẩm lại quan tâm một phen rồi dắt Trí Lễ đi thỉnh an tổ mẫu.

Ta nhìn Trí Duệ “Sao người không đi?”

Tiểu tử kia bĩu môi “Tổ mẫu trang bệnh, đệ mới không hứng thú đi”

Ta cười ha ha.

Nhị thẩm xuất thân không cao, tướng mạo thường thường, toàn thân cao thấp nếu nói đến ưu điểm chỉ sợ là chỉ có ôn hòa là đứng thứ nhất, nếu cùng với nhị thúc như trich tiên đứng chung một chỗ thật kém không khác gì trên trời dưới đất. Nhưng người là do nhị thúc tự mình tuyển, giữ bí mật rất tốt chờ tổ mẫu biết hai người đã lấy cả hôn thư, đem tổ mẫu khí ngã ngựa không thừa nhận cũng không được.

Nhị thúc thần thông quảng đại, biết tổ mẫu nhất định phản đối nên đã thỉnh Thái Sư làm mai một bổ thêm lễ tiết. Tổ phụ thì không nói gì, nhị thúc làm việc luôn ôn trọng, người cảm thấy nếu nhị thúc lựa chọn nhị thẩm thì tất nhiên trong đó có đạo lý nên đối với tức phụ này trân trọng có thêm. Nhị thẩm vào cửa hai năm, tổ phụ liền cho tổ mẫu giao ra quyền quản gia.

Nhị thẩm không phụ sự mong đợi của mọi người, quan viên bá kiến bên ngoài hay thân thuộc kết giao bên trong, công việc nội bộ quản gia tính toán sổ sách, chủ tử, nô tài đều an bài thỏa đáng. Mặc cho ai nhắc đến nhị phu nhân của Trung Thư phủ không một người không tán dương lợi hại.

Tổ mẫu nhìn nhị thẩm không vừa mắt, nhị thẩm vừa mang thai người lại lo thu xếp cho nhị thúc nạp tiểu thiếp. Nhị thẩm không nói gì, thê tử mang thai, trọng phu nạp thiếp nhà nào chẳng giống nhau. Lúc này nhị thúc cũng không ngờ nghịch tổ mẫu, thị thiếp thuận lợi nâng vào phủ. Bất quá nhị thúc cũng chẳng ở qua đêm trong phòng thị thiếp, một ngày cũng không qua, một năm cũng chẳng qua.

Thị thiếp hàm không được, liền thông đồng với một người hộ vệ của tổ phụ, mang thai muốn bỏ trốn, vừa vận bị nhị thẩm bắt được. Thị thiếp bị đưa đến trước mặt tổ mẫu luận tội, cái gì cũng không cần nói, đại phu vừa chuẩn đoán xong, làm tổ mẫu giận đến ngã ngựa.

Chuyện thị thiếp không yên tĩnh được hai tháng, tổ mẫu lại cấp nhị thúc thu xếp thêm một cái. Lúc này nhị thúc không trầm mặt, một mình cùng tổ mẫu hàn huyên nửa ngày.

Cũng không biết nhị thúc nói cái gì, khi hai người đi ra, ánh mắt tổ mẫu khóc đỏ bừng. Sau này, tổ mẫu cũng không dám nhắc lại việc cấp nhị thúc nạp thiếp.

Chung quy tổ mẫu ý giận khó giải, nói đến nói đi đều qua lâu như vậy, người vẫn là ba ngày năm bữa thì trang bệnh hành hạ nhị thẩm một phen. Nhị thẩm phải chủ trì bếp núc, còn mỗi ngày ứng phó người người lui tới giao thiệp đã phải rất vất vả, vậy mà trước mặt mẹ chồng còn phải ngày ngày sáng chiều “Thị tật”, cuộc sống của con dâu này thật đúng là không tốt qua.

“A tỷ, tổ mẫu thương tỷ nhất, tỷ đi giúp mẫu thân cầu tình đi” Trí Duệ tuổi nhỏ cũng đã cảm nhận được mẫu thân không dễ sống, cái này trưởng thành sớm không biết được là tốt hay không.

Ta nói “Duệ nhi, a tỷ biết nhị thẩm vất vả nhưng nếu a tỷ đi cầu tình, nhất định thẩm còn vất vả hơn nữa”.

Tổ mẫu luôn ngờ vực nhị thẩm làm yêu thuật với nhị thúc, vì vậy mà nhị thúc mới không nghe lời mẫu thân trộm cưới nàng vào cửa lại mọi cách bảo hộ. Nếu trước khi tổ mẫu giải được khúc mắc mà ta nói giúp nhị thẩm chỉ sợ hậu quả càng không như mong muốn, nói không chừng có thể tổ mẫu thỉnh pháp sư về nhà để diệt trừ yêu ma.

Trí Duệ bốn tuổi đương nhiên không rõ cho nên lời kéo ta hỏi “A tỷ, vì sao a?”

Ta ra về cao thâm sờ sờ đầu hần “Chờ người lớn lên sẽ biết”

Thiên Dụ năm mười chín, đây là năm không tầm thường đối với nước, đối với nhà. Đầu năm, tai họa ở Bắc Cung, đầu tiên là khô hạn không gió không mưa, mùa màng thất thu. Sau lại mưa to như trút nước, liên miên nửa tháng, nương máng, sông suối tràn đầy nước, bùng nổ hồng tai, khiến hơn vạn dân chúng không có nhà để về.

Nạn dân bất an thì lòng người không ổn định, lòng người không ổn định thì triều đình sinh biến. Hoàng đế tuổi tác đã cao, trừ vị vẫn bỏ không (vị trí thái tử), phía dưới có bốn vị hoàng tử, trừ nhị hoàng tử theo truyền thuyết là không có gì nổi trội, còn lại người người bất phàm, các con đoạt đích khó tránh khỏi lan đến bên ngoài.

Nông nghiệp thủy lợi là đại hoàng tử cai quản, lần này gặp tai ương, tam hoàng tử, tứ hoàng tử đương nhiên không bỏ qua cơ hội, bắt tay dâng sớ buộc tội đại hoàng tử, nói hần kết bè kết cánh, bán quan bán chức, phóng túng quan viên tham ô tiền bạc dùng cho thủy lợi, không để ý dân chúng an nguy... Sau lại truyền ra đại hoàng tử phản kích, ngự sử buộc tội tam hoàng tử không có cách trị gia, hoàng tử phi vì đồ kị sinh ra hận, có ý đồ mưu hại con của thứ phi được sủng ái.

Thật thật giả giả, giả giả thật thật, theo cách nói của tam thúc, trong ngoài triều đình đều loạn thành hỗn loạn. Tổ phụ vì tránh phong ba lấy bệnh làm cớ ở nhà tu dưỡng. Nhị thúc không được may mắn như vậy, cư nhiên bị nhị hoàng tử rất ít ra cửa bắt lấy sai lầm, tham một quyền, một đạo thánh chỉ từ hoàng đế ban xuống, nhị thúc bị triệt đi hết thầy vinh sủng.

Trung Thư phủ từng huy hoàng cứ như vậy yên lặng không một tiếng động, không còn ngày thường ngựa xe rầm rộ. Tổ phụ và nhị thúc nhân rồi ở nhà, “bệnh” của tổ mẫu cũng tốt lên, nhị thẩm không cần trắng đêm ở bên giường sợ nóng lo lạnh, cả nhà trôi qua thật yên lặng.

Bất quá, ngày lành như vậy trôi qua không bao lâu, tam thúc luôn luôn âm ỉ đột nhiên không thấy. Triều đình đang thời kì mất cảm mà tam thúc một người sống sững sững đột nhiên mất tích, cả nhà cao thấp lại được một phen ép buộc. Cứ như vậy mà làm cho tam thẩm lo lắng sinh non may mà mẫu tử bình an mọi người mới thoáng yên tâm.

Nhân việc đó, tổ phụ nghiêm lệnh, trên dưới không được phép bàn tán về việc tam thúc mất tích. Khác với tiền viện bình tĩnh, hậu trạch là tiếng khóc không ngừng. Mỗi khi đi thỉnh an tổ mẫu, không phải tam thẩm thút tha thút thít thì chính là tổ mẫu khóc lóc nỉ non. Chỉ riêng nhị thẩm thông dong, giống như chẳng có chuyện gì phát sinh.

Không hổ là nữ chủ nhà, khí khách thật khác biệt.

Nhị thẩm phát hiện ta đang nhìn nàng, lại lặng lẽ đánh ánh mắt cho ta. Ta nghĩ là người có điều muốn nói, đứng dậy theo lệ thường thỉnh an tổ mẫu và tam thẩm lại cáo từ đi ra. Nhị thẩm đi ra thấy ta ở trong đình chờ nàng, thân thiết hỏi ta “Huệ nhi đang đợi thẩm sao?”

Ta cười “Không phải là thẩm có điều muốn nói sao?”

Nhị thẩm mỉm cười, cầm tay ta một đường đi ra ngoài “Mấy hôm nay thấy Huệ nhi không khác gì trước kia, chẳng lẽ không lo lắng cho tam thúc?”

Ta nói “Huệ nhi không có gì để lo lắng”

Nhị thẩm nói “Lời này nếu để tam thúc con nghe thấy, e là thật đau lòng”

Ta nói “Tam thúc có nơi tốt cũng không mang Huệ nhi theo, sau này gặp lại tất nhiên là phải trả cả vốn lẫn lãi cho Huệ nhi”

Nhị thẩm sáng giọng “Không quy củ, cẩn thận nhị thúc con nghe thấy, không thiếu phạt con chép mấy lần kinh thi”

Ta le lưỡi, ôm cánh tay nhị thẩm làm nũng “Có thẩm ở đây, nhị thúc không sẽ không dám”

Nhị thẩm đỏ mặt, nâng tay làm bộ gõ ta hai cái “Điện nha đầu, càng ngày càng phát ra không quy củ”

Đúng lúc này lại thấy lưu tổng quản chạy tới.

Nhị thẩm biến sắc, ngừng cười đùa với ta, bước nhanh đến hướng lưu tổng quản đón hần.

Ta cũng bất an, lưu tổng quản nhiều năm đi theo tổ phụ, luôn luôn làm việc thỏa đáng, hiện giờ luống cuống như vậy, chứ không phải là xảy ra đại sự gì?

Không nghĩ nhiều ta chạy nhanh đuổi kịp nhị thẩm.

Nhị thẩm nghiêm mặt nói “Lưu tổng quản, chuyện gì kích động như thế?”

Lưu tổng quản nâng tay áo lau mồ hôi trên trán, trả lời “Thưa nhị thiếu phu nhân, đại công tử trở về”

Ta cả kinh, phụ thân đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Phụ thân đã trở về, có được tính là chuyện tốt hay không?

“A Niếp, lão gia cho truyền con đến thư phòng”. A mỗ tiến vào đánh vỡ suy nghĩ của ta.

A mỗ là bà vú của mẫu thân, hầu hạ mẫu thân lớn lên là quân sự bà tử đắc lực bên cạnh mẫu thân. Từ lúc mẫu thân không hồi thế sự A mỗ chính thức bị nhị thẩm điều đến bên người ta, trở thành người ta tín nhiệm nhất, thân cận nhất. Vì có phân tình cảm với mẫu thân, A mỗ đối với ta như thân sinh, ta cũng mười phần tôn kính nàng.

Đột nhiên ta phản ứng không kịp, hỏi nàng “Đi thư phòng làm gì?”

A mỗ nói “A cha con đã về, giờ đang ở thư phòng của lão gia, nhị công tử cũng ở đó. Đi nhanh đi”

Ta vỗ vỗ đầu, sao lại quên mất việc này?

Ra cửa viện, thấy nhị thẩm đứng ở bên ngoài. Ta hỏi “Thẩm đang đợi con sao?”

Nhị thẩm gật nhẹ đầu, đến gần cầm tay ta nói dẫn ta đến thư phòng tổ phụ. Ta giật mình, nhị thẩm quan tâm ta chưa bao giờ thua mẫu thân. Đến gần thư phòng nhị thẩm dừng chân lại nói tổ phụ chưa truyền người đi vào thì không được tốt, người hỏi ta vào một mình có sợ hay không? Ta lắc đầu thâm tâm nói, có cái gì phải sợ? Nhị thẩm yên tâm.

Thị tì dẫn đường đi ra.

Nhị thẩm khom người vuốt lại quần áo cho ta, lo lắng dặn dò “Phải ngoan chút, đừng chọc giận tổ phụ”

Ta gật gật đầu.

Trong thư phòng có bốn người, trừ bỏ tổ phụ, nhị thúc và phụ thân đang quỳ, thì gần cửa có một vị nam tử xa lạ, dáng người hần cao lớn thân thể khỏe mạnh, dưới đầu tóc trắng rối tung là khuôn mặt tuyệt sắc không thua gì phụ thân, quần áo hắc y hơn nửa khí chất uy nghiêm tăng thêm vài phần khí khách cho hần.

Ta âm thầm kinh ngạc, hần là ai?

Nam tử thấy ta nhìn hần không chuyển mắt, trong mắt hần hiện lên chút ngạc nhiên, theo đó khóe miệng giờ lên cho ta một cái cười nhẹ ôn hòa. Ta lễ phép trả lễ. Nam tử hơi giật mình, không biết có phải là chưa thấy qua tiểu cô nương có lễ lại lớn mật như vậy hay không.

“Huệ Niếp nhi, lại đây” Nhị thúc thấy ta đứng bất động ở cửa, cho là ta sợ hãi nên vẫy tay cho ta đến cạnh người. Ta thu hồi ánh mắt đang nhìn nam tử, không yên lòng đi qua. Nhị thúc kéo tay ta, nói với tổ phụ “Phụ thân, xem như vì Huệ Niếp nhi, người cho huynh trưởng đứng lên đi”

Nhị thúc nói xong, phụ thân ngược mắt lên nhìn ta. Ta giả bộ sợ hãi, ôm chặt cánh tay nhị thúc trốn tránh không nhìn hần. Tất nhiên, tổ phụ chưa hết giận, trừng mắt nhìn phụ thân không để ý đến nhị thúc. Nhị thúc đành nói “Phụ thân, Huệ Niếp nhi đang chờ hành lễ với huynh trưởng”

Tổ phụ nhìn sang ta đang là ‘một bộ dáng đáng thương’, thờ dài một hơi vẫy vẫy tay, ý bảo phụ thân đứng lên.

Chắc là vì quỳ lâu lắm, phụ thân đứng lên lại lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống. Nam tử đầu bạc tay nhanh mắt lẹ, đỡ người trong nháy mắt. Ta kinh hãi, là một cái cao nhân? Từ lúc bước vào cửa đến bây giờ, ta luôn bất động thanh sắc chú ý hần nhưng vẫn không thấy rõ hần làm cách nào mà từ ngoài cửa chuyển đến bên người phụ thân.

Phụ thân suy yếu rúc vào người nam tử đầu bạc, người đầu bạc ôn nhu vỗ vai phụ thân về mặt an ủi. Ta kinh ngạc nhìn một màn ân ái trước mắt, đầu không thuần khiết nghĩ đến một khả năng, hình ảnh hài hòa tình cảm như vậy, trừ phi là quan hệ bọn họ là...

Ta không dám nghĩ tiếp.

Xưa nay tuy có những từ như nam phong (thích đồng tính nam), tiền triều cũng có nói đến phé để thích đồng nam, nhưng từ ngữ là từ ngữ, truyền thuyết là truyền thuyết. Nếu là thực tế xuất hiện tại nhà nào thì gia tộc đó tuyệt đối là mang nhục nhã.

Quả nhiên, tổ phụ thấy phụ thân cùng nam tử đầu bạc gần bó tương ôi, càng giận dữ, nâng tay chỉ ta, lớn tiếng quát phụ thân “Nghiệp chương, người còn mặt nà trở về sao? Có mặt mũi gì mà làm phụ thân Niếp nhi?” Phụ thân nghe tổ phụ nhắc đến ta, giống như chột tỉnh mộng, vội đẩy ra nam tử đầu bạc, ánh mắt hoảng loạn nhìn ta.

Nói thật, giờ phút này trong lòng ta đầy phức tạp. Nếu nói oán phụ thân, kì thật cũng chưa đến nỗi oán, hiện đại có câu gì nhỉ, tình yêu đích thực không phân biệt tuổi tác, không phân biệt giới tính. Nói không oán phụ thân, cũng không hoàn toàn không sao cả, nếu tình yêu của bọn họ là đáng giá ca ngợi, vậy sự tồn tại của mẫu thân và ta không phải thực đáng chê cười?

Phụ thân vẫy tay về phía ta, môi hơi động “A Niếp...”

Ta nhìn hần, không phản ứng gì.

Nhị thúc ngồi xổm xuống đỡ ta “Huệ Niếp nhi, đến cấp a cha hành lễ”

Nhị thúc nói thì phải nghe.

Ta ngoan ngoãn tiêu sái đến trước mặt phụ thân, cúi đầu hành lễ.

Phụ thân nâng ta dậy, thốt lên “A Niếp” rồi gắt gao ôm ta vào lòng.

Ta bị ôm thở không nổi, muốn giãy dụa, đột nhiên cảm thấy hai má ẩm ướt nóng bỏng.

Cảm giác toan chết trong lòng, phụ thân cũng sẽ khóc sao.

Nếu ta nhớ không lầm thì đây là lần thứ 2 kể từ khi sinh ra ta được gặp phụ thân. Sao có thể nhớ sai được? Hai lần cũng nhớ không rõ thì ta đâm đầu mà chết đi cho xong. A mỗ nói phụ thân thành thân với mẫu thân là do linh chi thành thân, duyên phận là do mấy năm trước vào dịp ngày sinh của thái hậu, hoàng đế hạ chỉ cho quần thần cùng chung vui, các phủ thân thuộc gặp nhau trong cung yến, không biết vì sao hoàng đế chỉ hôn cho mẫu thân và phụ thân.

Ta không tin vì A mỗ chỉ nói chuyện tốt, hoàng đế tử hôn là đại sự làm sao có thể không có nguyên nhân? Ta hỏi tình hình cụ thể, A mỗ áp ứng không chịu nói rõ. Ta hỏi tới, nàng nhìn ta như nhìn yêu quái. Ta cũng đành ngậm miệng, hài tử mười tuổi nếu biết quá sớm là ai thì cũng phải hoài nghi.

Ta không biết mẫu thân có biết chuyện phụ thân về phủ hay không, dù sao thì ta cũng không chạy đến nói cho người. Hỏi A mỗ có nói hay không? Nàng thờ dãi lắc đầu. Chuyện phụ thân là cấm kị trong phủ đương nhiên không có vài người được biết. Tuy ta không nói rõ cho A mỗ điều ta đoán trong lòng, nhưng ta nghĩ nhất định là nàng biết.

Phụ thân không vào viện lúc trước người ở, tổ phụ phạt người quỳ ở từ đường tạ tội với liệt tổ liệt tông. Ba ngày, nghe nói một ngày chỉ đưa chút cơm nước. Nam tử đầu bạc chẳng biết đi đâu, lấy thân phận của hần mà vào ở trong phủ là trăm ngàn lần không có khả năng. Nghĩ đến lần đầu gặp phụ thân, đôi mắt kia yên lặng nhìn về phía phòng ngủ cười buồn.

Phút chốc, ta hiểu được.

Nghĩ rằng, có lẽ phụ thân cũng thực khổ.

Lại nghĩ, kì thật người khổ nhất hần là ta, nếu người phụ thân yêu là nam nhân, vậy ta đến đây như thế nào?

Mẫu thân là có người khác?

Ông trời ơi! Đánh chết ta đi! Đừng nói mẫu thân không có khả năng, nếu nàng có khả năng, tổ phụ cũng không có khả năng cho một nghiệt chủng sống sót, huống chi mặt ta như là đúc ra từ khuôn mặt của phụ thân.

Thật muốn chết người.

Chẳng lẽ mẫu thân dùng thủ đoạn gì để lên giường của phụ thân. ...

Sau đó...liền...

Làm cho phụ thân oán hận, thẳng đến ta ba tuổi phụ thân mới bằng lòng gặp ta?

Nghĩ không ra! Thật là nghĩ không ra!.

“Tiểu Huệ nhi rung đùi đắc ý là đang nghĩ đến cái gì?” Đang hết sức phân thân, một cái thanh âm ôn nhu xa lạ vang ở bên tai.

Tuy xa lạ nhưng lập tức ta đoán được là ai.

Quay đầu nhìn lại. Quả nhiên!

Đầu bạc nam tử đi chậm rãi đến gần ta.

Ta vội nhìn quanh trái, phải.

Nam từ mỉm cười “Tiểu Huệ nhi đừng vội, quanh đây không có người nào”

Ta yên âm thầm thả hơi, yên lòng.

Cũng không hỏi hấn đem A mã và bọn nha đầu đi đâu, trực giác bảo ta tin hấn không thương tổn các nàng là được.

Nam từ không đợi đón tiếp, bản thân tự ngồi xuống, chủ động rót trà.

Uống xong lại nhìn ta, mỉm cười nói “Tiểu Huệ nhi quả là không phải đứa nhỏ tầm thường”

Lời này không đầu không đuôi, chẳng lẽ nhị thẩm khen ta sớm tuệ đã viết thành truyện truyền lưu hết cả đại giang Nam Bắc?

Nam từ giải thích “Nếu là nữ nhi bình thường giờ này đã bị dọa ngất rồi”

Ta âm thầm hỏi hấn, hấn nói đúng, ta trấn định như vậy làm sao là phản ứng của đứa nhỏ bình thường?

Nam từ nhìn ta “Thường được nghe a cha con nhắc tới con”

Ta tỏ vẻ hoài nghi “A cha nhớ rõ ta sao?”

Nam từ ôn hòa cười “Đương nhiên nhớ rõ, con là nữ nhi của hấn, làm sao không nhớ rõ?”

Ta mới không tin.

Nam từ nói “Trong lòng tiểu Huệ nhi có hận a cha không?”

Ta gật gật đầu, hận; ngừng lại, dường như cũng không đến mức như vậy, vì thế lại lắc đầu.

Nam từ khó hiểu “Huệ nhi gật đầu rồi lại lắc đầu là ý như thế nào?”

Ta nói thực “Không biết” Trong lòng rất mâu thuẫn.

Nam từ ngẩn người.

Lại rót thêm hai chung trà, nam từ về mặt lâm bầm lâu bầu nói “Ta gọi là Trần Phong”

Trần gì? Phong gì?

Dường như nam từ có thể đọc được khúc mắc trong lòng ta, giải thích “Hong trần có yêu, không tha đòi sau, đành phải đóng băng trái tim”

Cho nên mới tự hào là Trần Phong sao?

Nhìn mặt hấn cô đơn ưu thương, không biết vì sao nhưng lòng ta dâng lên một cảm giác đồng tình. Trần Phong thấy ta không nói lời nào, lại rót một chung trà, ngửa đầu uống cạn, biểu tình chưa xốt kia dường như không phải là uống nước mà là rượu nồng độ cao. Ta có chút không đành lòng, muốn nói cái gì an ủi hấn, nhưng lại nghĩ đến tuổi tác của mình, cảm thấy cái gì nghe cũng không hiểu thì tốt hơn.

Trần Phong chỉ chỉ tóc mình, nói “Tiểu Huệ nhi, sợ ta không?”

Ta lắc lắc đầu, tóc như tuyết rất tuấn tú.

Biểu tình của Trần Phong hơi thả lỏng, vươn hai tay về phía ta, ôn nhu nói “Tiểu Huệ nhi cho ta ôm một cái được không?”

Có cái gì mà không thể!

Ta đi qua, Trần Phong ôm ta vào lòng.

Trên người của hấn có mùi rất dễ chịu.

Một con buồn ngủ tới đột nhiên, ta ách xì một cái.

Trần Phong ở bên tai nói cái gì đấy...

Ta không để ý, trước khi ngủ ta mơ mơ màng màng nghĩ một vấn đề: Hấn và phụ thân, ai là công, ai là thụ?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trĩ Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Khi mở mắt ra bên ngoài mặt trời đã lên cao.

Ta nhìn quanh một vòng, vẫn là cái bàn kia, vẫn là cái chung trà kia.

A mỗ nghe động tĩnh, đi vào mặc quần áo cho ta, cười nói “Đã lâu A Niếp không ngủ ngon như vậy”

Ta hỏi nàng “Giờ nào?”

A mỗ nói “Sắp trưa rồi”

Lại ngủ lâu như thế.

Nghĩ đến tối hôm qua, ta hỏi A mỗ “Tối qua người đi đâu?”

A mỗ tự giấu cười cười “A mỗ lớn tuổi, mơ màng ngủ ở trong đình”

Ta nhủ vậy, Trần Phong lại đem một cái lão thái thái đưa ra khỏi viện, càng về khuya càng lạnh, lỡ bị đông lạnh thì làm sao?

A mỗ lại hiểu sai ý buồn bã nói “A Niếp chắc ngại A mỗ già đi, không còn dùng được?”

Ta lắc đầu liên tục, an ủi ôm lấy nàng, vô cùng thân thiết nói “A Niếp không chê, vĩnh viễn không chê A mỗ già”

A mỗ cười, biểu tình thật an tâm.

Lúc này ta lại hỏi “Sao không thấy bọn người Từ Hà?”

Lúc này A mỗ mới nhớ đến, tức giận nói “Nhị thiếu phu nhân phạt các nàng đi làm việc nặng rồi”

Ta hoảng sợ “Sao vậy?”

A mỗ giải thích “Đêm qua A mỗ ngủ bên ngoài, mấy cái nha đầu các nàng cũng không thấy bóng dáng đâu, nếu không có nhị thiếu phu nhân dậy sớm thăm con, cũng không biết là trong phòng không có lấy một người trực đêm”

Nói như vậy tối hôm qua ta ngủ một mình?

Nhìn nhìn trên người quần áo, chẳng lẽ Trần Phong thay giúp ta?

a...a...a..... Ta bị nam nhân của cha ta nhìn.

Ta nghĩ Trần Phong có chút quen thuộc, từ lúc hắn thấy ta và hắn ở chung không sai sau, bắt đầu lần thứ hai, lần thứ ba đến gặp ta. Suốt 7 buổi tối đứng giờ thì báo danh. Lòng ta biết nhưng không nói, cơm chiều xong là sai A mỗ và bọn nha đầu rời đi, ngồi trong phòng ngủ chờ hắn.

Trần Phong nói rất nhiều, hơn nữa hứng thú với mọi chuyện của ta, từ ăn uống, giờ nào dậy đến mặc quần áo, lúc nào đi học, tất cả mọi chuyện hắn đều muốn hỏi rõ. Ta thấy hắn hứng thú nồng đậm cảm thấy có nhiều người quan tâm không có gì là không tốt, vì thế lựa chọn chút việc vui nói cho hắn nghe. Nghe đến ta liên tiếp bị tam thúc ám toán, chủ động đi vào bẫy của tổ phụ, ngày ngày bị việc học tra tấn mệt mỏi không chịu nổi, Trần Phong cười ha ha ôm ta hôn một cái.

Nhìn gương mặt vui vẻ ôn hòa của hắn, ta thực muốn hỏi vì sao còn trẻ tuổi mà đã là một đầu tóc trắng? Làm sao quen biết với phụ thân và mền nhau? Mấy năm nay đi đâu? Lần này sao lại về? Mỗi khi đến bên miệng trực giác lại cho ta biết có một số việc không biết có lẽ sẽ tốt hơn.

Nhưng đêm nay nhìn Trần Phong thực uể oải, ánh mắt tuy rằng đang nhìn ta nhưng lại không biết tinh thần đang đi về đâu. “Tiểu Huệ nhi, con nói ta nên cái gì bây giờ? Tổ phụ con thủy chung không chịu tha thứ cho a cha con”. Nghe tiếng cúi đầu, giống như đang hỏi ta càng giống như đang hỏi chính hắn.

Vì cảm xúc của hắn, ta cũng phiền muộn theo, chờ đợi tổ phụ chấp nhận phân đạo chi luyến (tình yêu đồng giới), chỉ sợ rằng cuộc đời này của bọn họ cũng không có hi vọng. Ta đung đung tay hắn, một bộ thiên chân hỏi hắn “Nhị thẩm nói tổ phụ rất thương a cha, rồi cũng sẽ tha người ra, ngài không cần gấp”

Trần Phong hoàn hồn, cười đau thương, ngốc ngốc hỏi ta “Tiểu Huệ nhi, hôm qua con có gặp a cha không?”

Ta nói “Có gặp”

Đeo dính với nhị thẩm rất lâu, nàng lại an bài lâu thêm chút, ta mới trốn thoát cơ sở ngầm của tổ phụ vụng trộm vào từ đường. Mấy ngày không gặp, từng

là phong thần tuần lãng phụ thân đã tiêu tụy không chịu nổi, thoát nhìn thân thể rất suy yếu lại quật cường quỳ gối trước bài vị tổ tiên, không chút trốn tránh. Thấy ta, phụ thân vừa kinh ngạc vừa cao hứng, muốn đang tay ôm ta, thử vài lần lại không dám nâng tay. Nhìn khuôn mặt tươi cười mong mỏi của người, trong nháy mắt cổ họng ta như nghẹn lại, đã quên oán hận lúc trước, ôm phụ thân khóc lên.

Trần Phong hỏi “A cha con có khỏe không?”

Ta nói “A cha bảo chúng ta không cần lo lắng cho người” Khỏe mới là lạ! Ta nói với phụ thân về việc ban đêm gặp mặt Trần Phong. Nghe ta khích lệ Trần Phong, phụ thân rất cao hứng, vừa ôm vừa hôn ta, ánh mắt hồng hồng nói cảm ơn ta.

Trần Phong cười khỏ, không nói gì mà vuốt vuốt đầu ta. Chắc có lẽ cảm thấy hỏi ta cũng như không, tiếp đó nói chuyện cũng không đề cập đến phụ thân nữa. Lúc gần đi, Trần Phong ngồi xổm xuống hôn ta, hỏi ta “Tiểu Huệ nhi, con có thể tha thứ cho a cha không?”

Đối mặt với ánh mắt tràn ngập hi vọng của hắn, ta yên lặng không nói gì. Trần Phong thấy ta không nói lời nào, thất vọng rời đi. Ta nhìn bóng dáng của hắn, trong thâm tâm nói ta tha thứ vô dụng, tổ phụ tha thứ, tổ mẫu tha thứ, trọng yếu nhất là mẫu thân tha thứ mới được.

Đêm kế tiếp, Trần Phong không đến.

Như thế đã qua 7 ngày, Trần Phong cũng không xuất hiện.

Ta có chút mất mát, thăm ân hận lúc đó mình không nên trầm mặc, như thế có lẽ làm cho hắn thả tâm. A mẫu thấy ta cắn chiếc đũa không ăn cơm, lo lắng nói “A Niếp, mấy ngày nay con tinh thần không tốt, có chỗ nào không thoải mái hay sao?”

Ta lắc đầu, nhìn A mẫu, nghĩ đến mẫu thân. Từ lúc phụ thân trở về đến giờ, ta sợ chính mình nói lộ ra nên vẫn không đến gặp mẫu thân, tính ra đã có nửa tháng “A mẫu, mẫu thân tốt không?”

A mẫu nói “Vẫn bình thường, A Niếp cứ yên tâm”

Ta gật gật đầu.

Ăn xong cơm, ta lau lau miệng nói với A mẫu “Con muốn gặp mẫu thân”

A mẫu vừa nghe cuống quýt ngăn ta lại.

Làm sao vậy?

A mẫu ý bảo Từ Hà lui ra, xác nhận không còn ai sau mới kéo ta nhỏ giọng nói “Không thể đi”

Ta hỏi “Vì sao?”

A mẫu nói “A cha đang ở chỗ mẫu thân”

Ta bất ngờ, phụ thân đã ra ngoài? Người ở chỗ mẫu thân làm gì? Sám hối sao? Mẫu thân biết sự thật rồi sẽ ra sao?

Ta càng nghĩ càng kinh hãi, thừa dịp A mẫu chưa chuẩn bị vội trốn chạy ra ngoài. Chỗ mẫu thân ở cách ta một cái núi giả, thừa dịp đêm tối đi qua sẽ không có người phát hiện. Ta lặng lẽ tới gần tường viện của mẫu thân, trong đêm yên tĩnh, bên trong truyền đến từng đợt tiếng khóc. Lòng ta chua xót không thôi, là mẫu thân đang khóc, nói là ngăn cách hồng trần rốt cuộc vẫn là để ý phụ thân sao.

Bởi vì nghe lén, khuya ta mới ngủ. Hôm sau tỉnh lại đã là giữa trưa. Cảm giác cổ họng có chút khô khan, ta cố ý ho hai tiếng, nhắc nhở A mẫu vào đừng quên đem theo nước. Rất nhanh cửa được mở ra, vào cũng không là A mẫu mà là phụ thân. Người cầm khay tiến vào, bước đi có chút chậm, nhìn ra được thực suy yếu. Ta thu hồi kinh ngạc, vội xuống giường đi đón người, đỡ cánh tay người. Phụ thân ôn nhu cười, biểu tình rất là an ủi.

Sau khi ngồi xuống, phụ thân hỏi ta “A Niếp khát không?”

Ta gật gật đầu “Dạ”

Phụ thân từ ái cười cười, đưa cái chén đến bên miệng ta “Đến, a cha uy con”

Ta cười thân nhiên “Được”

Uống xong nước, a cha thấy trên người ta chỉ có một kiện áo trong, đứng dậy cầm thêm một kiện áo ngoài khoát thêm cho ta.

Lần đầu tiên được hưởng sự quan tâm, yêu thương của phụ thân, lòng ta ấm áp.

Phụ thân lo lo thất lung, hỏi ta “A cha có thể ôm A Niếp một cái được không?”

Được!

Phụ thân thật cao hứng, ôm ta ngồi lên đùi người, hôn hai má một cái, hỏi “A Niếp nhớ phụ thân không?”

Ta không muốn nói thật, hai chữ “Phụ thân” đối với ta rất là xa xôi, xa đến nỗi không có ý nghĩa như hai chữ “Nhị thúc”, ngay cả đứng bên cạnh cũng không tới. Nhưng đối với ánh mắt chờ đợi của phụ thân, ta nuốt nuốt, đem chữ “không” nuốt vào trong bụng, gật đầu nói nhỏ.

Phụ thân nghe xong, trên mặt cũng không xuất hiện tươi cười được trấn an như ta nghĩ. Người có vẻ xấu hổ hôn ta vài cái, vùi đầu vào cần cổ của ta, thấp giọng khóc. Mũi ta đau xót, nước mắt cũng trào ra. Tình yêu cùng tình thân, bên nào nặng, bên nào nhẹ, bên nào đúng, bên nào sai? Phụ thân lựa chọn tình yêu, đương nhiên sẽ mất đi ta.

Toàn bộ buổi chiều phụ thân đều cùng ta, ta luyện chữ, vẽ tranh người ở bên mài mực; ta đàn, người dùng ngọc tiêu hòa tấu với ta; ta chơi cờ bị thua thì giờ trò con tốt treo đeo lợi vuốt đánh ngã tướng soái của người, phụ thân cười ha ha; ngay cả ta luyện tập nữ hồng, phụ thân cũng ở bên thật sự nhìn xem.

Ta cảm thấy buồn cười, hỏi người “A cha cũng biết thêm?”

Phụ thân lắc đầu, hỏi lại ta “A Niếp thích không?”

Ta lắc đầu rầu rĩ nói “Thực chán ghét, nhưng tổ mẫu và nhị thẩm mỗi tháng đều kiểm tra, con...” Không biết vì sao, nhìn khuôn mặt ôn hòa của phụ thân đột nhiên ta cảm thấy thực ủy khuất, chưa nói xong một câu nước mắt đã lưu ra ngoài.

Phụ thân an ủi ôm ta một cái, lấy bức tranh sắp thành hình ném ra ngoài cửa sổ “A cha...” Ta vội đến nhảy dựng lên, cũng bất chấp ủy khuất, nhấc chân cầm váy muốn ra ngoài. Phụ thân a phụ thân, người là muốn hại chết con sao, ba ngày sau toàn dựa vào nó để báo cáo kết quả công tác đấy.

Phụ thân ngăn lại, ôm lấy ta, quay đầu phân phó A mẫu đang ở ngoài cửa “Đi, đi đem đồ bỏ kia quăng thật xa”

A mẫu đồng ý.

Ta thầm oán phụ thân “A cha, ba ngày sau không giao được, tổ mẫu sẽ phạt con”. Trong lòng may mắn người đứng ngoài cửa là A mẫu, nàng sẽ không quăng thật, chắc chắn sẽ cất kỹ thay ta. Phụ thân nghe vậy nhủ mi nói “Nói cho a cha, tổ mẫu phạt con như thế nào?”

Ta học bộ dáng nghiêm nghị khi đánh tay của tổ mẫu, nói “Ít nhất hai mươi roi”

Phụ thân cầm tay ta, lật trái lật phải xem kỹ, tràn đầy đau lòng “A Niếp đau không?”

Ta gật đầu thật mạnh, đương nhiên đau, không đau ta liều mạng làm gì?

Ánh mắt phụ thân chợt uor ướt.

Ta thăm than đã có đáp án, cùng so sánh với Trần Phong rõ ràng phụ thân là thụ.

Phụ thân cùng ăn cơm chiều với ta sau đó cũng ta đi một vòng quanh hồ. Mười năm, lần đầu tiên ta và phụ thân như chân chính cốt nhục, nói cười không ngừng. Đêm khuya, phụ thân phải đi về, ta nắm chặt không cho. Phụ thân cũng luyến tiếc, phân phó A mẫu vào viện người lấy quần áo cho người tắm rửa, nói buổi tối dỗ ta ngủ. Ta thực vui vẻ, ôm cổ phụ thân mà thỏa mãn.

Khi thức dậy, ta không thấy phụ thân đầu liền hỏi A mẫu “A cha đi luyện công sao?”

Ánh mắt A mẫu hồng hồng, ôm ta vào lòng không ngừng xoa nắn “A Niếp không khóc, a cha con, ngài... ngài đi rồi”

Ta gạt mình, phụ thân lại đi rồi!

Nghĩ lại, đi liền đi đi, dù sao cũng không phải lần đầu tiên bỏ lại ta, trong nhà còn có nhị thúc mà...

Ta an ủi chính mình, ta không phải tiểu hài tử bình thường, hài tử bình thường không phải ta.

Nhưng vì sao, nước mắt cứ tuôn rơi?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Tri Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Phụ thân đi không từ giả làm tổn thương tâm ta nghiêm trọng, thế nên khi A mẫu đưa thư của phụ thân viết cho ta trước khi đi cũng bị ta quăng ra xa. Qua mấy ngày, A mẫu thấy cảm xúc của ta ổn định lại lấy ra nữa “A Niếp, xem đi, a cha rất yêu con”

Ta không xem, trẻ con dối “Vậy sao người không ở lại?”

A mỗ há miệng muốn nói cái gì, cuối cùng không nói ra, thờ dài đi ra ngoài để lại một mình ta ở bên trong. Ta nhìn nhìn thư, nhin nhin, lại nhin không được vẫn là mở thư xem. A mỗ quả nhiên là rất hiểu ta.

Thư rất dài, ước chừng hơn mười trang, giữa những hàng chữ của phụ thân đều là ý tứ áy náy với mẫu thân và ta. Người cầu xin ta tin người, mặc dù ta sinh ra là ngoài ý muốn của người nhưng người lại yêu ta. Người còn nói vì một vài nguyên nhân người phải rời xa ta, người cầu ta đừng quên đi người, người sẽ luôn nhớ ta luôn luôn sẽ có một ngày quay về gặp ta.

Nước mắt ta giàn giụa!

Nếu nói tình yêu của phụ thân và Trần Phong là một hồi nghiệt duyên, vậy tình cha con của ta và người làm sao không phải là một nét nghiệt trái? Trần Phong từng nói với ta, nếu có một ngày phụ thân cầu ta tha thứ, hẳn xin ta nhất định phải đáp ứng. Lúc ấy ta làm như không hiểu ứng phó với hắn, trong lòng lại quyết định chủ ý, nếu phụ thân nói ra ta nhất định sẽ không oán người. Nhưng phụ thân chưa từng nói, ở từ đường ông ta khóc cũng không nói, công ta vòng quanh hồ cũng không nói, ngay cả phong thư tạm biệt này cũng không thấy hai chữ “Tha thứ”.

Nhớ tới đêm đó phụ thân nằm trên giường ôm ta biểu tình muốn nói lại thôi, người hẳn là muốn cầu ta tha thứ, sở dĩ không nói nên lời chắc là không biết phải giải thích với nữ nhi mười tuổi như thế nào về tình yêu của người và Trần Phong, hoặc là trong đáy lòng phụ thân cảm thấy không mặt mũi nào cầu ta tha thứ. Người cho ta sinh mệnh, nhưng trong cả mười năm cha và con gái ở chung gộp lại cũng chưa được một ngày, đừng nói gì đến làm hết trách nhiệm nuôi dạy. Nhưng, có thể đoán được ở tương lai người cho ta lưng một đời sĩ nhục.

Suốt ba ngày ta đóng cửa không ra, ai cũng không gặp.

Sáng nào nhị thẩm cũng ở ngoài cửa bồi hồi, đều bị A mỗ nhẹ giọng khuyên nhủ trở về.

Rốt cuộc, ta bệnh.

Sốt cao liên tục không lùi, ý thức nửa tỉnh nửa mê. Có mấy lần, thậm chí ta thấy ba mẹ ta ở hiện đại, ta nghĩ mình đã chết. Bên tai suốt ngày không thể thanh tịnh, có người nổi giận, có người khóc nỉ non, có người cầu phạt, có người niệm kinh...

Không biết qua bao lâu ta cảm thấy tốt hơn một chút, liền thử mở mắt ra. Tầm mắt còn chưa rõ đã nghe thanh âm A mỗ khóc kêu “Phật tổ phù hộ, lão gia, phu nhân, tiểu thư, nhị công tử...”

Cứ như vậy, ta sống lại.

A mỗ nói ta hôn mê năm ngày.

Năm ngày này, hầu như tra tấn hết tinh thần còn sót lại của mẫu thân.

Sau khi ta tỉnh lại không bao lâu, người ngã bệnh. May mà không có trở ngại.

Nghỉ ngơi một tháng, mẫu thân dần dần hồi phục.

Người gọi nhị thẩm đến, trình trọng cầm tay của ta giao cho nhị thẩm “Từ nay về sau A Niếp phó thác cho đệ muội”

Ta nghĩ mẫu thân muốn tự sát, ta khóc cầu người “Mẫu thân không cần chết”

Mẫu thân mỉm cười, kéo tay, đỡ ta nói “A Niếp ngoan, mẫu thân không chết, mẫu thân là muốn trả nợ”

Trả nợ? Nợ ai? Mặc dù là có nợ phải trả cũng là phụ thân.

Ngày đó, trước mặt ta và nhị thẩm, mẫu thân cời thương phục thay tăng phục.

Ta gào khóc vì mình cũng vì mẫu thân.

Mẫu thân không phải là nữ nhân bình thường, đương nhiên tổ phụ không cho nàng cắt tóc xuất gia, vì thế hạ lệnh mẫu thân ở trong viện thiết lập Phật đường để một người lão nô chăm sóc. Từ đây về sau, một cái tường viện ngăn cách với hồng trần, rốt cuộc trung thư phủ không có đại thiếu phu nhân chỉ có Thanh Liên sư thái. A mỗ cơ hồ khóc hồng mắt, ôm ta vào lòng kêu bảo bồi đáng thương.

Ta hỏi A mỗ “Vì sao mẫu thân muốn xuất gia? Trước đây không phải rất tốt sao?”

A mỗ vỗ đầu ta nói “Mẫu thân con muốn tạ thần”

Tạ thần? Rõ ràng mẫu thân nói trả nợ.

A mỗ nói “Lúc A Niếp hôn mê, pháp sư nói kiếp nạn lần này là do mẫu thân liên lụy, lần này người nhất định phải thanh đăng cổ Phật, khấn cầu Phật tổ tha thứ, mới có thể cầu được cho con một đời bình an”

Ta không tin, khóc lớn kêu gào “Gạt người, Cái gì pháp sư rõ ràng là kẻ lừa đảo, con đi tìm tổ phụ”

Chạy đến thư phòng của tổ phụ, nhị thúc cũng ở đó. Ta cầu tổ phụ làm cho mẫu thân không cần xuất gia. Tổ phụ lắc đầu thờ dài, không nói một câu.

Cuối cùng nhị thúc công ta đã khóc kiệt sức đi vào sân phụ thân.

Nhị thúc chỉ vào rừng trúc sau ngọn núi giả hỏi ta “Huệ Niếp nhi có từng đến đây chưa?”

Ta gật gật đầu, nói trong tiếng khóc “Đã tới” Chuyện vụng trộm đến nhìn phụ thân, ta chưa từng nghĩ giấu nhị thúc.

Nhị thúc nói “Lúc đó Huệ Niếp nhi nhớ a cha sao?”

Ta thút tha thút thít đáp “Dạ”

Nhị thúc lại hỏi “Nếu có một ngày nhị thúc đi xa, Huệ Niếp nhi có nhớ nhị thúc không?”

Sẽ! Ta ôm chặt cổ nhị thúc nảy sinh ác độc nói “Nếu nhị thúc rời xa Huệ nhi, cả đời Huệ nhi cũng sẽ không tha thứ”

Nhị thúc cười, vỗ vỗ mông ta, quay đầu nhìn ta “Huệ Niếp nhi, a cha con là đi xa, không đến vài năm sẽ về. Mặc dù mẫu thân con xuất gia nhưng vẫn còn ở trong phủ, nếu con nhớ người tùy thời có thể đi gặp người. Đáp ứng nhị thúc, đừng khổ sở được không?”

Nhìn tơ máu trong mắt nhị thúc, ta không đành lòng cự tuyệt, mấy ngày nay nhất định người vì ta mà đau thấu tâm. Việc hôm qua dĩ nhiên là đã trôi qua, người hôm qua không thể lưu, không chừng chuyện phụ thân và mẫu thân chỉ là ứng với câu: Tất cả đều là mệnh, nửa điểm cũng không thể thoát.

Ta đáp ứng “Được!”

Thời gian thật là thuốc chữa vết thương tốt nhất, thêm một năm mới vừa đến ta đột nhiên phát hiện, chính mình nhưng thật ra đã lâu không còn nhớ phụ thân. Nhị thúc nói được thì làm được, ngày thường cũng không hạn chế ta gặp mẫu thân. Nhưng mỗi lần đi gặp người, người cũng chỉ mờ mắt nhìn ta cũng không nói gì với ta, chỉ có tiếng thở trong tay từng tiếng từng tiếng to hơn.

Lúc bắt đầu ta thấy khổ sở, thời gian lâu liền bình thường trở lại. Có lẽ đây mới là tốt nhất cho mẫu thân, không làm bạn phật tổ chẳng lẽ còn trông mong cùng cách về nhà mẹ đẻ sao? Phụ thân đi rồi ta lại có được chỗ tốt, tổ mẫu cũng không lại đánh tay ta vì ta chưa làm xong công khóa. Nhị thẩm nói, phụ thân viết thư lại cho tổ mẫu.

Mười hai tuổi, nguyệt tín của ta đến.

Ta không quan tâm, nhị thẩm và A mẫu lại kinh hoảng không thôi, cô nương bình thường mười ba mới đến nguyệt tín, ta lại đến sớm không ít.

Nhị thẩm lập tức phái người thỉnh đại phu vào phủ, một phen chuẩn đoán đại phu nói thân thể ta khỏe mạnh, các nàng mới yên tâm.

Sự thật lại chứng minh, ta không phải người bình thường, người bình thường không phải là ta.

Có một ngày ta đi phật đường nhìn mẫu thân, tụng xong một đoạn kinh với người, cái gì mẫu thân cũng không nói, xoay người lại giao cho ta một đôi ngọc bội bằng Phi Thúy. Ta cầm hỏi A mẫu, mẫu thân có ý gì? A mẫu cảm khái nói ta trưởng thành, mẫu thân hi vọng ta gả cho người tốt, ngày sau nếu có phu quân thì đem ngọc bội tặng cho hắn. Ta không cho là đúng, mới mười hai tuổi phải lập gia đình, có chút sớm đi.

Trải qua cuộc đánh cờ, tình thế triều đình dần dần có xu hướng rõ ràng. Sự thật đã chứng minh trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi (câu đúng trong convert: Đường lang bộ thiên, hoàng tước ở phía sau. Nhưng ta muốn Việt Nam hóa một tí.). Thế lực của các hoàng tử như nhau ai cũng không chiếm được tiện nghi, ngược lại dưới chiêu số hư hư thật thật của hoàng đế đều tự ra không ít dấu vết bị hoàng đế một phen gỡ lại tồn thất không nhỏ.

Tổ phụ lại rời núi, nhị thúc cũng không hỏi cung, được người đề cử ở dưới trướng nhị hoàng tử mưu một cái tiểu quan nhân tán. Ta cũng không thấy kì quái, chính trị này nọ thật giả khó phân biệt, nhìn thấy, nghe được nhưng cũng không thể đơn giản bình luận ở bên ngoài. Như việc nhị hoàng tử bị đồn đãi mà không đủ chứng cứ, như bản tấu chương hạch tội nhị thúc. Tham nhị thúc một quyền làm sao lại không phải là bảo hộ nhị thúc? Còn có tam thúc đột nhiên mất tích, nếu nói trong đó không có phần của ai, ai tin được? Dù sao ta không tin.

Nhìn bên ngoài nhị hoàng tử tự do tự tại đứng bên ngoài phân tranh đoạt địch, nhưng thật ra hấn trộn đều bao nhiêu việc thì ai biết được? Có lẽ đây gọi là tài của đế vương, mưu định rồi mới động, không động thì thôi, đã động thì ngất trời.

Trước cửa phủ lại ngựa xe như nước, nhị thẩm lại bắt đầu lu bù với công việc.

Ta dần dần lớn lên làm đại tiểu thư của Trung Thư phủ, những ngày bình tĩnh cũng dần kết thúc. Vừa vào xuân ta thu được vài tấm thiệp mặc dù bị ta lấy các loại lí do cho lui về, A mẫu vẫn thật cao hứng, nhắc nhở nhị thẩm đang bận sứ đầu mề trán nên mua cho ta một ít trang sức và quần áo.

Nhị thẩm tự trách liên tục vội phân phó bên dưới mời sư phụ của Xích Vân Hiên và Bích Vân Hiên đến phủ. Hai cửa tiệm này ta biết, từ nhỏ đến lớn đều dùng đồ của bọn họ, nghe nói là cũng một lão bản mở, một nhà tạo đồ trang sức, một nhà tùy cơ ứng biến thêu hoa, hai điểm này đều là hàng đầu trong ngành.

Ta xưa nay không thích vàng bạc, nhưng đối với trang sức bằng ngọc lại càng yêu thích. Nhị thẩm biết điều này lại làm thêm không ít vòng tay, châu sai bằng vàng, lí do là có thích hay không là một chuyện, cần hay không là chuyện khác, có đôi khi thích nhưng dùng không thích hợp, không thích nhưng lại

không thể thiếu, đều phải chuẩn bị trước. Nhị thẩm còn nói, nữ tử có thiếp mời đều phải ra cửa xã giao, xã giao là lễ tiết không thể thiếu, lễ tiết có thỏa đáng hay không là đại biểu thể diện cho các phủ.

Một câu, tục lệ là đại sự.

Mấy ngày sau, nhị thúc từ phủ nhị hoàng tử thỉnh một nữ sư phụ vào phủ. Nữ nhân này có chức vị lục phẩm trong cung chuyên dạy bảo quy chế lễ nghi trong cung.

Nhị thẩm không dám chậm trễ, bảo ta tạm thời buông tha các công khóa khác chuyên tâm học tập lễ nghi với sư phụ mới.

Ta không cho là đúng, từ nhỏ đến lớn dưới sự nghiêm khắc, ước thúc của tổ mẫu mà ta trưởng thành, cừ chỉ muốn thô lỗ cũng không được. Mặc dù có đôi khi phóng túng cũng là trước mặt tam thúc. Mười hai năm, ta chưa bao giờ bước chân ra khỏi cửa phủ một bước, các vị ở hiện đại có thể tưởng tượng được không? Có thể không?

Tự tin không phải là thối ra mà có, sự thật chứng minh chỉ cần có thể giả bộ, ta chính là một tiểu thư khuê các đủ tư cách. Sư phụ mới miễn cưỡng ở lại hai ngày rồi cáo từ chạy lấy người. Tổ mẫu cực vui, lôi kéo ta đánh giả không ngừng, tán dương nói “A Niếp quả nhiên có khí độ của quý nữ”

Ta đỏ mặt hỏi, giả bộ ai không làm được?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Tri Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Xưa nay tam thẩm và ta chỉ dừng lại ở hai chữ “Thẩm – cháu” ý như ý nghĩa ngoài mặt chữ, không xa không gần. Không giống như ta và nhị thẩm có tình nghĩa mẹ con. Lúc này, Từ Hà vào cửa bẩm báo nói tam thẩm tới chơi, ta thực sự kinh ngạc. Hỏi nàng có nghe lầm hay không?

A mỗ tiến vào xác nhận “Đúng vậy, đúng làm tam thiếu phu nhân đã đến cửa”

Ta vội đứng dậy thi lễ nghênh đón tam thẩm vào.

Tam thẩm không phải là một người đến, trong tay còn nắm tam đệ Trí Nhân vừa tập tễnh học đi.

Tam thẩm nhìn ta từ trên xuống dưới cười mà không nói. Ta âm thầm kì quái, trong trí nhớ của ta tam thẩm chưa bao giờ hòa khí với ta như vậy, đừng nói là đùa, có thể cho ta sắc mặt tốt đã là không tệ, hôm nay làm sao vậy? Ta vụng trộm liếc nhìn A mỗ, nhìn thần sắc của nàng, nàng cũng đang kinh ngạc.

Từ Hà bước vào dâng trà, bên trong hương trà tràn ra bốn phía.

Trí Nhân ngồi được kêu đói.

Thế này tầm mắt tam thẩm mới dời khỏi người ta, nhẹ dõ Trí Nhân phải ngoan. Ta vội cho Từ Hà đi lấy điểm tâm. Tam thẩm vừa nghe lập tức nói không cần. Được rồi, quả nhiên mặt nóng vẫn dần mờ lạnh. Tam thẩm dõ Trí Nhân một lúc lại không thấy hiệu quả, tiểu tử kia càng khóc càng lớn tiếng, vẫn kêu đói.

Sắc mặt tam thẩm dần khó coi, nhìn đến biểu tình lạnh nhạt vô ba của ta sau giống như bị kích thích, trong nháy mắt cảm xúc không khống chế được, nâng tay quăng một cái tát lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trí Nhân. A mỗ hoảng sợ muốn tiến lên khuyên can, ta lấy ánh mắt cảnh cáo nàng không cần lo chuyện bao đồng, A mỗ nhận thấy, cúi mi mắt xuống.

Thanh âm của Trí Nhân như muốn nổ tung, ngồi dưới đất khóc hôn thiên địa ám. Tam thẩm có chút vô thức hiển nhiên là không có kinh nghiệm ứng phó. Bọn nha đầu ở ngoài cửa thò đầu nhìn, muốn vào lại không dám. Ta nhìn A mỗ liếc mắt, A mỗ hiểu được lặng lẽ lui xuống. Chỉ chốc lát sau bà vú của Trí Nhân đi vào dõ một lúc lại ôm tiểu tử kia đi.

Bên trong chột bình tĩnh. Tam thẩm ngồi xuống có chút vô lực nói “Trí Nhân không hiểu chuyện, khiến Huệ nhi chê cười”

Ta nói “Tam thẩm nói gì vậy, Nhân đệ còn nhỏ, ngẫu nhiên khóc náo là chuyện bình thường, lại nói người một nhà nói gì đến chê cười hay không?”

Tam thẩm miễn cưỡng cười cười, nhìn ta ý vị thâm trường nói “Nếu sau này Nhân nhi có một nửa như a tỷ hiểu chuyện, đừng nói lão thiên gia muốn mẫu thân như ta cắt tóc làm ni cô, đó là muốn mạng của ta ta cũng đưa cho hắn”

A mỗ nghe vậy đột nhiên biến sắc “Tam thiếu phu nhân...”

Ta lớn tiếng can nàng “A mỗ, lui ra!” Ở trong phủ mà dám lấy mẫu thân ra đùa cợt trừ bỏ tam thẩm không có người thứ hai.

A mỗ cũng biết luống cuống đến trước mặt tam thẩm hành lễ tạ lỗi rồi thối lui. Tam thẩm nhìn bóng dáng A mỗ, khoe miệng toát ra ý cười châm chọc. Ta hít một hơi thật sâu áp chế lửa giận trong lòng thân nhiên nói “Tam thẩm, hôm nay tìm Huệ nhi có việc gì?”

Ánh mắt tam thẩm chuyển đến trên người ta, trên mặt làm bộ đáng thứ gì cũng chưa phát sinh cười nói “Không việc gì, nhân rồi đến xem Huệ nhi ngày thường làm cái gì?” Đương nhiên ta không tin mấy lời này, nhưng cũng rất phối hợp chia chia mấy món đồ thêu bên cạnh, đau khổ nói “Tam thẩm nhìn là biết”

Tam thẩm đứng dậy đi đến bức tranh bách hoa nháo xuân ta đang thêu dở. Nhìn biểu tình thật sự của nàng, trong đầu ta có chút hoảng hốt, đây là tam thẩm là người khắp nơi nhìn ta không vừa mắt đúng là sao? Cái kia hạn chế ta gấp tam thúc, không cho Trí Nhân cho ta ăn gì đó, cho đến bây giờ cũng không thích ta, thật là tam thẩm sao?

Nhìn thật lâu, tam thẩm giương mắt nhìn ta hỏi “Đây đó là tháng này tổ mẫu giao công khóa cho ngươi?”

Ta gật gật đầu, kì thật không chỉ bức này còn có hai bức dạng hài tử.

Tam thẩm thở dài, hình như hiểu được nói “Thân là nữ tử, đây là mệnh”

Đây là cái gì cảm khái? Ta tỏ vẻ không hiểu.

Tam thẩm thấy ta không lên tiếng trả lời, tự giễu cười cười “Nhìn xem, ta lái nhai thứ vô dụng này với ngươi làm gì?”

Từ Hà tiến vào châm thêm nước trà.

Tầm mắt tam thẩm dừng lại trên trà cụ bạch ngọc xinh đẹp, trong mắt tràn đầy ngạc nhiên, nàng vừa tỉnh tề cảm chung trà lên nhìn vừa nói “Huệ nhi, tam thẩm biết nhị thẩm thương ngươi, thứ tốt chắc chắn đưa cho ngươi dùng trước, bạch ngọc tuy là trân quý nhưng cũng bình thường nhưng hình vẽ mặt trên thực mới mẻ, mua ở đâu vậy?”

Đương nhiên mới, đây là bộ “Gia tộc gà béo”. Ấm trà mượt mà là một gà mái già đầu đội khăn, đeo tạp giề, đang xào rau xanh. Chén nhỏ tinh tế là phân biệt tạo hình những chú gà con hết sức đáng yêu, có mặc váy hồng, có mặc váy tím.

Ta nói “Mấy thứ này không chỗ nào bán”

Tam thẩm nghi hoặc “Không có chỗ bán?”

Ta giải thích “Đây là ta vẽ bán vẽ, nhị thúc nhờ bằng hữu ở Từ Thành thiêu chế”

Tam thẩm gật gật đầu “Như thế liền càng trân quý” Nói xong, lại giống như mới biết ta đánh giá ta từ trên xuống dưới, ề ề nói “Huệ nhi, nữ mạo trí tuệ như thế, chẳng trách nhị tẩu đối với ngươi như chính mình sinh”

Ta cười nhẹ.

Tam thẩm và nhị thẩm ngoài mặt và trong lòng vẫn bất hòa, nguyên nhân rất nhiều, trừ bỏ nhân tố là tổ mẫu, cái khác hai ba lời thật đúng là nói không rõ. Tổ phụ trị gia rất nghiêm, nhị thúc và tam thúc hai huynh đệ tình cảm thâm hậu, hai phòng sẽ không vì tiền tài mà sinh cách tâm, hai chị em dâu theo ta nhìn thấy đơn giản là mấy việc rối rắm mà nói không rõ của nữ nhân thôi.

Tam thẩm là chất nữ nhà mẹ đẻ của tổ mẫu, đến từ nhà cao cửa rộng, hai cô chất đối với nhị thẩm mặc dù thái độ có khác tuy nhiên cái nhìn lại nhất trí. Nhớ ngày đó, tổ mẫu không để ý tam thúc nháo muốn chết muốn sống cường ngạnh định ra cửa hôn nhân này, trừ bỏ tăng ngoài thân càng thêm thân, để cho chất nữ vào cửa áp chế nhị thẩm chỉ sợ mới là mục đích thật sự của tổ mẫu.

Tổ phụ điểm danh nhị thẩm đương gia sau, mặc dù tam thẩm chưa biểu hiện ra bất mãn, nhưng lại ngầm cùng tổ mẫu tương hợp cấp nhị thẩm gánh chân không ít. Làm một phần tử trong nhà là một phần tử rất trọng yếu ta tránh không khỏi bị chút liên lụy. Đương nhiên tổ mẫu không làm gì ta, dù sao là cháu gái ruột thịt nên cũng không đem oán khí tát lên người ta.

Tam thẩm cũng không giống nhau.

Từ nhỏ ta ở trong viện chi thứ hai lớn lên, thật muốn lựa chọn đứng bên nào. Mặc kệ suy nghĩ gì ta đều đứng bên nhị thẩm. Vì duyên cớ này, thái độ của nhị thẩm đối với ta vẫn thân nhiên. Vừa gõ vào cửa, thậm chí nàng lấy “Nhị thúc ngươi muốn tĩnh tâm đọc sách, Huệ nhi không thể quấy rầy” cự tuyệt ta tiến vào viện tam phòng. Bọn hạ nhân đồn đãi, vì thế tam thúc quảng cho tam thẩm một cái tát. Có thể nghĩ, như thế nào tam thẩm cũng không thể thích ta.

Tam thẩm yêu thích không buông tay chung trà nhỏ, hỏi “Huệ nhi, nhị thúc ngươi chi thiêu chế cho ngươi một bộ?”

Ta trả lời “Vâng, mỗi bản vẽ thiêu một bộ”

Tam thẩm nghe vậy có chút thất vọng, bỗng nhiên ánh mắt sáng ngời “Ngươi nói, mỗi bản vẽ, chẳng lẽ còn có bộ khác?”

Ta thành thật nói “Tổng cộng tám bản vẽ, thiêu chế tám bộ trà cụ, nếu tam thẩm thích ta lấy cho ngươi xem”

Ta chưa bao giờ là người keo kiệt, lại nói mấy bản vẽ này đối với ta cũng không mới lạ. Lập tức giương giọng gọi Từ Hà đi vào, để cho nàng lấy mấy bộ trà cụ chưa dùng mang lên. Tam thẩm không nén được vui sướng, cuối cùng chọn một bộ “Cán hung gia” (gia tộc giàu), một bộ “Tiện trư gia” (gia tộc heo), vui rạo rức đi về. Ta đem mấy bộ trà cụ còn lại phân ra, để cho A mỗ đưa đến tổ mẫu và nhị thẩm mỗi người hai bộ.

Độc hưởng, còn không bằng mọi người cùng hưởng.

Quả nhiên, buổi chiều A mỗ đến nói, tam thẩm mang theo trà cụ đến cho nhị thẩm thưởng thức.

Ta cười khẽ “Nhị thẩm nói sao?”

A mỗ nói “Nhị thiếu phu nhân không nói cái gì, chính là dùng trà cụ con đưa đến chiều đãi tam thiếu phu nhân”

Ai...nữ nhân a.

Cách ngày, tam thẩm không báo mà đến. Ta chỉ phải thu hồi giấy bút, tiến lên thi lễ nghênh đón.

Tam thẩm cười hớ hớ, giả bộ đỡ ta, nhìn bàn học của ta nói “Huệ nhi đang viết tự à?”

Ta gật gù đầu “Nhị thúc đưa bảng chữ mẫu, con luyện lung tung, không thu thập kịp làm cho tam thẩm chê cười”

Tam thẩm nhìn lơ đãng nói “Cũng là nhị thúc các người cấp, nhất định là tự của danh gia” Nói xong đi đến bàn học, rút ra một trang chữ ta đang luyện nhìn nhìn. Một lát ngẩng đầu nhìn ta, cảm khái nói “Tam thẩm luôn tự nhận biết hàng, giờ nhìn tự của người mới biết cái gì kêu là kiến thức hạn hẹp”

Lời khen này cực cao.

Ta tỏ vẻ khiêm tốn.

Lại cách ngày, tam thẩm lại tới chơi. Trong lòng ta nói thầm, tiến bước nàng, ta kéo A mỗ “Gần nhất tam thẩm bị gì vậy? Rõ ràng có việc mới đến, lại không nói rõ, nàng muốn cái gì?”

A mỗ gật đầu nói “Tam thiếu phu nhân có chút kì quái, a Niếp yên tâm, giờ A mỗ đi thăm dò” Nửa ngày sau, A mỗ điều tra ra kết quả, nguyên lai tam thẩm chịu sự nhờ vả nhà mẹ đẻ nhà chị dâu nàng thay cháu xem tướng ta.

Quan hệ thật loạn.

Ta đi tìm nhị thẩm.

Nhị thẩm nghe ta thở phào nói xong, khí định thần nhàn “Huệ nhi không cần để trong lòng, việc này thẩm đã biết”

A? Biết? Vậy là tốt rồi. Cũng đúng, trong phủ có chuyện gì có thể giấu được nhị thẩm.

Nhưng mà “Thẩm biết sao trước đó không nói với con một tiếng?” Hại ta một phen lo lắng.

Nhị thẩm cười cười, không sao cả nói “Cũng không có gì, làm gì chọc con phiền não?”

Ta còn lo lắng “Nếu tam thẩm đi tìm tổ mẫu..” Cô chất một lòng a.

Nhị thẩm hiểu, vỗ tay ta an ủi nói “Yên tâm đi, việc hôn nhân của con tổ mẫu cũng không thể làm chủ”

Tổ mẫu đều phải đứng sang một bên?

Nam làm chủ bên ngoài, nữ làm chủ bên trong, chuyện trong phủ còn có cái gì tổ mẫu không thể làm chủ?

Ngắm lại hôn sự của tam thúc, ta tỏ vẻ thật sự không tin.

Nhị thẩm nhìn ta sầu lo, giải thích “Tổ phụ con đã lên tiếng từ trước, tương lai hôn sự của con do một mình nhị thúc làm chủ, những người khác nói không tính, tổ mẫu con cũng biết, sẽ không cho tam thẩm con dính vào”

Tâm can, cuối cùng được buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Lòng được hạ xuống không mấy ngày, Từ Hà lại vui rạo rực đến báo lại có người đến cửa cầu hôn, đều vài nhà đầu. Ta thật sự muốn hôn mê, mười mấy năm qua chưa bao giờ ra khỏi cửa khuê phòng tiểu thư đột nhiên trở thành hương bánh trái? Nói nếu là rượu ngon trong ngõ nhỏ dựa vào mùi thơm mà hấp dẫn người, ta dựa vào cái gì, dựa vào cái gì?

Vì tâm lý do tuổi, bình thường ta không quá thân cận với nha hoàn, không phải đề phòng các nàng, chỉ là cảm thấy cùng tiểu nha đầu không kiến thức, không trải nghiệm cũng không có gì hay để nói, có nói cũng vô dụng, vì thế phân phó Từ Hà đi tìm A mẫu.

Rất nhanh, A mẫu đã đến, vừa vào cửa đã an ủi ta “A Niếp không cần lo, hết thầy có nhị thiếu phu nhân ứng phó”

Cái này ta đương nhiên biết, nhưng là “A mẫu, người nói xem con mới mười hai tuổi, bọn họ đề thân cái gì a?”

A mẫu vừa nghe vẻ mặt kiêu ngạo nhìn ta “Đương nhiên là vì A Niếp chúng ta là cô nương tốt, các phủ đều cướp muốn định ra trước”

Ta thờ dãi, A mẫu bao che ta biết, nhưng lý do này cũng quá gượng ép “A mẫu, ta thế nào làm sao người ngoài biết?”

A mẫu cười cười, bí hiểm nói “Tự nhiên có con đường để biết” Thấy ta không tin, lại trêu ghẹo nói “Nếu A Niếp không tin, không ngại đến hỏi nhị thiếu phu nhân, trong tay nàng nắm tin tức bao nhiêu danh môn công tử”

Ta mới không có hứng thú.

Mùa đông đến, gió tuyết gào thét.

Nghĩ đến hết năm ta vào tuổi mười ba, tâm tình không thể nào tốt. Nói như vậy vì tiểu thư nhà giàu nào cũng đến mười ba tuổi là nghị hôn, mười bốn tuổi đính thân, đợi mười lăm cập kê đi qua, đợi khăn voan hồng nhét vào kiệu hoa thành con dâu của người ta.

Mặc dù chưa bao giờ ta có ảo tưởng tự do luyến ái, nhưng đối với tương lai vẫn có khát khao. Mỗi khi nghĩ đến mình cùng nữ tử khác giống nhau nghe lời trưởng bối thành thân, cùng một cái nam nhân không biết là xấu là đẹp là tròn là méo qua cả đời, trong lòng có một cỗ khủng hoảng nói không nên lời.

Nhất là từ lúc nhị thẩm đề cập đến tổ phụ tự mình chiếu cố hôn sự của ta sau, loại khủng hoảng này như sinh căn trong lòng từ từ lớn lên. Ta không phủ nhận, tổ phụ là thật tâm yêu thương ta, nhưng ta cũng rõ tình yêu thương này trước lợi ích của gia tộc thật nhỏ bé không đáng nhắc tới. Ta rất sợ, rất sợ mình phải làm một quân cờ, tiến thoái không do mình, không có dũng khí thoát ra, không có may mắn đào thoát.

“A Niếp, nghĩ gì vậy?” Không biết từ lúc nào, A mẫu nắm lò sưởi đứng ở đầu giường.

Tiếp nhận lò sưởi nóng từ trong tay nàng, ta ủ ủ lắc đầu “Không có việc gì, chỉ cảm thấy lạnh thôi”

A mẫu cười, nheo hai má ta, sáng giọng “Lạnh cũng phải rời giường, hai ngày rồi chưa đi thỉnh an lão phu nhân”

Ta rụt vào ổ chăn, bịt kín đầu không để ý nàng. Trời lạnh, tổ mẫu miễn ta thỉnh an.

A mẫu thờ dãi, nhẹ nhàng kéo chăn ra, nhìn ta nói “A Niếp, không đi thỉnh an cũng được, đứng lên hoạt động thân thể cũng tốt”

Không dậy nổi, không dậy nổi chính là không dậy nổi.

A mẫu buồn cười, giận ta liếc mắt một cái sau ngồi xuống đầu giường “A Niếp, trong phủ có khách”

Mỗi ngày trong phủ đều có khách.

A mẫu thấy ta không phản ứng, do dự nói “Là đại cữu cữu của con”

Đại cữu cữu?

Ta kinh ngạc thốt lên “Hắn tới làm gì?”

Bởi vì phụ thân hành vi bất lương phao thả khí nữ, ngoại tổ năm đó sớm thế bắt lương tập với Dương gia, hai phủ đã không có lui tới gì nữa. Cũng lúc đây tháng của ta gặp qua ngoại tổ mẫu và cậu một lần, trong trí nhớ ngoại tổ mẫu là phụ nhân hòa ái, cậu thì ta không có ấn tượng gì.

A mẫu lắc đầu “Thật không biết”

Đến thì đến đi, chắc không có liên quan gì đến ta.

A mẫu nhìn ta nói “A Niếp, A mẫu thấy con nên đi gặp đại cữu cữu”

Ta thân nhiên “Vì sao?”

A mỗ nói “Đại cữu cữu là huynh trưởng ruột thịt của mẫu thân con là người cảm quyền Cố phủ trong tương lai, xưa nay cậu là lớn nhất, ngày sau A Niếp có chỗ dựa, bình thường không lui tới cũng thôi, hôm nay cậu đến phủ báỉ phòng, nếu không gặp luôn luôn không ổn”

Có gì không ổn? Ai đề ý?

A mỗ thấy ta không cho là đúng, sâu kín nói “Con không muốn gặp đại cữu cữu đều có đạo lý của con, nhưng A mỗ nghĩ con cô đơn, sau này lập gia đình nếu có gì khó xử, bên người không có gia tộc giúp đỡ thì làm sao?”

Lời tuy có lý nhưng mà “A mỗ, trải qua mấy năm nay gặp việc cùng người, người còn thật sự cho rằng bên nhà cữu cữu sau này sẽ chiếu cố con sao?”

A mỗ không ra tiếng

Phụ thân và mẫu thân vốn là sự kết hợp sai lầm, nếu không phải hoàng đế loạn điểm uyên ương, bọn họ không có khả năng có liên quan gì. Mặc dù A mỗ đối với việc này thủ khẩu như bình nhưng thật cũng không khó đoán, nhất định là do mẫu thân. Đáng thương mẫu thân, nhiệt tình đơn phương chung quy là làm hại cả đời mình.

Từ Hà đi vào bẩm báo nói nhị thiếu phu nhân tới. Ta vội ngồi xuống, A mỗ giúp ta mặc quần áo. Chỉ chốc lát, nhị thẩm cười dài vào cửa, nhìn ta xuống giường trên ghẹo “Huệ nhi cũng có lúc lười xuống giường” Ta ngượng ngừng cười cười.

Nhị thẩm nói đại cữu cữu muốn gặp ta, tổ phụ không ở nhà, nhị thúc đã đồng ý. Như thế liền không có đường sống để ta cự tuyệt, rửa mặt xong, ta tiêu sái đến trước bàn trang điểm để A mỗ trang điểm cho ta. A mỗ nghe xong thật cao hứng, vội lấy đến tráp trang sức, chuyển thùng quần áo ra. Nhìn gương mặt đầy ý cười của nàng, ta âm thầm thở dài, đại cữu cữu là chủ cũ của nàng, mặc kệ hai phủ có cái gì khúc mắc, bọn họ vẫn là tình cảm mấy năm chủ tớ để bụng chút cũng không có gì đáng trách.

Hai khách đi qua, trong gương đồng xuất hiện mỹ nhân răng trắng môi hồng, dung nhan xinh đẹp, kiểu tóc tinh mỹ của cô gái thanh xuân. Ta thực vừa lòng, A mỗ không chỉ có tay nghề cao cũng hợp khẩu vị của ta. Nhị thẩm ở một bên khen “Huệ nhi thực xinh đẹp” A mỗ cũng có vinh dự vội gạt đầu phụ họa.

Đại cữu cữu là trưởng tử của ngoại tổ phụ, A mỗ nói lúc mẫu thân chưa xuất giá tình cảm huynh muội của bọn họ rất tốt. Tới phòng tiếp khách, thế nhưng tổ phụ đang ngồi đó, ta buồn bực, không phải không ở trong phủ sao? Hơi hơi nhìn qua nhị thẩm, người cũng có chút kinh ngạc. Xem ra là tổ phụ vừa về.

Không nhìn ánh mắt đầy kinh diễm của đại cữu cữu, ta đi đến trước tổ phụ thi lễ. Tổ phụ vuốt râu mỉm cười, nhẹ gạt đầu. Tiếp theo ta chào nhị thúc, sau đó quy củ đứng bên người nhị thẩm hơi hơi cúi đầu. Tổ phụ và đại cữu cữu hàn huyên vài câu sau nói với ta “Huệ nhi, lại gặp đại cữu cữu”

Ta đồng ý.

Lễ xong, không đợi đại cữu cữu hỏi han gì, tổ phụ đã bảo ta lui ra. Đại cữu cữu giặt mình, trong lòng ta cũng kinh ngạc, cái này là gặp mặt, ngay cả nói giong vài câu cũng không cho thời gian nói. Nhưng mà, tổ phụ làm vậy thật hợp ý ta. Lúc gần đi, ta quay đầu nhìn thoáng qua đại cữu cữu, thần sắc của hắn không rõ nhìn ta. Ta mỉm cười với hắn, xem như xong lễ gặp mặt này.

Ý đồ của đại cữu cữu là gì? Sau buổi trưa, A mỗ cho ta đáp án, ngoại tổ mẫu bệnh nặng e là không qua khỏi cái tết này, phút cuối cùng muốn gặp nữ nhi số khổ, ngoại tổ phụ không chịu đáp ứng. Đại cữu cữu không hi vọng ngoại tổ mẫu khi ra đi còn mang theo tiếc nuối vì vậy mới đăng môn báỉ phòng, muốn an bày mẫu thân và ngoại tổ mẫu vụng trộm gặp mặt một lần.

Ta hỏi “Tổ phụ đáp ứng không?”

A mỗ lắc đầu, sắc mặt buồn bã.

Từ từ, nàng lấy ra một đôi vòng tay từ tay áo bỏ vào tay ta “Đây là đại cữu cữu cho con”

Là ngọc thượng đẳng, có ý tứ gì, là lễ gặp mặt sao? Ta lấy vòng tay thả lại vào tay A mỗ, thân nhiên nói “Người thu là được”

A mỗ thấy biểu tình hồ hững của ta, nhin không được nói tiếp “A Niếp, đại cữu cữu con người...”

Ta không muốn nghe “A mỗ, ta mệt mỏi”

Rất cuộc ngoại tổ mẫu không hàm được, ngày hai mươi bảy mang theo tiếc nuối đột ngột ra đi. Nhị thúc đến tìm ta, nói hắn muốn đi Cố phủ phúng viếng hỏi ta có muốn đi hay không? Có cơ hội ra phủ đương nhiên ta nguyện ý nhưng đi nhà ngoại tổ ta lại không tình nguyện. Nhị thúc không miễn cưỡng ta, ta hỏi mẫu thân có biết hay không? Nhị thúc nói đã phái người đi bẩm báo.

Ban đêm, ta không cho A mỗ hầu hạ, bưng một mâm điểm tâm tự làm đi tìm mẫu thân. Trong phật đường truyền ra tiếng gõ mõ, khác xa âm điệu chậm rãi ngày thường. Lòng ta toan chết, nhìn phương hướng phật đường mà bước chân đi không nổi. Lão bộc chiếu cố mẫu thân đi ra, thấy ta, vội tiến lên hành lễ.

Ta hỏi nàng, mẫu thân giờ thế nào?

Lão bộc nói, mạnh khỏe không khác ngày thường.

Nghe âm điệu này làm sao lại không khác? Lão bộc đi phía trước cầm đèn lồng dẫn ta vào sân mẫu thân, trong phật đường im lặng không tiến động, lạnh lùng đến cực điểm. Ta nhìn xung quanh một vòng cũng không thấy mẫu thân. Lão bộc nói, sư thái đang tụng kinh ở trong điện Địa Tạng Bồ Tát.

Đi vào phòng nhỏ, ta ý bảo lão bộc lui ra, đem điểm tâm đặt trên bàn, đi đến bên người mẫu thân quỳ xuống, hướng phía Địa Tạng Bồ Tát lạy ba lạy, cầu nguyện ngoại tổ mẫu ở thế giới kia có thể hạnh phúc, khỏe mạnh.

Mẫu thân quay đầu nhìn ta, nâng tay chỉ một cái phương hướng là hướng nhà ngoại tổ “A Niếp, lạy ngoại tổ mẫu” Mũi ta đau xót, nước mắt trào ra, cuối cùng mẫu thân cũng nói chuyện với ta.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Qua mùa đông, thời tiết dần dần ấm áp, trong phủ người nào thì bận việc của người đấy. Tổ phụ trừ bỏ hươu mọc đều rất ít ở trong phủ. Nhị thúc dần dần cũng bận bịu, luôn ra phủ, lúc trước còn ngày ngày đến chỗ ta hỏi việc học, mấy ngày nay ngay cả mặt cũng chưa được nhìn thấy.

Tháng ba cuối mùa xuân, là thời điểm nữ quyến các phủ lui tới thường xuyên, các loại thiệp ‘Ngắm hoa’, ‘Thưởng đào’, ‘Thưởng Xuân’ đủ loại được đưa vào phủ. Nhị thẩm thì ai đến cũng không cự tuyệt, ngày ngày việc chân không chạm đất, luôn chuẩn bị đi tham gia phở ước, nếu là ở xa, thậm chí trời chưa sáng đã ra phủ.

Lúc nhị thúc, nhị thẩm không ở trong phủ, ta là trưởng tử phải giúp đỡ chăm sóc đệ muội. Trí Duệ đã bảy tuổi, đã thành bộ dáng của một tiểu đại nhân không cần quá quan tâm, Trí Lễ mới vỡ lòng không lâu, trong đầu óc nhỏ trừ bỏ chơi vui thì không còn gì khác, các bài tập tiên sinh đưa ra cơ bản là hần làm không xong, tiểu muội Trí Nghi trời sinh thể nhược hàng ngày đều oa ở trong lòng bà vú, hai tuổi mới đi đường ổn.

A mẫu thực không quen nhìn phương thức giáo dục của ta, nàng luôn luôn khuyên ta không cần cứ nghĩ mang đệ muội chơi đùa phải lấy bài tập tiên sinh ra làm mẫu chốt. Ta nói không thông với nàng, nên cũng không giải thích nhiều. Hôm nay đáp ứng Trí Lễ cùng hần chơi xếp gỗ, lỡ hẹn cũng không phải thói quen của ta.

Đang chơi cao hứng, biểu tình A mẫu ngưng trọng đi vào. Xem ra có chuyện quan trọng cần bẩm báo, ta bảo Trí Duệ xem chừng Trí Lễ, lại cho bà vú ôm Trí Nghi đi xuống, xác nhận mọi chuyện ổn thỏa mới hỏi A mẫu là chuyện gì?

A mẫu nói “Nhị hoàng tử phi mất?”

Ta chấn động “Làm sao có thể?” Mới tuần trước nhị thẩm đi tham gia hoa xuân yến của nàng.

A mẫu nói “Trên đường đi Tĩnh An Tự, nhị hoàng tử phi bị phục kích trúng hai tên bò mình”

Ta hít một ngụm khí lạnh, người nào can rờ mà kín đáo như thế, dám mưu sát nhị hoàng tử phi? Nghĩ đến nhị thúc, người đã nhiều ngày đều ở phủ nhị hoàng tử, ta nắm chặt tay áo của A mẫu “Có tin tức của nhị thúc không?” A mẫu vỗ tay ta an ủi nói “A Niếp đừng lo lắng, nhị công tử không sao”

Lo sợ bất an đợi một đêm, A mẫu nói nhị thúc và nhị thẩm hỏi phủ, ta hỏi tổ phụ đâu? A mẫu nói, bị lưu lại trong cung. Ta thoáng thờ dài nhẹ một hơi lập tức đi gặp nhị thúc. Nhị thẩm đang hầu hạ nhị thúc dùng cơm, thấy ta vội đón lại đây, nắm tay ta đau lòng nói “Huệ nhi sợ hãi đi?” Lại phân phó nha hoàn thêm bát đĩa “Biết con còn chưa ăn, đến đây, cùng ăn chung với nhị thúc”

Cơm canh rất đơn giản cháo trắng, bánh bao và mấy món ăn sáng. Nhị thúc vẫy tay để cho ta ngồi xuống bên cạnh người “Ăn nhanh đi”

Ta làm sao nuốt trôi?

Nhị hoàng tử phi bị giết, thuyết minh đoạt địch đã diễn ra gay gắt, nhị hoàng tử không giấu được. “Nhất vinh câu vinh, nhất tổn hại câu tổn hại” (ý tứ lợi ích gắn chặt nhau, có lợi cùng cùng có lợi mà xui thì cùng xui). Từ lúc nhị thúc vào phủ nhị hoàng tử làm tiểu thư kí ngày đó, hai bên vinh nhục đều bị buộc cùng nhau.

Xưa nay hoàng tử chi tranh đều là mưa máu gió tanh. Sự kiện lần này, nhị hoàng tử là người bị hại nhất định hoàng đế có điều thương tiếc không thiếu được gấp bội vinh sủng. Phàm là người hiểu biết lịch sử, vinh sủng càng thịnh nguy cơ càng sâu. Lúc này nhị thúc bình an, vậy lần sau thì thế nào?

Ta không dám nghĩ.

Nhị thúc thấy ta ngơ ngác nhìn người, không cảm thấy, có chút kì quái “Huệ nhi, sao vậy?”

Ta bắt lấy tay nhị thúc, cầu nói “Nhị thúc, người cùng tổ phụ đều từ quan được không? Chúng ta về nhà làm ruộng”

Nhị thúc nghe xong dờ khóc dờ cười, nói với nhị thẩm “Phụ Chi, quả nhiên đứa nhỏ này bị sợ hãi”

Nhị thăm an ủi vỗ đầu vai của ta.

Thấy bọn họ không cho là đúng, ta có chút sốt ruột, đầu nóng lên đều đem những gì nghĩ đã nói ra. Nhị thúc thần sắc không rõ nhìn ta, không nói được một lời. Cho đến khi thấy thần sắc nhị thăm khẩn trương phải hạ nhân đi ra ngoài, ta mới giật mình thấy mình vừa rồi đã nói gì vội vàng im miệng “Nhị thúc..con..con...” Ta không biết nên giải thích hành vi của mình như thế nào?

Nhị thúc cười, biểu tình như không nghe thấy, gấp cho ta một cái bánh bao nói “Ăn nhanh đi”

Liên tục mấy ngày, ta trần trọc khó ngủ.

Ngày nhị hoàng tử phi bị giết, Triệu Doãn phụ trách thống trị khu vực Kinh Đô đang bẩm báo với hoàng thượng về công việc trị an. Tin tức truyền tới hoàng đế tức giận, bách quan khiếp sợ, Triệu Doãn sợ tới mức chết ngất tại đương trường.

Thiên tử giận dữ, xác chết trăm ngàn người đổ máu ngàn dặm. Hoàng đế giao trách nhiệm cho Triệu Doãn đứng đầu quan viên lớn nhỏ trong nha phủ tước nã hung phạm quy án, chết sống không luận. Hoàng Thành đầy lên huyết vũ tinh phong.

Lại một đêm không ngủ, sáng sớm rời giường A mỗ đã hoảng sợ “A Niếp, sao mắt đen thế này?”

Ta miễn cưỡng cười cười “Không sao, có thể là ngủ không ngon”

A mỗ đau lòng trách cứ “Con, đứa nhỏ này tâm sự nhiều, lại còn lo lắng, chuyện bên ngoài chúng ta quản không được”

Ta thở dài “Con chỉ lo tỏ phụ và nhị thúc”

A mỗ nói “Lão gia và nhị gia đều có an bày, con lo lắng cũng không dùng được”

Đương nhiên ta biết chính là tâm tình không chế không được.

Dùng xong điểm tâm, A mỗ khuyên ta ngủ thêm lát nữa. Nghĩ lại cũng không có việc gì, liền đồng ý. Vừa nằm xuống một lát, A mỗ vội tiến vào nói tỏ phụ phái người truyền ta đi qua.

Trong thư phòng, tỏ phụ đang viết cái gì, nhị thúc ở một bên mài mực. Thấy ta tới, tỏ phụ ý bảo ta ngồi xuống, nhị thúc ý vị thâm trường liếc mắt nhìn ta một cái. Trong lòng ta có chút bất an, đầu óc vận động nhanh chóng đoán xem tỏ phụ tìm ta có chuyện gì. Vòng vo vài vòng nghĩ không ra, trong phủ nếu có chuyện ta có thể nói cũng chỉ là câu tình giúp Trí Duệ giảm chút công khóa, cái khác...

Điện quang chạy qua, ta nghĩ đến nhị thăm từng nói, tâm run lợi hại chẳng lẽ là việc hôn nhân?

Ta giương mắt nhìn tỏ phụ, người viết xong một tờ lại viết thêm một tờ... Nhất thời không có ý dừng lại. Ta đứng ngồi không yên, tâm can cơ hồ nhảy đến cổ họng. Cảm giác như qua vạn năm, cuối cùng tỏ phụ cũng buông bút. Nhị thúc cẩn thận thu thập trang giấy, xong mọi việc, tỏ phụ nhìn ta hỏi “Huệ nhi nhiều ngày nay ăn ngủ như thế nào?”

Ta cung kính đáp “Rất tốt ạ”

Thấy tỏ phụ cười dài nhìn ta, ta mới nhớ đến mình dính một đôi mắt mèo đi đến, nhất thời có chút xấu hổ.

Tỏ phụ nói “Huệ nhi đọc sách không sai”

Lời này làm ta có chút không hiểu, không biết tiếp lời như thế nào.

Nhị thúc ở một bên nói “Huệ Niếp nhi đề điểm, nhị thúc đã nói cho tỏ phụ”

Ta đỏ mặt hỏi.

Tỏ phụ lại nói “Huệ nhi thích xem?”

Ta nhìn trộm nhị thúc, tỏ phụ luôn không thích ta xem mấy loại tạp thư như thế này, chẳng lẽ vì việc này mà tìm ta?

Nhị thúc cho ta một cái mỉm cười yên tâm.

Ta bình tĩnh trả lời “Lúc rảnh cũng lật vài tờ”

“Nga?” Tỏ phụ hỏi “Xem qua mấy lần?”

Ta đành nói thật “5 lần”

Tỏ phụ nói “Như thế, Huệ nhi có biết Vân Châu hay không?”

Ta gật đầu, nghĩ lại trả lời “Vân Châu là chỗ gần Vân Chi, núi rừng hoang dã, khí hậu ôn nhuận nhưng cũng nhiều chướng khí” Là đất hoang trong truyền thuyết. Tổ phụ vuốt râu mỉm cười gật đầu, hiển nhiên thật vừa lòng đáp án của ta, người nhìn ta ý vị thâm trường nói “Nhà chúng ta có khối đất ở Vân Châu, nhiều năm không có người quản, nếu con muốn gieo trồng liền mang theo Trí Duệ đi đi”

Ta sững sốt.

Tổ phụ quyết định là không có người nghỉ ngơi, cũng không có người dám nghỉ ngơi. Đương nhiên ta cũng không tin tổ phụ cho ta và Trí Duệ đi Vân Châu là để trông rọt, một cái tiểu thư mười ba tuổi, một cái thiếu gia bảy tuổi, đi đất hoang làm nông dân? Cười chết người.

Cổ đại ra cửa không giống hiện đại cầm cái thẻ là chạy hết thiên hạ. Kinh Thành cách Vân Châu xa ngàn dặm, lấy hành trình của trẻ em phụ nữ ít nhất phải đi ba tháng. Ăn mặc, đi đứng sơ sót cái nào đều không được. Bởi vì lần đầu tiên ta ra cửa, hơn nữa lại đi xa như thế A mỗ rất lo lắng, nàng hận không thể đóng gói cả cái xe của ta để mang đi.

Nhìn phòng trống tuếch cùng trần đầy mười mấy cái thùng trong viện, ta tròn mắt há hốc mồm “A mỗ, không phải con nói chỉ mang theo mấy bộ quần áo tắm rửa cùng ít vật nhỏ là được rồi sao?” A mỗ lắc đầu “A Niếp, ở nhà thì ngàn ngày cũng tốt, ra đường mọi sự đều khó chỉ mang chút này sao được?”

Ta đầu đầu lớn, nên chuẩn bị hành trang mấy ngày trước nhị thẩm đã chuẩn bị thỏa đáng, chẳng qua ta bảo A mỗ chuẩn bị nội y, đồ dùng linh tinh gì đó thôi, nào biết lão thái thái này làm ra trận thế lớn như vậy “A mỗ, dù người nói có lí, vậy người nói xem nhiều đồ thế này làm sao dẫn theo?”

A mỗ không lên tiếng.

Mặc dù tổ phụ và nhị thúc chưa công đạo rõ ràng, nhưng ta và nhị thẩm đều hiểu, thời kì trốn chạy mẫn cảm lí do có đường hoàng thế nào cũng sẽ bị người nhớ thương. Đi Vân Châu lần này, núi cao đường xa, tuy có nhị thúc đi cùng và một ít cao nhân hộ tống nhưng điều thấp mới là vương đạo.

Ta bắt A mỗ đem mấy thứ này trả lại nguyên dạng, nàng lắm bướng không chịu. Ta uy hiếp nói nếu nàng không nghe, lần này không cho nàng đi theo. A mỗ lập tức thi hành. Nguyên bản ta chỉ tính toán dẫn theo một người, ý tứ của nhị thẩm là không cho A mỗ đi theo, nói nàng lớn tuổi trên đường xóc nảy mệt nhọc, đến lúc đó không biết là ai hầu hạ ai.

Ta thấy có đạo lí, ai hầu hạ ai không trọng yếu, mấu chốt là A mỗ không chịu được xóc nảy, có cái không hay xảy ra ta thật không có thuốc hời hận để ăn. Vì thế liền nói với A mỗ đi Vân Châu không dẫn nàng theo, nàng phải ở nhà cho thật tốt chờ ta trở về để cho Tử Hà đi với ta là được.

A mỗ vừa nghe, mặt kệ, quần quít lấy ta khóc lóc ní non tìm cái chết. Ta bị nàng nháo không còn cách nào đành thỏa hiệp. Nhị thẩm bảo ta nghĩ kĩ, ta nói không cần. Nhị thẩm thấy ta đã quyết định, trầm ngâm nói A mỗ đi theo cũng được nhưng Tử Hà cũng phải đi theo.

Định ra ngày tốt có thể đi xa sau ta đi tìm mẫu thân chào tạm biệt. Mẫu thân thực bình tĩnh cũng không nói thêm cái gì, cho ta tràng hạt người đang đeo, dặn ta bảy ngày viết một phong thư cho người. Ta nói được, khi ra phát đường xoay người nhìn lại người, mẫu thân khóc như núi đổ.

Tổ mẫu kéo tay ta và Trí Duệ, nhìn cái này xem cái kia, miệng thì tâm can khóc, thiếu chút nữa không hít kịp không khí. Nhị thẩm vừa thấy, này không được đừng đem tổ mẫu khóc ra chuyện. Vì thế cấp tam thẩm một cái ánh mắt, tam thẩm biết nặng nhẹ, vội chuyển hướng câu chuyện nói vài ba câu đã dỗ tổ mẫu đi nghỉ ngơi.

Bóng đêm mờ mịt, năm chiếc xe ngựa cùng một đội hộ vệ từ trong phủ từ từ xuất phát ra khỏi thành.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Lần đầu tiên xa nhà, Trí Duệ hưng phấn ngủ không yên, thường xốc lên màn hình xe nhìn xung quanh bên ngoài. Ta hỏi hắn thấy cái gì, trả lời nói bên ngoài rất tốt cái gì cũng không thấy. Ta dở khóc dở cười, tiểu hài tử lạc thú luôn đơn giản hơn mọi người tưởng tượng, không khỏi nghĩ đến mình vừa sinh ra đã có tâm lí của tuổi hai mươi, đối với cổ đại mới mẻ ban đầu đi qua rồi nhìn cái gì cũng không hứng thú.

Đi đến nửa đêm, rốt cuộc Trí Duệ cũng mệt mỏi, nằm trong lòng ta nặng nề ngủ. Ta cũng thấy mệt, trong ánh mắt giống như có đang mọc dài chích đau đớn, nhưng cứ nghĩ đến cảnh tương lai, xoay người thở dài, trần trọc không cách nào đi vào giấc ngủ.

Đột nhiên, xe ngừng.

Ta lập tức ngồi dậy, đang muốn hỏi xảy ra chuyện gì, nhị thúc đã xốc màn hình xe đi vào.

Ta hô thanh “Nhị thúc”

Nhị thúc ngồi xuống cạnh ta “Còn chưa ngủ?”

Ta nói thật “Ngủ không được”

Nhị thúc nhìn mọi nơi hỏi “Là rung lắc khó chịu?”

Ta lắc đầu, đường rộng bằng phẳng, xe ngựa đi không nhanh bánh xe còn trang bị giảm xóc, nhị thẩm lại bố trí bên trong mềm mại thoải mái, mặc dù không thể so với ô tô nhưng điều kiện đã không thể nào chê, huống gì ta không phải là người yếu ớt.

Nhị thúc ngẫm lại, hiểu rõ, vở vai ta an ủi nói “Huệ nhị, tin tưởng tổ phụ cùng nhị thúc, sẽ không xuất hiện vấn đề con lo lắng” Chỉ hi vọng như thế. Ngập ngừng, ta nói “Con sớm biết nhị thúc có trù tính, chính là có chuyện vẫn không rõ”

“Nga?” Nhị thúc hỏi “Nói nghe một chút”

Ta nói “Ở trong lòng Huệ nhị, nhị thúc chưa bao giờ là người quyền uy quyền thế phú quý, vì sao...” Cuốn vào cuộc tranh đoạt đích của các hoàng tử.

Nhị thúc vừa nghe, sắc mặt phút chốc biến lạnh.

Ta vội tỏ vẻ không nên hỏi vấn đề này.

Nhị thúc nghiêm mặt nói “Biết không nên còn hỏi?”

Được rồi, ta sai lầm, lúc này nói sang chuyện khác ta hỏi khi nào có thể đến nhà trọ nghỉ ngơi hồi phục.

Sắc mặt nhị thúc hơi hoãn, nói nhanh nhất cũng phải năm ngày sau.

Đợi đến năm ngày sau gặp thành trấn đầu tiên, Trí Duệ đã hoàn toàn mất đi hưng phấn và nhiệt tình. Hần thống khổ hỏi ta khi nào có thể đến Vân Châu. Ta lấy ra bản đồ, chia chia vị trí đang đứng, lại chỉ chỉ vị trí Vân Châu bảo hần tỉnh.

Trí Duệ vờn ngón tay thịt khoa chân múa tay, lập tức tinh thần vờn lên “A tỳ, Vân Châu gần như vậy a” Ta bật cười, nghĩ rằng đợi đến nơi sẽ dạy cho hần tí lệ xích.

Tại địa phương Diệp Thành này chúng ta chưa tính dừng lại lâu, ở lữ điểm dừng lại một đêm bổ sung vật phẩm lại tiếp tục tiến lên phía trước. Hành trình là mười ngày sau đến Lợi Châu sẽ chuyển sang đường thủy, một đường thẳng hướng nam đến Vạn Châu sẽ đi đường bộ, qua Hán Châu, Vu Châu, Trường Châu sau đó là đến mục tiêu, Vân Châu.

A mỗ thấy ta ngày đêm vất vả chiếu cố Trí Duệ, vì thế liền đề nghị đổi cái tổ hợp, Trí Duệ và hai nha đầu của hần ngồi một chiếc xe, một mình ta một chiếc, nằng và Tử Hà chen đến trên xe chở đồ dừng ở phía sau. Ta không đồng ý, Trí Duệ càng không đồng ý, giống như da trâu bu lên người ta không chịu xuống. Đáng thương thân thể nhỏ bé mười ba tuổi của ta ôm một cái tiểu tử bảy tuổi béo ngậy, chỉ một chốc là mệt ngồi le lười, dù thành như vậy Trí Duệ vẫn ôm không ta không thả tay.

A mỗ và bọn nha đầu hết biện pháp, vội sai người chạy đi tìm nhị thúc đang cưỡi ngựa đằng trước, thế này mới kéo được Trí Duệ ra khỏi người ta. Nhị thúc hỏi, sao lại như thế? A mỗ mới kể mọi việc lại một lần. Nhị thúc mặt nhăn mày nhú, nhìn Trí Duệ không nói lời nào, uy hiếp giờ giờ roi ngựa trong tay làm tiểu tử kia quá sợ chui vào chiếc xe ngựa khác.

Mọi người cười to.

Nửa đêm, ta đang ngủ ngon đột nhiên bị một trần động tỉnh làm thức giấc, mở mắt thấy Trí Duệ nằm cạnh ta. Ta vội giúp hần điều chỉnh tư thế ngủ, ai ngờ vừa chạm vào làm hần giật mình hoảng sợ. Tiểu tử kia sợ tới mức nhếch miệng sắp khóc, ta vội trấn an nói “Đừng sợ, là a tỳ”

Trí Duệ nghe thấy tiếng ta, mơ mơ màng màng mở to mắt, vung tay nhỏ bé đánh ta, vừa khóc vừa nói “A tỳ hư, a tỳ hư...” Ha ha, tiểu quý! Ta vội cầm tay hần, ở trên mặt hần hôn một cái, cười hỏi “A tỳ hư như thế nào?”

Trí Duệ khịt khịt, ủy khuất không thôi “A tỳ không muốn ngồi chung xe với Duệ nhị”

Bé đáng thương! Ta hỏi “Nói cho a tỳ, ai ôm đệ lên?” Vô thanh vô tức, nghĩ lại mà sợ.

Trí Duệ nói “Là Thanh Vân”

Ta kinh ngạc.

Thanh Vân và Thanh Bân là hai nha đầu nhị thẩm tìm cho Trí Duệ trong lần đi Vân Châu này. Trước kia, hai người này không ở trong phủ, sau ngày tổ phụ quyết định cho chúng ta đi “trông rọt”, nhị thẩm từ nhà mẹ đẻ lĩnh về.

Nhà mẹ đẻ nhị thẩm xem như là thế gia tiêu cực nhưng gia nghiệp rơi vào tay ông cố đã xảy ra một kiện tai họa. Năm ấy tiếp vụ làm ăn giúp quan phủ chuyển ngân lượng. Vốn đi theo đường thủy, phút cuối cùng quan phủ muốn sửa thành đường bộ nói là cần gấp, đường bộ gần hơn. Ông cố của nhị thẩm đã nói, đường bộ nhiều rừng núi dễ bị cướp hàng. Quan phủ không đồng ý nói vậy tăng nhân thủ lên.

Các nghề nghiệp gì cũng đều có luật lệ. Tiêu cực là nghề chú ý quy củ mà phiếu lưu rất cao, chỉ một cái vô ý thì hàng hóa đều mất hết. Ông cố nhị thẩm vì

Ồn thỏa hơn một chút phải hai cái kinh nghiệm tiêu sư đi trước dò đường. Nhưng hẳn không nghĩ tới, nguyên nhân vì hằng năm đi dò đường hai tiêu sư lại thông đồng với nữ lão bản thanh lâu.

Áp tiêu bằng đường bộ đều phải biết, khi đi áp tiêu một trong ba nguyên tắc “Ba không được” đó là không được vào quán rượu phiêu kỹ. Có thể nghĩ đến kết quả, ông cố của nhị thám lần này không thể kiếm tiền còn kém chút là cửa nát nhà tan.

Tổ phụ nhị thám học được giáo huấn, rút ra kinh nghiệm xương máu cho rằng làm gì cũng không bằng đọc sách có đường ra. Có cái nguyên tắc chỉ đạo này, phụ thân của nhị thám bước đi trên con đường làm quan, nhiều lần chìm nổi hiện giờ là chủ sự ở công bộ đồn điền thủy lợi, chức quan ngũ phẩm

Nhị thám còn có một người thúc phụ, chán ghét đọc sách từ nhỏ, thích múa đao lộng kiếm, gia huấn không được làm nghề có liên quan đến bảo tiêu thúc phụ của nhị thám đành mở võ quán, chuyên thu đồ đệ là oa nhi số khổ, Thanh Vân và Thanh Bản hẳn là cũng có lai lịch này.

Buổi sáng xe ngừng lại, ngay tại chỗ thổi lửa nấu cơm. Mọi người thấy ta ôm Trí Duệ xuống xe không khỏi kinh ngạc. A mỗ ý bảo Từ Hà nhanh tiếp nhận Trí Duệ, nhỏ giọng hỏi ta sao lại như vậy. Ta liếc mắt nhìn Thanh Vân không được tự nhiên đứng bên cạnh, nói một người ngu không được nên bảo Thanh Vân ôm Trí Duệ đến. A mỗ bán tín bán nghi nhưng cũng không truy hỏi nữa.

Cơm nước xong, mọi người nghỉ ngơi rồi tiếp tục lên đường.

Nhị thúc xốc mình xe đi lên bắt gặp Trí Duệ ở trong lòng ta làm nũng, người như nũng. Ta sợ nhị thúc trách cứ tiểu tử kia, vội nói “Nhị thúc, là con cảm thấy buồn chán cho nên bảo Trí Duệ đến” Nhị thúc không đáp lời ta, quay đầu trầm giọng gọi “Thanh Vân”.

Trong chớp mắt, Trí Duệ bị ôm đi.

Ta ngẩn người, thân thù thật không thể chê.

Từ lúc rời đi Hoàng Thành, mỗi ngày sau bữa điểm tâm nhị thúc đều một mình nói chuyện với ta, hỏi việc học, nói hành trình, tâm sự về dân chúng... Trừ bỏ về triều đình cơ hồ không cảm kích đề tài gì, hôm qua thậm chí còn nói đến việc hôn nhân của ta hại mất ta đồ bưng.

Nhị thúc nói “Huê nhi, nếu hành trình thuận lợi, ngày mai trời tối là có thể đến Lợi Châu”

Ta gật gù đầu “Ân, đến Lợi Châu sẽ đi đường thủy”.

Nhị thúc tiếp tục nói “Sau khi đến Lợi Châu nhị thúc có chuyện còn muốn giải quyết cho nên chúng ta ở lại đó nhanh thì ba ngày chậm thì năm ngày sẽ khởi hành”

Mất ta sáng lên “Thật?” Có thời gian cho du lịch rồi.

Nhị thúc thấy ta cao hứng, khoe miệng giương lên “Đương nhiên”

Ngày kế tiếp, vừa tiến vào ban đêm chúng ta bình an đến Lợi Châu. Vào thành sau không vào khách điểm, nhị thúc nói lần này tá túc tại biệt viện của bằng hữu người. Ta cảm thấy không tốt lắm, ở trong nhà người ta làm sao phương tiện bằng khách điểm? Ngủ muốn dậy khi nào thì dậy, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu. Lại nói, người có biệt viện đương nhiên không phải là gia đình bình thường, đến lúc đó phải quỳ lạy, hành lễ vẫn an cũng có thể phiên chết người. Nhị thúc cười làm ta không cần băn khoăn, nói trong nhà không có người, hằng năm chủ nhân cũng không ở nhà chỉ có vú già, quản gia của biệt viện. Lúc này ta mới cao hứng lên.

Đến biệt viện, trận thế cũng không nhỏ, nam nhân trung niên tự giới thiệu là tổng quản dẫn mấy chục người đến nghênh đón. Về mặt nhị thúc bình tĩnh, thân nhiên nhận bọn họ hành lễ vẫn an. Ta kinh ngạc không thôi, nhện không được hỏi nhị thúc thân phận của chủ nhân biệt viện? Nhị thúc cảnh cáo liếc mắt nhìn ta một cái.

Ta lập tức im miệng, không nên hỏi thì đừng hỏi, không nên nói thì đừng nói.

Biệt viện không lớn nhưng quý ở tinh xảo.

Đi vòng qua dãy đá, xuyên qua núi giả, nếu lên thuyền đi qua hồ nước, rong chơi trong nước có người cá có hoa Thủy Tiên sẽ khiến cho người ta như đặt mình trong thi họa, vui vẻ thoải mái “Gió mát trăng sáng thật vô giá, nước gần núi xa vẫn có tình” cái này tên là “Thanh Phong lâm” bố trí nhà cửa như một kiện nghệ thuật trân phẩm, tú lệ thanh lịch, mới mẻ độc đáo kỳ lạ.

Ta động tình nói với A mỗ “Nếu con có biệt thự như vậy, hiện tại chết con cũng cam tâm”

A mỗ vừa nghe liền tục ‘phi, phi’ trách cứ ta nói “Nói bậy cái gì, nhanh phun xả xui hết mấy lời này”

Ta cũng không phun, hướng A mỗ làm cái mặt quỷ cười haha.

A mỗ sợ hãi, hai tay làm chữ thập lẩm bẩm “Phật tổ phù hộ...”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10

Chuyện của nhị thúc dường như không mấy thuận lợi, ba ngày đã qua người lại nói ở lại thêm ba ngày. Ta không ý kiến gì, mỗi ngày đặt mình trong cảnh đẹp núi sông ai còn nhớ rõ Vân Châu ở chỗ nào? A mỉm cười ta nhàn hạ, mỗi ngày chỉ biết ở trong biệt viện, đem lời nói hùng hồn lúc mới vào thành phải lên núi đón gió quên không còn một mảnh.

A mãi làm sao biết được tâm tư của ta?

Không sai, nguyên lai ta nghĩ khó được ra ngoài một chuyến dù sao cũng phải chơi cho đủ, đem mười mấy năm nghẹn khuất ngoạ cho xong. Nhưng một đường đi tới, nhất là hôm trước lên tòa núi nổi danh “Phù Dung phong” sau, cơ bản ta không còn thích thú du sơn ngoạn thủy nữa.

Trừ bỏ núi rừng của hoàng gia, thời đại này cơ bản không tồn tại việc khai phá du lịch tài nguyên không thể nào so sánh với hiện đại. Trước kia đi du lịch, ta thường xuyên là kích động lên xe, hăm hở xuống xe, hầu như là không có lúc nào được thoải mái. Vì sao? Còn không phải là thương tiếc tài nguyên sinh thái danh sơn bị khai phá không còn bộ dáng gì nữa? Khi đó ta vẫn nghĩ ở cổ đại thật tốt, tuy khoa học kỹ thuật là giải phóng sức sản xuất nhưng nó cũng cố ý hay vô ý phá hủy rất nhiều thứ nên được đáng giá quý trọng gì đó.

Sau cuộc hành trình “Phù Dung Phong” ta đã nghĩ khác, ít nhất có chút thay đổi nhưng ta cảm nhận được sự khai phá là phi thường trọng yếu. Tỉ như, lên núi ít nhất có cầu thang mà đi như vậy sẽ không cần mảy xam mặt tro mà lộ bộ; lại tỉ như trên đường có cái đình che mưa che nắng để được nghỉ chân một chút, như vậy lúc trời mưa không cần lội bùn dơ như khi đến khi tắm ngâm nửa ngày còn không bay mùi bùn đất trên người.

Có câu nói như thế nào nhỉ? Tường đẹp! Có chút đẹp, đúng thật là phải tường tượng mới đẹp.

Sáng sớm Trí Duệ được thị vệ dẫn đi chơi, còn ta ngủ thẳng đến buổi trưa mới dậy, rửa mặt chải đầu xong A mỉm cười vào nói cơm nước đã chuẩn bị xong. Ta gật gù đầu tỏ vẻ đã biết, đồ ăn theo lệ thường tinh xảo phong phú, ta khẩu vị lên cao vừa ăn vừa đoán thân phận của chủ nhân biệt viện.

Nhớ đến ngày mới tới Lợi Châu, binh lính thủ thành nghi vấn một câu cũng không hỏi đã cung kính cho qua. Ta có chút kì quái, lặng lẽ nhắc lên một góc mảnh trông thấy bốn vị trung niên nam tử xa lạ quần áo bất phàm đứng bên cửa thành, biểu tình của bọn họ thật nghiêm túc, nhìn đoàn xe chúng ta đi qua không chuyển mắt, không chút nào để ý đến thành quan một bên cúi đầu khom lưng.

Ăn uống no đủ sau, ta cảm thấy cả người thanh thanh khí sáng. A mỉm cười hỏi ta có muốn nghỉ ngơi không? Ta rót mỡ hôi, vừa rời giường, ăn một bữa cơm lại ngủ, là heo sao? Ta lắc đầu quay về phòng lấy bản tạp kí nói với A mãi ta đi tiêu thực bảo nàng không cần đi theo.

Trong gió nhẹ, bước trong ánh nắng mặt trời đi vào đình bát giác cuối khúc rẽ, chỗ này hơi khuất trừ bỏ hạ nhân sáng sớm đến quét dọn cơ bản sẽ không người xuất hiện ở đây, rất thanh tịnh, có thể đọc sách, ngâm người, ngủ gật, ngáp, là nơi tốt nhất cho cạy lỗ mũi.

Thời đại này nội dung các bộ sách không tính là rộng, trừ bỏ kinh sử, bộ sách có chút ý tứ về du lịch chỉ có quyển trong tay ta. Ngày đó, khi chuẩn bị xuất phát, nhị thẩm giúp ta thu thập hành trang, thấy ta chỉ lấy một quyển sách này thì nhìn trái nhìn phải, thấy tổ mẫu, tổ phụ không chú ý đến ta mới thở phào, chia chia trán ta, nhỏ giọng nói nếu như bị tổ mẫu thấy người chuẩn bị sách một quyển cũng không cầm theo, chỉ sợ muốn ăn đòn.

Ta lật đến tờ Lợi Châu, trong sách nói Lợi Châu vị trí nằm ở giữa của Đại Tề vương triều, trừ hoàng thành thượng kinh là thành lớn thứ hai từng là đế đô của triều trước, dân cư đông đúc, kinh tế phồn vinh, thủy lợi phát đạt, là vị trí trọng yếu trong giao thông nam bắc. Nhớ đến sự tiếc nuối trong lời nói của nhị thúc khi nhắc đến Lợi Châu, ta cũng tiếc nuối. Triều đại thái tổ khai quốc tiền công Lợi Châu, sau đó một mối lửa lớn đem tiền triều cung đình của Từ Vi đốt thành tro. Mặc dù sau lại mở ra tứ lâu, thị trấn, xúc tiến kinh tế nhưng chung quy vẫn không đạt được ý nhị như lịch sử. Như Bắc Kinh ở hiện đại năm đó bị hủy bởi lửa chiến tranh sau này tu bổ nhưng vẫn mang nhiều nỗi tiếc.

Thở dài, ta giương mắt nhìn xung quanh không mục đích, nhìn sách một lúc lâu ánh mắt có chút mỏi, hiện đại là mắt bị cận thị, ở đây không có mắt kính ta cũng không nghĩ suốt ngày phải híp mắt nhìn này nọ thật sự là mắt mỏi lắm. Nhìn nhìn, ánh mắt dừng lại ở núi giả cách ta không xa, tâm vụt nhắc đến cổ huyệt. Sau núi giả có người, xem kia góc áo cầm sắc che giấu không kĩ, bắt mắt dọa người.

Ta bất động thanh sắc dời ánh mắt, nói với chính mình phải giữ trấn định, bình tĩnh, trăm ngàn không thể bị nhìn ra cái gì. Trước mắt không biết là tình huống nào, người nọ nếu chỉ đơn giản là nhìn lên mỹ nữ, tỷ nhận, dù sao không mất đi miếng thịt nào; Nhưng nếu giống như trong ti vi diễn, ta bị cho rằng nhìn đến cái gì không nên xem đem ta cấp diệt thì quá oan.

Ánh mắt tiếp tục tuần tra tới lui...

Thật lâu sau, rốt cuộc cũng thấy bộ dáng như hai cái nô tài đi về phía này, ta vội đứng lên giương giọng gọi “Người đâu...”

Trở lại trong phòng lòng ta còn sợ hãi. A mỉm cười nhai không ngừng hỏi ta đi đâu, nàng nửa ngày cũng không tìm được. Nghe lời nói quen thuộc tâm ta dần dần yên ổn, buông ra nắm tay đầy mồ hôi, hữu khí vô lực nói “A mãi, lấy giúp con chén nước”

Lúc cơm chiều nhị thúc đến xem ta đi cùng có một người nữa. Nhị thúc nói “Huệ Nhi, lại gặp nhị hoàng tử” Ta quỳ xuống đất hành đại lễ, lòng bàn tay lập tức đổ mồ hôi, kia góc áo cầm sắc quen thuộc.

Một đêm không ngủ, ngày kế thức dậy vừa dọn xong điểm tâm. A mỗ vội tiến vào, phân phó Thanh Vân dẫn Trí Duệ đi, nói với ta Tổng Quản đang chờ bên ngoài. Ta chấn động hỏi chuyện gì? Mặt A mỗ sầu lo nói nhị hoàng tử mời ta cùng ăn sáng chung. Ta thiếu chút nữa là ngã từ trên ghế xuống hỏi nhị thúc có đó không? A mỗ lắc đầu nói nhị thúc sáng sớm đã ra ngoài.

Nhị hoàng tử thỉnh ăn cơm, sự tình nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ. A mỗ cho rằng không thể xem như không quan trọng, trang phục phải biểu hiện tôn sùng, vội lục hòm trang sức. Ta ngần ngại lại, nói không cần cứ đổi thường phục là được rồi. A mỗ lo lắng, nói thân phận nhị hoàng tử quý trọng như thế e rằng mạo phạm. Ta không nhiều lời với nàng, kiên trì mặc thường phục, đồ trang sức chỉ lấy một ngọc sai.

Nhị hoàng tử thấy ta mặc thường phục quả nhiên có chút kinh ngạc. A mỗ thấy vậy càng lo lắng thêm, dưới váy dài lặng lẽ nhéo bàn tay ta vài lần. Ta cầm tay nàng dùng chút sức an ủi cho nàng yên tâm. Một phen đại lễ, sau khi ngồi xuống hạ nhân lui ra.

Ta ngồi nghiêm chỉnh, hai mắt cup xuống không dám sơ sẩy chút nào. Một lát chỉ nghe âm thanh chậm rãi nói “Ngẩng đầu lên”

Ta giương mắt.

Nhị hoàng tử tay cầm đĩa chia chia bát cháo trước mặt ta “Đừng dăm, ăn đi”

Ta lúc này mới đánh giá hẳn, không giống hôm qua, hẳn hôm nay mặc quần áo đen, tóc đen được cột cao bởi Ngọc Đái cùng sắc. Màu da trắng nõn khỏe mạnh, hình dáng rõ ràng thâm thúy, hai tròng mắt lờ lờ như đuốc, giống như liếc mắt một cái nhìn vào trong lòng người. Ta âm thầm tập lười, thần sắc tương mạo như vậy nếu là khí chứng hư, vậy nam tử thiên hạ này đều chết hết.

Ta không dám không ăn, cũng không dám ăn nhiều, một chén cháo ăn chậm chạp đến hết, ta đang muốn đứng lên thì lễ chạy lấy người, đã thấy nhị hoàng tử bung lên chén không của ta, mức thêm một chén đầy. “Ăn thêm chút, nghe nói ngươi thích món này” Nói xong lại gấp một khối hoa quế cao phóng đến trước mặt ta.

Ta có loại cảm giác khóc không ra nước mắt, muốn nói ăn no nhưng khi giương mắt nhìn khuôn mặt nhị hoàng tử không hiện vui buồn, ta nuốt nuốt, cuối cùng không dám nói ra, bật thanh tạ lại bụng chén lên.

Sau khi trở về, A mỗ thấy ta tinh thần và thể xác đều sa sút bị hoảng sợ, hỏi nhị hoàng tử có phải khó xử ta hay không? Ta lắc đầu, nói không có. A mỗ không tin, lôi kéo ta bắt nói cẩn thận cho nàng. Ta có chút không kiên nhẫn, không để ý nàng, trực tiếp chui ổ chần.

Com trưa ta không ăn, ở trong ổ chần không chịu dậy, A mỗ thờ dài bước đi. Buổi chiều nhị thúc về, thấy ta còn không rời giường, sờ sờ trán ta, lo lắng hỏi “Huệ Niếp nhì, A mỗ nói con chưa ăn cơm trưa, thân mình chỗ nào không thoải mái?”

Ta lắc đầu không nói lời nào. Nhị thúc nghĩ nghĩ như có điều phát hiện hỏi “Điểm tâm cùng dùng với nhị hoàng tử?” Ta gật gật đầu, rầu rĩ nói “Thiếu chút nữa hù chết con” Nhị thúc nhẹ nhàng thở ra, khoe miệng cười cười, trêu ghẹo nói “Sao nhị thúc nghe nói đại tiểu thư nhà ta ăn bữa cơm này khí định thần nhàn, cùng nhị hoàng tử có hỏi có đáp, lời nói cử chỉ tiến thối có độ?”

Ta “...” Cái gì có hỏi có đáp, ta chỉ nói một tiếng cảm ơn, cái gì cũng chưa nói.

Nhị thúc cuối cùng cũng xong việc, hoặc là nói nhị hoàng tử rút cuộc xong việc, một khắc bước lên thuyền kia, tâm ta âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Ta không nói với nhị thúc hoặc A mỗ việc bị mỗ hoàng tử nhìn lên trong đình bát giác. Chính là lúc sắp chia tay, cặp mắt ý vị thâm trường kia của nhị thúc làm cho ta không yên ổn trong suốt hành trình còn lại.

Ta quanh co lòng vòng nói cho A mỗ, Thanh Phong lâm không giống như người bình thường có thể có. A mỗ nhìn ta cười quý dị nói ó phải người bình thường hay không với trí tuệ của ta chẳng lẽ đoán không được?

Một tia may mắn trong lòng vụt tắt, ta vô cùng phiền muộn nghĩ đến các loại biểu diễn của ta trong đình bát giác, nhị hoàng tử nhìn thấy hết đi? Ngày sau nếu tổ mẫu biết, lão nhân gia sẽ bị khí ngã ngựa.

Đi đường thủy, rời qua xe ngựa, từ xuân đến hạ, từ hạ đến thu, một đường không có nguy hiểm lớn, nguy hiểm nhỏ thì đếm không hết, rút cuộc có một ngày nhị thúc xốc mạnh xe đi vào nói với ta nhiều nhất là ba ngày nữa sẽ tiến vào phạm địa Vân Châu.

Ta thở ra một hơi, cuối cùng cũng đến.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Tri Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Thành Vân Châu tên tục là Tây Trấn, ở ngay tại phía Tây quận Vân Châu, thôn trấn dựa vào nước tu kiến, chắc là ở chỗ xa xôi, cửa thành xây cũng không rộng lớn. Xe ngựa tấp nập, một đường đi qua đều là lấy đá phủ đường sạch sẽ bóng loáng. Hai bên đường kiến tạo chỉnh tề với phong cách cổ xưa, dòng nước dưới cầu nhỏ gọn song lồng lánh, người lui tới trên đường với nhiều phong cách các dân tộc khác nhau ý cười dào dạt, liên tiếp tiếng thét

rao hàng vọng vào trong tai.

Nhìn ngoài xe cảnh thành náo nhiệt, ta âm thầm thán khí. Sách nói, Vân Châu là nơi hoang dã, dân phong bu ru hãn, một đường ta lo lắng không thích ứng được, hiện nay xem ra, mặc dù Vân Châu không thể so với Trung Nguyên về độ phồn hoa, nhưng lúc này cuộc sống đơn giản là không cần lo lắng.

Tổ phụ nói nhà chúng ta có đất ở đây, vậy đương nhiên ở đây cũng có nhà. Xe ngựa từ từ hướng từ Tây Trấn đến Đông Nam, rất xa nhị thúc chỉ vào ngôi nhà lớn gần như có thể thấy được, nói với ta “Huệ Niếp nhi, đó là nhà của chúng ta”.

Lập tức ta cảm nhận được trăm mối cảm xúc ngổn ngang, trong lòng không nói được tư vị gì. Từ lúc xuất phát đến bây giờ đã hơn bốn tháng, rốt cuộc rời xa nơi huyền ảo đi vào nơi thế ngoại như thế này. Thiên kim cũng thế, nông phu cũng thế, ít nhất ta có được một thời gian yên lặng không còn lễ giáo ràng buộc, không có quy củ, một sinh hoạt điền viên.

Ta nghĩ đến mẫu thân, ở phong thư thứ 3 mẫu thân nói tổ phụ đã đồng ý cho người rời đi tở trạch, đi Tĩnh An tự bên cạnh tỉnh am ni cô để tu hành. Người bảo ta không cần lo lắng về người, còn nói ta bảo trọng bản thân là chính là hiếu thuận và an ủi lớn nhất đối với người.

“Tam thúc?” Đột nhiên Trí Duệ sợ hãi kêu lên đánh vỡ suy nghĩ của ta.

Tam thúc?

Ta không dám tin nhìn theo bóng dáng Trí Duệ chạy xa, bên kia bóng dáng cao ngất quen thuộc đang đứng không phải tam thúc của ta thì còn ai nữa? Trong giây lát mũi ta chua xót, nước mắt kìm chế không được bùng lên trong hốc mắt, nhị thúc thấy thế an ủi vỗ vỗ đầu của ta mà không nói gì.

Tam thúc ôm Trí Duệ quăng lên quăng xuống hồ nháo một trận mới bước đến xe ngựa, nhìn ta và nhị thúc sóng vai ngồi đầu xe, kinh ngạc nhìn ta, một bộ không nhận thức hỏi nhị thúc “Nhị ca, xin hỏi vị mỹ nhân tuyệt sắc này là tiểu thư nhà nào?”

Ta nhếch miệng cười.

Nhị thúc không nói lời nào, ‘vút’ một cái huy roi ngựa về hướng tam thúc. Tam thúc tránh không kịp, quả thực bị trúng một roi, đau nhe răng trợn mắt, reo to “Nhị ca, trước mặt Huệ chất nữ, ca cũng nên chừa chút mặt mũi cho đệ đi”

Nhị thúc hừ hừ nói “Người còn biết Huệ Niếp nhi là chất nữ? Miệng đầy hồ ngôn loạn ngữ”

Nhị thúc cười hi hi nhìn ta, giang hai tay cười nói “Tiểu nha đầu, còn không xuống dưới cho tam thúc ôm một cái”

Ha ha.. người vẫn là người kia, thúc vẫn là thúc kia.

Ta vừa định đứng dậy nhảy xuống xe rồi phác đi lên, chợt thấy roi ngựa nhị thúc giơ lên, nghiêm khắc nói “Cút sang bên”

Tam thúc vội nhảy tránh ra.

Lòng ta lặng yên chua xót, mười ba tuổi đã không thể để cho tam thúc tùy tiện ôm nữa rồi. A mẫu và Từ Hà vội chạy nhanh lại, quy củ đỡ ta xuống xe ngựa. Ta nhìn thấy, vẻ mặt tam thúc trong nháy mắt giật mình. Hoặc là người cũng vừa ý thức được, chất nữ người thương yêu đã trưởng thành.

Một trận bận rộn, cuối cùng cũng an trí xong. Tòa nhà hoàn toàn khác với đại trạch trong kinh phủ, trừ bỏ 5 viện, bốn phía còn có kho cất giữ gạo, đậu nành, lạc và cây công nghiệp, bên ngoài kho là một mảng ốc xá lớn nhỏ, đó là chỗ cho hạ nhân, tá điền hay hộ vệ ở.

Ban đêm, ánh trăng tỏa sáng thật đẹp mà tĩnh lặng.

Nhị thúc và tam thúc còn đang trong nội đường nói chuyện, ta không cho A mẫu đi theo, một người đi ra ngoài. Tháng 10 buổi tối lạnh như nước, một trận gió đi qua, ta mặc áo mỏng không nhận được rung mình một cái, nghĩ nghĩ vẫn là trở về mặc thêm áo rồi trở ra. Xoay người, thấy tam thúc không xa không gần theo phía sau.

Thấy ta quay đầu, tam thúc đi lên đón ta, cầm trong tay áo choàng của ta “Lạnh phải không?” Nói xong phủ thêm cho ta.

Ta cười hi hi gật đầu “Vẫn là tam thúc thương con”

Tam thúc sủng ái vuốt mũi ta.

Trong lúc hai người đi qua nhiều phòng ốc, tam thúc còn thật sự giới thiệu tác dụng từng gian cho ta. Tiến lên khoảng giữa một đoàn gà, vịt, ngan đập cánh ở bên chân chạy qua chạy lại, phát ra âm thanh “quạc..quạc” dẫn tới một trận chó sủa.

Hương vị xa xưa trong trí nhớ a.

Tam thúc nắm tay ta, cẩn thận tránh né phân ‘mới mẻ ra lò’, đi vào sân đánh cốc một chỗ núi nhỏ, dừng lại trước hai đồng cỏ. Tam thúc tề mi lộng nhãn nhìn ta chỉ cười không nói. Ta hiểu ý tứ của người, nhìn xem bốn phía không có ai, khẽ cắn môi, động tác nhanh nhẹn lạnh nhạt đi vào chỗ đồng cỏ ngồi xuống. Tam thúc cười ha ha thân hình chợt lóe, người đã ngồi bên ta.

Ta rút hai cọng cỏ chùi sạch sẽ, một cọng ngậm trong miệng, một cọng đưa cho tam thúc. Tam thúc thấy hành động của ta, chỉ vào người ta kinh ngạc

không thốt nên lời. Ta giờ giờ cọng cỏ trong tay, hí mắt nhìn người “Nhu thế nào? Chân truyền của lão nhân gia ngài, ngài đã quên?”

Tam thúc càng thêm kinh ngạc “Nha đầu, chuyện ba bốn tuổi con còn nhớ rõ?”

Ta kêu ngạo giương mi, đừng nói ba bốn tuổi, chuyện sinh ra lúc ba bốn ngày ta còn rõ ràng nữa là.

Tam thúc cười hớ hớ cầm lấy cọng cỏ cho vào miệng “Tiểu nha đầu, nghe nói tam thúc đi rồi, con không chút thương tâm khó chịu nào, mỗi ngày ăn ngon ngủ kỹ, tam thúc thật thương tâm, thật là không lương tâm, bạch thương con tiểu nha đầu kia”

Ta lườm hần một cái nhàn nhả nói “Tam thúc, việc này người không nhắc thì không sao, nói ra để con tính tính, vì sao người không rên một tiếng đã bỏ chạy, ngay cả tạm biệt cũng không nói? Không nói thì cũng thôi, ngay cả phong thư cũng không gửi? Nếu không phải chất nữ của người huệ chất lan tâm, thông minh tuyệt đỉnh đoán được người đi chỗ khác chơi vui vẻ, khẳng định sẽ giống tổ mẫu với tam thẩm, ngày ngày khóc lóc ni non lo lắng cho người”

Tam thúc cười ha ha, đưa tay chỉ núi cao mờ mịt, chuyển đề tài, kêu ngạo nói “Tiểu nha đầu, con xem này phạm vi hơn mười dặm đều là núi và đồng ruộng của chúng ta”

Ta chấn động, vài mẫu trong miệng tổ phụ lại là môn quy như thế “Tam thúc, nhà cũ của chúng ta không phải ở Tương Châu sao? Khi vào thì lập sản nghiệp lớn ở Vân Châu như thế này?”. Tam thúc nói “Tướng Châu là nhà cũ không sai, nhưng nơi này mới là căn cơ chân chính của chúng ta”

Không hiểu.

Thấy ta nghi hoặc, khó hiểu, tam thúc giải thích “Tổ phụ có hai cái phụ thân, Tướng Châu là dưỡng phụ, nơi này là thân phụ”

Thì ra là thế.

Ta nhỏ hơn tam thúc mười tuổi, hai người ở chung chưa bao giờ giống thúc cháu, càng như là bằng hữu. Nhớ rõ lúc ta sáu tuổi, người vì một nữ tử buồn rầu mà hao tổn tinh thần, hai ba ngày ăn không ngon. Ta nhìn đau lòng, liền quanh co lòng vòng khai đạo người. Không nói, thật đúng là dùng được, tam thúc thực nhanh rồi bỏ về lo lắng một lần nữa vui vẻ trở lại. Từ sau vụ đấy, ta trở thành tiểu bằng hữu tối tin cậy của tam thúc, có tâm sự gì người thứ nhất tìm là ta.

Đồng dạng, ta cũng như thế, trong lòng ta tam thúc không những là chí thân còn là bằng hữu không thể thay thế được. Ở trước mặt người ta không cần che giấu chính mình, lại càng không cần giả tạo như tiểu thư khuê các ngoan ngoãn, câu nói thường xuyên và đầu tiên của người là “Thật tốt tình tình, đừng giả giống như tam thẩm con, nhìn là không thú vị gì”

Tam thúc không nói rõ thân thế của tổ phụ với ta, ta hiểu được, vấn đề này vẫn bối không nên hỏi. Đề tài tự nhiên lại đến gia sự, ta nói “Tam thúc, người không viết thư cho con thì cũng được đi, như thế nào ngay cả tam thẩm đều phải gặt? Mấy tháng đầu người đi, nặng gần như là mỗi ngày lấy lệ rửa mặt, đáng thương Trí Nhân ngay cả bây giờ vẫn chưa gặp cha”

Tam thúc nghe ta nhắc đến tam thẩm, trên mặt nổi lên thần sắc chán ghét, rõ ràng không muốn nghĩ đến đề tài này, nhưng ta nói đến Trí Nhân, người mới miễn cưỡng ứng một câu “Nha đầu, thường ngày con có hay gặp Trí Nhân không?”

Nhất thời ta không biết trả lời vấn đề này ra sao, từ lúc biết tam thúc và tam thẩm sinh hiềm khích vì ta, ta cũng không lại bước vào tam viện. Có một lần Trí Nhân sinh bệnh, tự tay ta làm điểm tâm đi thăm, kết quả mộng chưa ngồi nóng đã bị tam thẩm ‘đuổi’ ra ngoài, nghe nói điểm tâm cũng được thưởng cho hạ nhân.

Từ Hà tức giận báo lại cho ta, ta một chút cũng không kì quái, nhưng lại tức giận A mỗ đến mức thôi khí. Từ đó, ta chưa bao giờ bước chân đến tam phòng. Trí Nhân nhỏ, suốt ngày không rời tam thẩm, đương nhiên là ít gặp ta, nhiều nhất là khi thỉnh an tổ mẫu gặp được thì đùa đùa hần chút.

Tam thúc thấy ta không nói, cắn cắn đoạn cỏ trong miệng, cúi đầu nói “Nữ nhân đáng ghét...”

Ta giả như không nghe, ôm cánh tay tam thúc, bả đầu tựa vào vai người, chuyển đề tài “Tam thúc, người có biết chúng ta một đường đi đến như thế nào không? Thật vất vả lại khó chịu, còn có, con nói cho người nghe đi ngang qua Vạn Châu, nhị thúc cứu một cô nương kết quả...”

Tam thúc vừa nghe có bát quái, lập tức nâng cao tinh thần, hai lỗ tai dựng lên còn thực sự nghe.

Dưới bầu trời đêm, hai đồng cỏ thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười to.

Hôm sau thức dậy đã gần đến giờ Mùi. A mỗ một bên giúp ta mặc quần áo, một bên lái nhai “A Niếp, con lại cùng tam công tử chơi đến nửa đêm, còn thể thống gì nữa?” Ta không để ý đến năng, mặc quần áo xong chính mình rửa mặt chải đầu.

A mỗ thấy bộ dáng không thêm đề ý của ta, thở dài như thường lệ. Rửa xong, ta soi gương nhìn phải, nhìn trái, bím tóc thật rất tốt, tự ki cười một cái, thật không sai. A mỗ thấy toàn thân ta trắng trong thuần khiết, không đeo một ngọc bội, há miệng muốn nói. Không đợi năng mở miệng, ta giành nói “A mỗ, ở đây không phải kinh thành, cho ta tự tại chút đi”

A mỗ trừng mắt nhìn ta, không cam lòng nuốt lời muốn nói.

Editor: Trình Anh.

Chương 12

Ngày trước trong phủ đệ ở Kinh Thành, cuộc sống hàng ngày của ta trừ bỏ sớm chiều thỉnh an trưởng bối chào hỏi bên ngoài, hầu như thời gian đều để trong đồng bài tập vô tận. Đọc sách mệt mỏi, vẽ bảng chữ mẫu giải trí; vẽ mệt mỏi, thêu hoa giải trí; thêu hoa mệt mỏi, vẽ tranh giải trí. Cứ một vòng như thế, tính toán toán ngày cả thời gian ngủ cũng không có nhiều.

Một ngày đầu tháng, tâm tình của ta phiền chán, bị việc học bận bịu hành hạ gần như hồng mắt, sau khi cân nhắc ta cảm thấy nhất định phải thay đổi một chút, vì vậy cầm thời khóa biểu tự tạo đi tìm Nhị thúc kháng nghị, nói cường độ học tập cao như thế sẽ làm ta mệt mỏi suy sụp. Nhị thúc không để ý tới ta, cũng không thêm nhìn tới thời khóa biểu.

Ta không từ bỏ ý định, vung vẩy bảng biểu cho Người nhìn, cường điệu nói nếu tiếp tục nữa ta đoán chừng sẽ không sống tới ngày cập kê. Nhị thẩm ở bên cạnh nghe sợ hết hồn hết vía, lôi kéo ta liên tục "Phì" mấy tiếng, hiếm thấy một lần trách cứ ta. Mặc dù Nhị thúc không có lên tiếng quở trách, nhưng nhìn sắc mặt của Người cũng giận bảy tám phần. Người cầm lấy thời khóa biểu nhìn kỹ một lần, nhủ nhủ mày, hỏi là ai vẽ đấy? Ta ngửa cổ, vỗ vỗ ngực mình.

Về mặt Nhị thúc không phân rõ, nhìn chăm chăm ta một hồi lâu không lên tiếng. Ngày sau đó, tất cả bài tập của ta được tiêu giảm một nửa. Bài tập ít đi, cuộc sống thoải mái, mấy ngày này ta rất là hưng phấn. Nhưng sau vài ngày ngủ nướng, ta cảm giác sâu sắc sự nhàm chán. Lại bắt đầu vì thời gian dư giả mà phát sầu.

Ra cửa đi dạo phố? Nghĩ cùng đừng nghĩ, ngửa mặt nhìn lên bầu trời nghĩ lại máy vi tính cùng TV? Trải qua một giây như chịu đựng cả một năm, ngồi ở góc tường vẽ vòng vòng? Đã làm một lần, ta thấy khá nhàm chán; mang bọn đệ đệ đi chơi? Không được, ta là tiểu thư thế gia, cử chỉ phải có lễ độ.
. Tường tượng N loại khả năng, sau đó lại hủy bỏ N loại khả năng, cuối cùng ta chấp nhận lần nữa vùi vào trong đồng sách. Sau khi Tam thúc biết, vài ngày liên tục giễu cợt ta.

Cuộc sống ở thôn quê không giống với Kinh Thành, mỗi ngày đều trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã chừng mười ngày. Nhị thúc không nán lại trong thôn trang, căn bản hai ngày trở về một lần, không biết ở loại địa phương này Người bận rộn việc gì. Mới đầu tưởng là Tam thúc sẽ rất rảnh rỗi, ai ngờ cả ngày cũng không thấy bóng dáng, ta dự đoán uy hiếp tra hỏi nửa ngày, người hầu Tư Thanh của Tam thúc mới thận trọng nói Người vào núi.

Ta ù ù cạc cạc, vào núi? Vào núi làm gì? Tư thanh lại đánh chết cũng không nói.

Không nói thì thôi, ta đây cũng không có rảnh nghe, còn phải đi chăm sóc bọn heo đây.

Ngày thứ ba đến nơi này, Trí Duệ liền đếm số gà vịt ngỗng trong trang một lần, nói tổng cộng 2660 con. Số lớn như vậy, ta rất hoài nghi hẳn có đếm đúng hay không, vì vậy gọi Tổng quản sự của thôn trang là lão Thôi tới, trả lời một không sai một con. Ta rất vui mừng, xem ra không có phí công dạy nền tảng toán học.

Đếm rõ ràng số lượng, Trí Duệ bắt đầu chia phân công nhiệm vụ, hẳn chia số lượng gà vịt ngỗng thành hai nửa, nói này bên hơn một ngàn con do hẳn chăm sóc, bên kia hơn một ngàn con con do ta chăm sóc. Ta nhức đầu, hỏi hẳn heo bên Bắc Viện thì sao? Có hai con sắp sinh. Trí Duệ tò mò về biết rõ boăn khoăn của ta, tự hỏi tự trả lời nửa khắc, hào khí nói hẳn chăm sóc heo cùng ta là được.

Ba ngày sau, hai con heo mẹ sinh nở, tổng cộng sinh hai mươi con heo con. Trí Duệ vui mừng ngủ không yên, cũng không nhắc đến nhớ mẫu thân, một ngày mấy lần chạy đến chuồng heo bốc lên mùi khó ngửi, vui tươi hơn hờ không nhìn ra một chút khó chịu.

Ta liền thăm, ta chịu đựng đủ mùi vị gà vịt ngỗng, mỗi ngày còn bị Trí Duệ mạnh mẽ lôi kéo đi cho heo ăn. Trẻ con bẩm sinh tính tò mò, đối với sự vật chưa thấy qua thường có tâm tình cố chấp. Vì không muốn đả kích tính tích cực học hỏi của hẳn, ta chỉ có thể làm bộ vui mừng mà tới. Nhưng để dễ chịu hơn một chút, ta tìm trang bộc quét dọn các chuồng heo ít nhất hai lần mỗi ngày, cố gắng hạ mùi hôi thối xuống mức thấp nhất.

" A tỷ, nghĩ gì thế, xem tỷ đồ thức ăn cho heo đều rơi ở cái rãnh bên ngoài rồi, A tỷ, A tỷ."

"Hả? ờ, thật xin lỗi, lại lần nữa, Từ Hà, mức thêm cho ta một chén."

Cho heo con ăn xong, ta cảm thấy có chút đau lưng, tùy tiện đưa ra mấy đề tài rồi đuổi Trí Duệ đi, muốn tranh thủ thời gian trở về phòng chợp mắt một lát. Nghĩ thế còn chưa tới gần bên giường, Từ Hà đi vào nói: "Tiểu thư, Thu Đồng tiểu tình cầu kiến ngài." Ta nhủ nhủ mảy: "Tìm A Mỗ đi, có yêu cầu gì, chỉ cần không quá phận, thì thỏa mãn nàng ta là được."

Từ Hà nói: "Tiểu thư đã quên, hôm qua Người nói muốn mặc xiêm áo của cô nương Di tộc, sáng sớm hôm nay A Mỗ đã đi lên trấn mua."

Ta vỗ vỗ đầu, đúng là có chuyện như vậy, sáng sớm bận hết việc này việc kia đến tận bây giờ, quên mất. Hết cách rồi, dù sao cũng là thị thiếp của Tam thúc, cho dù không thích cũng không thể quá lạnh nhạt. "Đưa nàng ta đến tiền sảnh chờ, ta thay quần áo rồi sẽ tới."

Tam thúc tới Vân Châu không bao lâu thì nấp thiếp thất, là thứ nữ một địa chủ bản địa họ Tô, tên gọi Thu Đồng. Lúc ta mới vừa nghe được cái tên này thiếu chút nữa phun ra một ngụm nước, tay Nhị thúc bung ly trà thức cũng khê run.

Nguyên do là khi tự luyện chữ, ta từng tả qua tình tiết cơ bản của “ Hồng Lâu Mộng”, gạt Nhị thúc nói là biên tập chuyện xưa. Hơn nữa đối với Thu Đồng, Nhị thúc ấn tượng rất sâu sắc. Khi đó tình cờ gặp chuyện Tô mẫu Thích Phùng muốn nấp thêm thị thiếp khiến cho Nhị thúc ngột ngạt, ta xuất phát từ sự bất bình, thêm mắm thêm muối khiến hình tượng Thu Đồng vốn không tốt đẹp gì còn tệ hơn, dựa vào cái này nhắc nhở Nhị thúc, hậu viện bất ổn gia đình khó yên.

Tam thúc thấy sắc mặt ta và Nhị thúc khác thường, rất là kỳ quái. Thu Đồng kính xong trà liền lui ra sau, Tam thúc hỏi ta xảy ra chuyện gì? Ta nhin cười nói sơ sơ nguyên do, Tam thúc cười to, nói thật là trùng hợp, còn nói Thu Đồng chỉ là một thiếp thị, bảo ta không cần để ở trong lòng.

Làm một người trọng sinh ở cổ đại, hoàn cảnh khiến ta đối với chuyện nam tử nấp thiếp ... đã sớm thấy bình thường. Dĩ nhiên, điều này cũng có thể là bởi vì sự tình đó xảy ra trên người mình, không ai nhận thức rõ được nguyên do, cho nên thời điểm Tam thúc nói với ta Người nấp Thu Đồng, ta thực nhẹ nhàng chúc mừng Người, một không xem thường, hai không lên tiếng phê phán.

Nhưng mà về Thu Đồng, trực giác khiến ta có chút bài xích nàng, muốn hỏi nguyên nhân, ta đúng là nói không ra được vì sao. Có lẽ là giữa ta và nàng thiếu cái gọi là “ nhân duyên” gì đó đi. Thay xong quần áo đi tới tiền đình, Thu Đồng ngồi ngay ngắn ở dưới chỗ chủ vị bên trái, bên cạnh là một tiểu nha hoàn đứng thẳng. Cái thời đại này coi trọng bên phải, với thân phận của Thu Đồng, nàng không có tư cách ngồi ở bên phải.

Sau khi chào hỏi lẫn nhau, ta hỏi: “Thăm thăm tìm ta có chuyện?”

Thu Đồng nghe vậy sợ hãi, vội vàng đứng dậy thi lễ, ngay cả xưng cũng không dám, thỉnh ta gọi nàng “Tiểu Tinh” (nàng hầu) là được rồi.

Cấp bậc ở cổ đại nghiêm minh, rất nặng tôn ti. Luật pháp bản triều quy định rõ ràng “Thiếp là kẻ hèn”, “Thiếp được mua bán”, ý tứ rất rõ ràng, so với vợ cả, thiếp hầu như không tính là người. Nói như vậy thì từ vị trọng phu nấp thiếp là bình thường, nếu như trọng phu tự nấp thiếp ở bên ngoài mà chưa được thế tử đồng ý, theo pháp luật nữ tử được nấp này ngay cả thân phận thiếp thất cũng không có, trước khi sinh con, chỉ có thể được xưng là “Tiểu Tinh”. Thu Đồng đã mang bầu sáu tháng, chỉ cần đứa bé được sinh ra bình an, có thể sẽ được nâng lên làm thiếp thất.

Ta đôi lời nói: “Tiểu Tinh thân thể dần dần nặng, đi lại không tiện, Nhị thúc đã sớm phân phó, Tiểu Tinh có yêu cầu gì, mọi thứ nhất định không dám chậm trễ.” Thu Đồng nói không sai, nàng quả thật không dám đương nổi một tiếng “Thăm thăm” của ta, ngày sau nếu như bị Tam thúc biết, chỉ sợ sẽ dẫn đến tai họa to lớn cho nàng.

Thu Đồng đứng dậy thi lễ tạ ơn: “Đại ân của Nhị gia cùng tiểu thư, nô tỳ không dám quên.”

Ta nói: “Đều là người một nhà, không cần khách khí.”

Thu Đồng lại thi lễ tạ ơn.

Ta có chút nhức đầu, nàng ta tạ ơn tới tạ ơn lui nửa ngày mà không nói vào trọng điểm. Đều nói lễ nhiều thì người không trách, nhưng có khi nhiều lễ làm người ta phiền chết. Đáng thương cho thất lung của ta, mới một lúc mà càng thêm nhức mỏi. Hết cách rồi, ta không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt cho Từ Hà. Tiểu nha đầu coi như thông minh, thẳng thắn giúp ta hiểu rõ mục đích đến đây của Thu Đồng, thì ra là nàng ta nghe Tam thúc nói tú công của ta không tệ, muốn lãnh giáo một phần.

Ta nào có thời gian rỗi rảnh? Có rảnh cũng không thèm! Ta khiêm tốn một phen, cuối cùng bảo Từ Hà lấy ra một cái túi nhỏ thêu chỉ bạc hình trái lựu đưa cho Thu Đồng, mới đuổi được nàng đi. Trước khi lên giường, ta dặn dò Từ Hà, trời sập xuống cũng không được làm phiền ta.

Tỉnh dậy, xương sống thất lung thư giãn hơn chút, đang rửa mặt, Trí Duệ nhảy nhót đi vào, trong tay giờ cuốn vở nhỏ ta đóng cho hắn, lớn tiếng nói: “A tỳ, đệ đã làm xong đề mục, Người xem một chút.”

Ta vội vàng lau khô tay, nhận lấy quyển vở nhỏ. Vừa nhìn, không tệ, hai mươi đề toán học toàn bộ tính toán đúng, không sai một đề. Ta ôm Trí Duệ vừa thơm vừa dùng sức cắn khen ngợi một phen. Tiểu tử kia rất vui mừng, ôm ta cổ nói: “A tỳ, có gì thưởng cho đệ?”

Ta giả bộ buồn rầu, nói: “Duệ nhi thông minh như vậy, trong tay A tỳ đã không còn gì có thể thưởng nữa.”

Trí Duệ kiêu ngạo nâng cằm nhỏ lên, phóng khoáng nói: “Được rồi, tha cho A tỳ lần này.”

Hai tỳ đệ cười đùa một hồi, A Mỗ trở lại, trong tay mang theo một túi vải, vào cửa liền lau mồ hôi. Ta vội vàng rót ly trà nghênh đón, A Mỗ không có nhún nhường, nhận lấy một hơi uống cạn. Ta không đành lòng, lão thái thái lớn tuổi, làm việc khó tránh khỏi có lòng mà không có sức, nàng lại không yên lòng người khác, hề chuyện bản thân có thể làm được nhất định không để cho bọn nha hoàn nhúng tay.

Ta gọi Từ Hà Thanh Vân đi vào, sai các nàng nhanh chóng bóp vai, xoa chân cho A Mỗ. Như thế một phen, A Mỗ thở mạnh rồi chậm rãi bình ổn lại. Ta mở túi vải ra, một chồng đồ được xếp chỉnh tề, quần áo và trang phục màu sắc tươi đẹp hiện ra trước mắt.

Đây là một bộ phục sức màu xanh đen được phối màu vô cùng đặc sắc của Di tộc, chỗ vạt áo trước và ống tay áo đều thêu hoa văn tinh xảo, cổ áo không chỉ có thêu mây, còn điểm xuyết một món trang sức bằng bạc, hơn nữa vạt áo trước còn có nhiều sợi tơ hình dáng khác nhau, thoạt nhìn rất xinh đẹp. Váy phía dưới ba màu hồng trắng đen xen lẫn nhau, tầng tầng lớp lớp như váy xếp li.

Ta vội vàng thay, vừa nhìn, tròn tròn mắt, “A Mỗ, váy quá dài.” Vén vén váy, căn bản đi đứng không tiện.

A Mỗ cười nói: “Ta nghe ngóng được, vấy nữ tử Di tộc dài quét đất, lúc đi cát bụi tung bay, mới là tôn quý.”

Ta: “.”

Ta không muốn làm cây lau nhà thân người, A Mỗ kiên trì không chịu sửa thành vấy ngắn, ra vẻ thông thạo nói không may mắn. Ta hỏi có gì không may? A Mỗ nói về sau sẽ không ai thèm lấy. Ta im lặng nhìn trời, giờ tay đầu hàng, đành phải sai Từ Hà nhận lấy vấy, chờ vóc dáng cao hơn chút lại mặc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Nhị thúc trở lại, râu ria mọc lên xồm xàm thoát nhìn một môi không chịu nổi, vào phòng tắm sửa soạn xong ra ngoài, trời đã sắp tối. Người hỏi qua loa tình hình ta và Duệ nhi mấy ngày qua, ta kể lại từng việc, Nhị thúc xem ra hài lòng, dặn ta một câu không nên quá mệt mỏi rồi đi tới thư phòng.

Vào lúc cơm tối thì Tam thúc cũng trở về. Một nhà bốn người hiếm có dịp ngồi quây quần ăn cơm cùng nhau, ta rất hưng phấn, thức ăn mang lên đủ cả, ta cho thị tỷ lui xuống, vui vẻ làm người phục vụ, thêm cơm cho người này, chia thức ăn cho người kia.

Tướng ăn của Nhị thúc vẫn nhả, nhai kỹ nuốt chậm, thông thả ăn từng chút một; Tam thúc ăn như hổ đói, chỉ sợ ăn không đủ, vừa ăn vừa dùng ánh mắt chỉ thị ta gấp món nào cho Người; Trí Duệ đã có phong phạm của quý công tử, cả quá trình dùng cơm không nói một câu, chỉ cần nơi nào có Nhị thúc, hẳn khi giờ tay nhắc chân thường không tìm ra chỗ sai. Còn nhỏ tuổi đã phải làm bộ, thật làm khó cho hắn.

Cơm xong, theo thường lệ Nhị thúc cùng Tam thúc sẽ bàn chuyện gì đó. Ta rất biết điều, kéo Trí Duệ chuẩn bị rời đi. Mới vừa đứng dậy, Nhị thúc khoát tay, ý bảo chúng ta ngồi xuống, Người có lời muốn nói. Trí Duệ có chút sợ hãi, dưới ống tay áo nắm chặt tay ta. Ta biết tiểu tử này đang lo lắng, hẳn sợ bị Nhị thúc kiểm tra bài tập.

Ta ôm Trí Duệ ngồi trên đùi, nhỏ giọng an ủi hắn không phải sợ, mọi chuyện đã có A tỷ, lúc này hắn mới buông tay ta ra. Tam thúc tựa lưng vào ghế ngồi xiêu vẹo, đáng về lúc nghe lúc không, để nhận thấy, Người biết Nhị thúc sẽ nói gì sau đó.

Nhị thúc nhìn ta, chậm rãi nói: “Huệ nhi, ngày mai Nhị thúc sẽ lên đường hồi kinh.”

Ta kinh ngạc: “Ngày mai?” Không phải nói ít nhất sẽ ở cùng chúng ta ba tháng, sau khi thích ứng mới đi sao?

Nhị thúc gật đầu, vẻ mặt có chút nặng nề, nói: “Kinh Thành xảy ra chút chuyện, Nhị thúc phải nhanh chóng trở về.”

Có chuyện? Người nào gặp chuyện? Nhị hoàng tử hay là Tổ phụ?

Ta nói: “Chuyện liên quan đến Tổ phụ sao?”

Nhị thúc lắc đầu.

Vậy là nhị hoàng tử rồi.

Không khí trở nên có phần nặng nề. Trí Duệ nhìn Nhị thúc, nhìn sang Tam thúc, cuối cùng siết chặt tay ta, nói nhỏ: “A tỷ, làm sao vậy?”

Ta cười cười, hôn thoáng qua gương mặt hắn, an ủi nói: “Không có gì.”

Nhị thúc chuyển ánh mắt lên người Tam thúc. Tam thúc hiểu rõ, đứng dậy vỗ vỗ tay, gọi Trí Duệ nói: “Duệ nhi, cùng Tam thúc đi Bắc Viện xem heo con đi.” Trí Duệ hoan hô một tiếng, nhảy từ trong lòng ta xuống, nháy mắt chạy không thấy bóng dáng. Tam thúc đuổi theo, tiện tay đóng cửa lại.

Nhị thúc nhíu mày không nói lời nào, ngón tay gõ gõ xuống mặt bàn, dường như lo nghĩ rất nhiều chuyện.

Ta lặng lẽ chờ đoạn phía dưới, cũng không mở miệng.

Trầm ngâm hồi lâu, Nhị thúc rút cuộc mở miệng: “Huệ nhi, lần này hồi kinh, Nhị thúc chuẩn bị lập hôn sự cho con.”

Ta ngạc nhiên, không phải muốn nói chuyện Nhị Hoàng tử sao? Nói thế nào lại ra hôn sự?

Nhị thúc hỏi: “Con có ý nghĩ gì?”

Ta lắc đầu một cái, trong lòng thấy chưa xót, ý kiến? Ta có thể có ý kiến gì? Ý nghĩ của ta có tác dụng sao?

Nhị thức nói: “Con còn nhỏ tuổi, hôn sự vốn không vội, Nhị thức vốn nghĩ chờ hai năm nữa rồi bàn, nhưng bây giờ tình thế có chút không ổn, nếu không sớm đi định ra, chỉ sợ sẽ bị trì hoãn mất.”

”Con không sợ bị trì hoãn.” Không đợi Nhị thức nói xong, ta ngắt lời Người nói: “Nhị thức, con không sợ bị trì hoãn, ba năm, năm năm, mười năm, thậm chí cả đời không lấy chồng cũng không sao.” Nhị thức cười. Ta cắn cắn môi, âm thầm ảo não, sao lại nói ra lời ngây thơ như vậy?

Nhị thức quả nhiên làm như ta nổi tính trẻ con, ôn hòa an ủi: “Đừng lo lắng, trước khi nghị hôn Nhị thức sẽ viết thư cho con nói rõ tình hình, người được chọn nếu không hợp tâm ý con, Nhị thức sẽ không tùy ý lập hôn ước. ”

Xưa nay hôn nhân coi trọng “Lệnh của cha mẹ, lời của mối mai”, làm trái với điều luật hoàng kim này cho dù nữ tử kết thành nhân duyên thì ở nhà chồng thường thường sẽ không được thừa nhận thế vị. Nhị thức coi như là may mắn, có thể được Nhị thức toàn tâm đối đãi, nếu không, đừng nói quản gia, mà ngay cả tư cách vào cửa nàng cũng không có.

Nhị thức cũng như phụ thân ta, lời của Người ta là không được phép làm trái, chuyện hôn sự mà trung cầu ý kiến của ta đã là không dễ, ta sao có thể được voi đòi tiên?Huống chi, trừ bỏ người nhà và nam bộc, ta một khác phái cũng không biết, chưa từng nghĩ ra một đối tượng nào để định thân.

Ta chỉ có thể gật đầu: “Vạy do Nhị thức làm chủ.”

Thời gian thoáng một cái đã qua hai tháng, Nhị thức không có phụ nữ trẻ em liên lụy, ra roi thúc ngựa, mấy ngày gấp rút lên đường, đã sớm tới được Kinh Thành. Tam thức mấy ngày gần đây đang hoảng hốt, cũng không đi ra ngoài, mỗi ngày đi đi lại lại trước mặt ta. Ta không nhịn được nói: “Tam thức, Người không vào núi sao?”

Tam thức chăm chú nhìn ta về bộ truyện tranh Hi Dương Dương, lơ đãng nói: “Vô sự vào núi làm gì?”

Ta liếc Người một cái, còn giả bộ nữa.”Còn hơn tháng nữa, Tiểu Tinh sẽ sinh, Tam thức hẳn là nên quan tâm chút mới đúng.”

Tam thức không hề gì nói: “Không phải con đã phân phó người chăm sóc tốt rồi sao?”

Ta: “.” Thật là thà làm thê tử người nghèo, còn hơn làm người thiếp người giàu có.

Tam thức cảm bức tranh, xoay khắp trên dưới trái phải xem.Nhìn hồi lâu, vẫn là bộ dạng khó hiểu, “Nha đầu, đây là vật gì?”

Ta tức giận nói: “Không biết, về linh tính.”

Tam thức lúc này mới chú ý tới tâm tình không tốt của ta, để giấy vẽ xuống, qua đây tìm tòi nghiên cứu, quan tâm hỏi: “Có việc phiền lòng?”

Ta không để ý tới Người.

Tam thức tự mình suy đoán: “Duệ nhi lại tìm con khóc náo loạn ?”

Còn phải nói, nhắc tới chuyện này ta liền tức giận.Tiểu tử thối không có lương tâm, tuần trước heo bị bệnh chết mất hai con, hẳn không phân rõ phải trái nói là thức ăn ta cho heo ăn có vấn đề, liền khóc náo loạn hai ngày, đến bây giờ còn không để ý đến ta, chỉ mong chuyện ngày xưa ngày xưa Hi Dương Dương cùng Hôi Thái Lang có thể dụ dỗ hắn vui vẻ.

Tam thức tiếp tục đoán: “Có phải người làm lười biếng, khiến con bận lòng?”

Trang lão đầu họ Thôi, tuổi đã ngoài bốn mươi, đầu óc khôn khéo, thân thể cường tráng, tinh thông việc đồng áng, đáng quý nhất chính là sự trung thành và tận tâm, thôn trang do lão lo liệu, Trừ Trí Duệ phân phối cho ta đám gà ngỗng heo, ta đây là đương gia đại tiểu thư căn bản không có gì để bận tâm lo nghĩ.

Tam thức đoán một hai cũng không thấy đúng, nảy sinh lòng hiếu kỳ, vì vậy đoán liền ba bốn năm lần, mãi đến khi ta nhẫn nhịn không được nổi đóa: “Tam thức ngoài miệng mực mực nói thương con, trong lòng hoàn toàn mặc kệ con tương lai phải gả cho người nào. Nếu là, nếu là.” Vừa nghĩ tới tương lai không xa phải cùng người xa lạ chung chăn chung gối, uất ức trong lòng liền tuôn ra.

Tam thức thờ phào nhẹ nhõm, ra vẻ sự tình này không đáng để bụng trong lòng.Ta càng thêm tức giận, hai mắt mờ to nhìn chăm chăm Người, nhẫn nhịn không để cho nước mắt chảy xuống. Tam thức thấy ta sắp rơi nước mắt, vội vàng khoác lác bịa chuyện cười dỗ ta thông suốt. Thấy ta một lúc không chịu nghe, mới chậm rãi thu hồi nét mặt nghiêm mặt nói: “Tiểu nha đầu, con nên tin tưởng Tam thức, lại càng phải tin tưởng Nhị thức.” Được rồi, ta thừa nhận là ta làm kiêu.Trên đời này, nếu ngay cả Nhị thức và Tam thức đều không thể tin, thì những cái khác đều như mây bay.

Nhị thức gửi thư tới, nội dung làm ta gật mình, nói Tô phụ triệu tập tộc nhân mở Từ Đường tế cáo tổ tiên, để ta chính thức cho làm con thừa tự dưới gối Nhị thức. Ta lệ rơi đầy mặt, nhiều cảm xúc đan xen, tuy là chuyện trong dự liệu, nhưng khi chính thức tới, ta vẫn là nhịn không được vì phụ thân mẫu thân, vì mình khóc lóc một hồi. Từ nay về sau theo luật pháp, ta không còn là nữ nhi của bọn họ, mà là nữ nhi của Nhị thức Nhị thẩm. A Mỗ ôm ta không ngừng gạt lệ, trong miệng không ngừng khuyên: “Như thế mới tốt, như thế mới tốt.”

Khổ tâm của Nhị thức, ta sao có thể không biết?

Một bên là phụ thân đồng tính luyến ái, một bên là mẫu thân xuất gia làm ni cô, với hôn sự của ta mà nói, song thân như vậy là tuyệt đối không thể, bởi vì sẽ không có con cháu thế gia tương đương nào nguyện ý lấy nữ tử có thân phận như vậy làm thê tử. Hào Môn quyền quý kết thân, không chỉ vì kết hợp hai người, mà còn kết hợp cả quyền thế và lợi ích. Thân là nữ tử, sau khi lập gia đình nếu không có mẫu tộc bối cảnh thâm hậu ủng hộ, ở nhà chồng chính là chân đứng không vững.

A Mỗ biết thói quen của ta, thời điểm trong lòng khó chịu thích làm nhất là ngâm trong thùng nước tắm nửa ngày, ở trong hơi nước mờ mịt lẳng lặng buông thả tất cả chuyện không vui. Tắm xong, khóc xong rồi, trong lòng dễ chịu nhiều.

Cho tới bây giờ, ta chính là nữ nhi của Nhị thúc, không phải sao?

Com tới đến Tam thúc đã hai ngày không thấy bóng dáng đột nhiên xông tới như lửa cháy mông, cầm trong tay lá thư Nhị thẩm gửi cho ta. Ta nhìn Người, cô ý hỏi sao vậy? Tam thúc thấy ta bình tĩnh như thường, trên mặt không che giấu kinh ngạc. Ta mặc kệ Người, tiếp tục dụ dỗ Trí Duệ ăn com.

Tam thúc thận trọng tới bên cạnh ta ngồi xuống, giờ giờ lên lá thư trong tay, nhìn ta chăm chăm nói: “Đã xem?”

Ta lờ mờ hần một cái, nói nhảm, dĩ nhiên là đã xem.

Tam thúc tự biết hỏi nhiều, nhưng vẫn kỳ quái thấy khi sự bình tĩnh của ta, bộ dạng cực tò mò nhìn ta: “Khóc cũng không khóc?”

Ta vừa muốn đáp lời, Trí Duệ lại lớn tiếng chen miệng nói: “Tam thúc, A tỷ vì sao phải khóc?”

Tam thúc giả bộ nghiêm túc, trợn mắt nhìn Trí Duệ: “Người lớn nói chuyện, tiểu hài tử không nên chen miệng.”

Trí Duệ bĩu môi khinh thường: “Tam thúc đáng ghét.”

Ta xoa bó gò má nhỏ nhắn của hần, cười hỏi: “Duệ nhi, A tỷ làm nữ nhi Nhị thúc có được hay không?”

Trí Duệ nghiêng đầu, bộ dạng nghe không hiểu.

Tam thúc đưa tay đánh vào ót tiểu tử kia, cười nói: “Bé ngốc, về sau A tỷ thật sự chính là A tỷ của ngươi rồi.”

Trí Duệ bị đau, che chỗ bị Tam thúc đánh, không phục la ầm lên: “Tam thúc mới ngốc, A tỷ vốn chính là A tỷ thật sự.”

Tam thúc cười ha ha, ta sờ sờ đầu Trí Duệ, trong lòng trấn an.

Com xong, Thanh Vân mang Trí Duệ đi xuống. Ta cùng Tam thúc nói chuyện phiếm, nói lời thật nơi đáy lòng, Tam thúc nghe được con mắt đỏ ngầu. Cuối cùng, ta nức nở nói: “Mẫu thân chính là đáng thương.” Tam thúc thở dài một hơi, vỗ vỗ lưng ta an ủi, nói: “Theo Tam thúc biết, Mẫu thân con chưa bao giờ hối hận.”

Ta hiểu biết rồi, ta luôn biết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Vân Châu bốn mùa không rõ ràng, “Đông không lạnh hè không nóng”, quanh năm nhiệt độ chênh lệch không lớn. Cho nên, khi A Mỗ bẩm báo nói lão Thôi chờ ở bên ngoài để xin ý kiến liên quan đến hạng mục công việc ngày tết thì ta không khỏi có chút kinh ngạc, đã sắp đến tết?

A Mỗ kéo ta qua nhẹ nhàng nói: “A niếp, chuyện của Thu Đồng tiểu tình đều đã sắp xếp chu toàn, y sư cùng bà mụ đều là người ở thôn trang, có chuyện gì xảy ra bọn họ tự sẽ chiều ứng, A Mỗ biết con không yên tâm người ngoài, nhưng phụ nhân sanh con không giống như những chuyện khác, con là một cô nương tuy là mỗi ngày đều ở chỗ này, nhưng có tác dụng gì với nàng ta? Hai vị thiếu gia để con chủ trì công việc của thôn trang, trách nhiệm to lớn, nếu như có gì sơ suất thì biết ăn nói sao?”

Ý tứ của A Mỗ rất rõ ràng, so với trách nhiệm nặng nề mà Nhị thúc giao phó, chuyện Thu Đồng sanh con thật sự không tính là gì, cho dù nàng ta sanh con trai, nhiều nhất chỉ là một con thứ, thân phận địa vị không sánh nổi đầu ngón tay Trí Nhân.

Ta lại chưa hề nghĩ như vậy, bất kể đích thứ, sinh mạng đều là thứ đáng quý. Ngày sinh dự tính của Thu Đồng đã qua bảy ngày, đại phu nói nếu không sinh, chỉ sợ cả hai mẹ con đều nguy hiểm. Riêng Tam thúc ở thời điểm mấu chốt này lại không biết chạy đi đâu, phái Tư Thanh ra ngoài tìm, cuối cùng ngày cả bóng dáng Tư Thanh cũng không thấy đâu.

Cốt nhục của Tam thúc, ta sao có thể xem nhẹ? Thu Đồng không sanh được, trong lòng lo lắng sợ hãi, một ngày nháo loạn vài lần. Nhóm thị tỳ không có biện pháp đối với nàng ta, ta đành phải trấn giữ coi chừng dùm, như thế mới có thể khiến nàng ta an tâm. Nhưng A Mỗ nói cũng không sai, công việc

của thôn trang càng quan trọng hơn, mấy ngày kế tiếp, công việc tích thành một đống, nếu không xử lý, lão Thôi chỉ sợ đã nóng lòng.

Ta vội vã giao phó thị tỳ bà đỡ, giấy lát không được rời Thu Đồng nửa bước. A Mỗ thấy ta không yên lòng, liền nói nàng lưu lại coi chừng, để cho ta nhanh chóng đi gặp lão Thôi.

Địa hình Vân Châu phức tạp, cao hơn rất nhiều so với mặt nước biển, khí hậu hay thay đổi, thiên tai khá nhiều. Từ sau khi gieo lúa mạch xuống, còn chưa được một trận mưa, lão Thôi rất lo lắng. Ta hỏi phải chăng có cách ứng phó? Lão Thôi nói có, nhưng phải dẫn nước từ trong núi xuống tưới, có điều tình hình hạn hán nghiêm trọng, mặc dù dẫn được nước tới ruộng cũng chỉ có thể giải quyết được vấn đề cấp bách nhất thời, nếu như trời vẫn không mưa, năm sau thu hoạch sẽ giảm ít nhất năm phần.

Đây là thời đại kiếm cơm nhờ trời, không có chuyện thử làm ra mưa. Ta không hiểu việc đồng áng, chỉ có thể yêu cầu lão Thôi gắng sức chống hạn, mọi chuyện chiếu theo lệ làm, còn nói phải làm lễ mừng năm mới, ban cho trên dưới thôn trang vô luận quân sự hay là tạp dịch, theo thường lệ mà phát thưởng, mỗi người phát hơn năm cân thịt heo.

Lão Thôi vô cùng cảm kích, tự giác đi làm việc.

Gần tối, bụng Thu Đồng rất cuộc có động tĩnh. Trải qua cả đêm gào thét, rốt cuộc cũng sanh hạ một nữ nhi. Nhìn cục thịt phẩn nộn trong tả mềm, trong lòng ta tự dung có cảm giác thành tựu. Thu Đồng giùng giàng muốn xuống giường đập đầu với ta, nói không có ta liền không có tính mạng hai mẹ con nàng. Ta ngăn lại nàng, dặn bảo nàng không nên suy nghĩ nhiều, quan trọng là an tâm tĩnh dưỡng thân thể.

Mọi chuyện đều thỏa đáng, ta viết thư cho Nhị thẩm, báo cho Người biết Thu Đồng đã sinh một nữ nhi.

Một năm mới vui mừng trong thời tiết lạnh lạnh cứ như vậy đến. Dán câu đối, cắt giấy làm hoa, từ trên xuống dưới người người nở nụ cười.

Ta cùng Trí Duệ ngồi nhìn một bàn các món ăn, hần nhìn sang ta...ta nhìn sang hần, đều cảm thấy không thú vị. Tam thúc không có ở đây, nông trang to như vậy chỉ có hai bọn ta là chủ tử nghiêm, năm này trôi qua thật vắng lạnh. Yên lặng ăn vài miếng cơm, Trí Duệ không nhịn được, thận trọng đề nghị: “A tỷ, hay là đón giao thừa cùng A Mỗ các nàng đi?”

Ta do dự, từ xưa “chủ tớ phân biệt chỗ ngồi”, đừng nói là A Mỗ các nàng, mà Thu Đồng cũng không có tư cách ngồi cùng bàn ăn cơm với bọn ta. Lễ giáo nghiêm khắc, cấp bậc rõ ràng, ta thì không sao cả, nhưng A Mỗ khẳng định là không muốn. Trí Duệ thấy ta không nói lời nào, cầu khẩn. Ta không đành lòng, gật đầu cho phép hần đi thử một chút.

Trí Duệ reo hò nhảy nhót chạy đi.

Ta ngồi không nhúc nhích. Chỉ trong thời gian chốc lát, A Mỗ vẻ mặt nghiêm túc dắt Trí Duệ tới, “A niếp, Duệ công tử không hiểu chuyện, các trưởng bối không có ở đây, con thân là trưởng tử nên dạy dỗ nhiều hơn mới phải. . . .” Ta bắt đắc dĩ cười cười, nháy mắt với Trí Duệ, xem đi, liên lụy A tỷ bị dạy dỗ.

Ngày đầu năm.

Sớm tỉnh mơ, ta còn chưa tỉnh đã bị Trí Duệ ăn mặc vui tươi cứng rắn banh mắt lật mí cho tỉnh, “. A tỷ, , mau dậy đi, người làm đều quỳ gối ở bên ngoài chờ chúc tết Người đây.” Ta mơ mơ màng màng liếc nhìn đồng hồ cát tính giờ, ông trời ơi, còn chưa đến bảy giờ.

Cửa “Két” một tiếng bị đẩy ra, A Mỗ mang theo ba nha đầu Từ Hà, Thanh Vân và Thanh Hân đi vào, trong miệng nói qua mấy lời may mắn, quỳ xuống chúc tết ta. Ta cùng Trí Duệ nhận quà tặng, đợi các nàng lạy xong, ta từ trong ngăn kéo nhỏ đầu giường lấy ra hồng bao đã sớm chuẩn bị xong, đưa Trí Duệ phát tiền thưởng, không đề cập tới A Mỗ, thưởng hay không thưởng cho nàng cũng không sao cả, đối với người đã dành nửa đời cho ta cùng mẫu thân mà nói, lòng trung thành của nàng tuyệt không phải vật thể gian phẩm tục có thể đã động.

Từ Hà Thanh Vân và Thanh Hân cầm hũ bao phong lên, trên mặt không che giấu được vui mừng tràn đầy. Ba nha đầu thân thể đáng thương, vào phủ lúc ký văn tự đều là bán đứt, tuy nói kiếp này vô luận sống chết đều là người của nhà chủ, nhưng sinh mạng tốt cuộc là ba mẹ cho, quan hệ máu mủ là lẽ thường, tuyệt không phải một tờ khế ước có thể cách trở, tiền thưởng của ta nhỏ nhất không đáng kể, nhưng với gia đình các nàng mà nói, một năm mới có thể ấm no không lo.

Năm mới bầu không khí mới, năm mới mặc quần áo mới.

Ta bị A Mỗ trang điểm một bộ vui mừng giống Trí Duệ, hai tỷ đệ bị bọn nha đầu vây quanh cười toe toét đi tới ngoại viện. Chính giữa đất trống bày hai cái ghế, lão Thôi dẫn chúng trang bọc quỳ chờ đợi. Đợi ta và Trí Duệ ngồi vào chỗ của mình, lão Thôi dẫn đầu, chúng bọc theo sau, nhóm này thay phiên nhóm kia đập đầu bái lạy chúc mừng năm mới.

Ngày thứ tư đầu năm, cuối cùng Tam thúc cũng xuất hiện, râu ria chấp nói bản thủ không còn thấy hình dáng, không biết những ngày qua đã chui vào cái núi nào đi. Ta nhìn mà đau lòng, không nhịn được trách cứ mấy câu. Tam thúc không cho là đúng, vui vẻ nói về nhà vẫn là tốt hơn, ngay cả chất nữ cầu nhàu đều dễ nghe. Trong lòng ta một hồi chua xót, thầm giận Tổ phụ không nên kéo Tam thúc vốn bằng lòng cuộc sống tiêu dao, Tiểu ngạo giang hồ, vào tranh đấu triều đình.

Tam thúc rất mệt mỏi, không rửa mặt chải đầu liền trực tiếp chui vào chăn, ngủ đến chẳng biết trời đất mù mịt, phong lôi biến sắc, hai ngày sau mới rời giường. Ăn no một bữa, Tam thúc khôi phục tinh thần, ở trước mặt ta tự kỉ vòng quanh đi tới đi lui, hỏi ta Người không phải vẫn đẹp trai phóng khoáng như trước chứ? Ta cười ha ha.

Cười đùa một trận, trở lại chuyện chính, ta hồi báo chuyện Thu Đồng sinh bảo bảo. Lời nói một nửa, Trí Duệ chạy vào, xông thẳng tới chỗ Tam thúc, lôi kéo tay Người vợ và muốn dẫn Người đi nhìn tiểu muội muội.

Chú cháu ba người tới chỗ Thu Đồng, vú em đang cho bú sữa. Thu Đồng thấy Tam thúc, vui quá mà khóc. Tam thúc lập tức tới chỗ vú em, đỡ lấy đứa bé vào ngực, thận trọng hôn một cái, trên mặt đều là vẻ dịu dàng. Ta nhìn khuôn mặt Tam thúc tràn đầy hạnh phúc, trong đầu không khỏi nghĩ tới hình dáng Trí Nhân, tiểu tử kia còn chưa gặp qua phụ thân.

“Tam thúc Tam thúc, tiểu muội muội xinh đẹp không?” Trí Duệ riu rít nói. Tam thúc giao đứa bé cho vú em, vuốt đầu Trí Duệ cười híp mắt nói: “Nữ nhi của Thúc đương nhiên là xinh đẹp.” Trong phòng một tràng tiếng cười.

Thu Đồng đôi mắt nhĩ đỏ bừng, si ngốc nhìn Tam thúc. Nữ nhân đáng thương, lần này có thể yên tâm, lúc trước tỷ nữ trực đêm bẩm báo ta nói Thu Đồng hàng đêm khóc thút thít, chỉ sợ Tam thúc ghét bỏ nàng sinh nữ nhi. Ngày tiếp đó, lại đi thăm Thu Đồng ta lặng lẽ nhắc nhở Tam thúc, đừng quên đặt tên cho hài tử.

Tam thúc nhú mày, trầm ngâm một lát, nói: “Ta nhiều việc, nhất thời nghĩ không ra, con là trưởng tử, con đặt đi.”

Ta: “.”

Hôm sau rời giường, Trí Duệ chạy tới nói với ta, không thấy Tam thúc. Không thấy thì không thấy, có cái gì kỳ quái đâu? Ngày tiếp theo, Thu Đồng phái thị tỷ tới mời ta, hỏi rõ nguyên do sự việc, hẳn là vì chuyện đặt tên cho hài tử, nói là Tam thúc trước khi ra ngoài dặn dò nàng tìm ta làm chủ. Ta như cũ, Tam thúc người này không theo khuôn phép, cứ tưởng Người chỉ là tùy tiện nói một chút, ta căn bản là không để ở trong lòng.

Người cổ đại coi trọng tên gọi, từ đế vương trở đi, cho tới lê dân bách tính đều vô cùng chú trọng. Tên không chỉ có là ký hiệu, tên còn thể hiện Ngũ Hành sinh khắc kiểm chế biến hóa, biểu thị số phận cả đời, không phải tùy tiện tiện là có thể đặt. Lại nói về bối phận, ta còn chưa nghe nói nhà ai cha mẹ đứa bé còn sống khỏe mạnh, mà lại do tỷ tỷ đặt tên.

Tam thúc thật là quá đáng.

Thu Đồng lại không nghĩ như vậy, nói mạng hai mẹ con nàng là ta cho, đứa bé nếu được trưởng tử cũng là ân nhân ban tên cho, tương lai nhất định phúc trạch thâm hậu, khẩn cầu ta đừng từ chối vân vân... Ta không thể làm gì khác là nhận lời, nói muốn suy nghĩ thật kỹ, sau khi nghĩ xong sẽ phái người đưa tên tới.

Nhận ủy thác của người hết lòng làm việc cho người.

Ta không hiểu Ngũ Hành kinh dịch bát quái các loại, không thể làm gì khác hơn là chui vào thư phòng Tam thúc lật sách. Suy nghĩ nửa ngày, viết mấy cái tên tự nhận là không tệ rồi tuyển chọn cảm cho Trí Duệ xem, để cho hắn quyết định dùng tên nào.

Tiểu tử về mặt mê mang nhìn ta...ta lập tức cảm giác mình cùng Tam thúc thật giống nhau. Nhưng nghĩ lại, Trí Duệ là huynh trưởng, tương lai là chủ gia đình, đặt tên cho em gái, còn danh chính ngôn thuận hơn ta. Ta giải thích hàm nghĩa mỗi tên một lần, Trí Duệ nghe xong quyết định dứt khoát: “Hữu nữ nhất nhân, uyển như thanh dạng” (đại loại là: có một người người đẹp, mắt trong ngài đẹp, dịu dàng xinh tươi, tiểu muội muội gọi là Trí Uyển nghe rất hay.

Qua nửa tháng, Tam thúc lại mang bộ dạng từ trong núi trở về, vẫn ngủ hai ngày như cũ, sau khi tỉnh lại nghe nói tên đứa bé là Trí Uyển, rất là vui mừng, bé Trí Duệ lên thật cao biểu dương một phen. Thân thể Thu Đồng hồi phục không tệ, có lúc sẽ ôm Trí Uyển tới tìm ta trò chuyện. A Mỗ có vẻ không vui nhắc nhở ta nên đề phòng một chút, nói nàng cảm giác Thu Đồng có âm mưu. Ta không để ý, so tâm tư với ta, Thu Đồng mười tám tuổi vẫn còn quá non.

Tổ chức xong lễ đầy tháng cho Trí Uyển, Tam thúc lại dẫn một nhóm người lên núi. Lần này làm không phải là làm chuyện gì thần bí, mà lên núi đào nương chống hạn, ông trời vẫn không chịu mưa, đất đã bắt đầu cằn cỗi, nếu không nghĩ ra biện pháp, sản lượng giảm năm phần cũng coi như là được mùa rồi.

Nửa năm sống ở thôn quê để cho ta cảm nhận sâu sắc được làm nông dân không dễ, cảm thấy cuộc sống ngày trước thương xuân bi thu với thách thức sinh tồn trước mặt quả thật có chút buồn cười, nếu đã vượt ngàn dặm về quê làm ruộng, ta quyết định phải làm một nông dân đạt chuẩn.

Chờ lão Thôi từ trên núi xuống, ta nhờ ông tìm bộ sách về việc đồng áng. Lão Thôi vừa nghe có chút không hiểu, nói trồng trọt là thiên tính của nông dân, đều là tổ tông truyền xuống, chưa nghe nói có ai là xem sách để học làm ruộng. Ta nói nhất định là có, bảo ông đi tìm.

Mình triều có bản khắc về nông nghiệp và thủ công nghiệp, gọi là “thiên công khai vật”, ta quan sát thời đại này quan sát, mặc dù bộ sách này phổ biến, nhưng tìm sách tương tự hẳn là có thể.

Lão Thôi tìm mấy ngày qua, rồi nói với ta, không có. Ta không cam lòng, nhờ ông sai người đi thành trấn bên cạnh tìm xem một chút. Hết một vòng, lão Thôi nói quả thật là không có, nói còn cho người đi nhà môn hỏi, quan gia cũng chưa nghe nói là có loại sách này.

Ta nghĩ đây là quận Vân Châu quận xa xôi cách trở, văn hóa sản nghiệp vẫn còn lạc hậu, vì vậy chuyện gì không biết thì hỏi A Mỗ. A Mỗ suy nghĩ hồi lâu rồi nói là không có ấn tượng. Ta có chút thất vọng, A Mỗ không đành lòng nhìn, xoay người đi tìm hộ vệ theo tới từ kinh thành hỏi, đều nói không biết.

Ta căn rằng nghiêng lợi oán hận Tam thúc, mỗi lần cần đến Người lại không thấy bóng dáng đâu. Ta không thêm tức giận, lập tức viết thư cho Nhị thúc,

nờ Người giúp một tay tìm thử xem. Trong thời gian chờ thư hồi âm, ông trời khai ân, cho trận mưa không to không nhỏ, giảm bớt tình hình hạn hán.

Ta không nhàn rồi, không có bộ sách, người sống sờ sờ. Ta nhờ lão Thôi tìm lão nông có kinh nghiệm phong phú, trước tiên bắt đầu từ nhận diện hoa màu ngũ cốc, rồi đến cách trồng trọt, thu hoạch rồi sự ảnh hưởng của khí hậu thiên tai đến thu hoạch, cuối cùng muốn lão Thôi dẫn ta và Trí Duệ khảo sát từ ngoài đồng đến bờ ruộng để hiểu được căn kẽ.

Xong một loại quy trình, thư hồi âm của Nhị thúc cũng đến, trong thư nói tra tìm ở Kinh thành, bốn triều quả thật không có bộ sách chuyện về việc đồng áng. Chỉ là thấy ta có nhu cầu, Nhị thúc vẫn là suy nghĩ tất cả biện pháp mang đến ít tin tức từ quan viên phụ trách nuôi tằm thủy lợi, viết rõ ràng căn kẽ để ta tham khảo.

Ta sửa sang lại tin tức Nhị thúc gửi cho một lần rồi đưa cho lão Thôi, để ông xem có dùng được hay không. Lão Thôi nghiêm túc nhìn qua một lần, chưa nói được hoặc không được, chỉ cẩn thận nói hiểu biết của ông có hạn, muốn ta cho ông chút thời gian để kiểm chứng.

Ta rất thưởng thức thái độ làm việc nghiêm túc của lão Thôi, nói được, nhưng mà sớm một chút. Năm ngày sau, lão Thôi trả lời ta, nói ông thỉnh giáo gần trăm vị nông dân kinh nghiệm phong phú, đều nói trên giấy nói hơn năm phần là vượt qua tầm hiểu biết.

Ta nghe xong khóc nức nở, vẫn là lời Mao gia nói sâu sắc, chưa điều tra thì không có quyền lên tiếng! Cả một đám quan lại không biết gì lại trông coi việc đồng áng quốc gia, không xảy ra vấn đề tới mới là lạ. Khó trách Đại hoàng tử bị tố tội, xem ra không hề oan uổng hần.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Ta quyết định tự mình bắt tay vào sửa sang lại bộ sách liên quan đến việc sản xuất đồng áng, tên thì cứ trực tiếp sao chép lại, lấy tựa đề: “địa công khai vật”. Trí duệ tuổi còn nhỏ, bình thường luôn nhiệt tình chăm sóc mấy động vật nhỏ, nếu muốn lôi kéo hần chạy đến vùng đồng ruộng, thì cũng chỉ hứng thú được ba năm ngày. Thời gian trước làm nghiên cứu, nếu không phải là ta xuất ra đòn sát thủ, lấy sống chết của Hi Dương Dương ra uy hiếp, tiểu tử kia đâu chịu học tập làm ruộng?

Nghĩ tới tương lai, mặc kệ ta có nhận mệnh hay không, thân là thân nữ nhi sớm muộn gì cũng phải gả làm vợ người ta. Trí Duệ là trưởng tôn, là hi vọng của gia tộc. Ta không muốn hần sau khi lớn lên lại hỏi vấn đề ngu ngốc như: “Dân chúng không có ngô để ăn đồ đổi, thì sao không ăn thịt?”

Thân là người trên, mọi chuyện không cần bản thân tự làm, nhưng không thể không hiểu. Nhưng nếu ta có thể hoàn thành một quyển ghi chép như vậy để lại cho Trí Duệ, đối với hần ngày sau trông coi gia nghiệp cũng coi như có điều giúp ích, cũng không uổng Nhị thúc Nhị thăm một lòng thương yêu ta.

Ta tìm đến lão Thôi, nói qua một chút kế hoạch của ta. Lão Thôi quả nhiên kinh ngạc, nhưng vẫn là cung kính nhận lời. Ta hỏi liệu có gì khó khăn? Lão Thôi giữ vững thái độ cẩn thận trước sau như một, nói tạm thời không có. Ta biết ông có điều băn khoăn, cũng có hoài nghi. Đây là một công trình lớn, mỗi một hạng mục đều cần thời gian và thực tế chứng minh, ta là một thiên kim tiểu thư mới mười bốn tuổi yêu cầu làm chuyện như vậy, ông cảm thấy không thể tưởng tượng nổi cũng rất bình thường.

Ta cũng không nói nhiều, để lão Thôi khi rảnh rồi thì mang kinh nghiệm trước đó sửa sang lại, không rảnh thì sắp xếp người giảng giải cho ta, không riêng gì làm ruộng, địa chất, thủy lợi, khí hậu, chống thiên tai. hể là hạng mục liên quan đến lĩnh vực sản xuất nông nghiệp, ta nhờ ông tận lực tìm tât cả những người tài ba đến.

Thời gian bận rộn cứ như vậy bước vào mùa xuân, tới giữa tháng, Kinh Thành truyền đến chuyện đại hi kinh thiên động địa, Hoàng đế đã hơn bốn mươi lần nữa có long tử. Ngày tiếp theo, Đại hoàng tử cũng mừng có con thứ tư. Hoàng đế mừng rỡ, từ lục cung đến quần thần, cả nước vui mừng.

Bất đồng với không khí vui mừng mà Quan phủ trấn trên cố ý tạo ra, ở thôn trang thì vẫn như mọi ngày, quản sự làm việc của quản sự, hạ nhân làm việc của hạ nhân. Ta theo thường lệ lời Trí Duệ đi nghe giảng, bài học hôm nay là về công trình chống thiên tai lũ lụt, do cha vợ lão Thôi giảng dạy, là một lão nông tóc trắng râu bạc có mấy chục năm kinh nghiệm về chống lũ lụt hạn hán.

Lão nhân gia năm hơn bảy mươi tuổi, thân thể khỏe mạnh, âm thanh vang dội, nói về kinh nghiệm chống thiên tai rất rõ ràng, có điều ông bị nặng tai, nên chỉ có thể nghe ông nói, trao đổi lại rất là khó khăn, ta đành đánh dấu lại chỗ chưa hiểu, nghĩ khi nào rảnh rồi nhờ lão Thôi giảng giải.

Nghe xong lý thuyết, ta theo thường lệ muốn tìm nơi làm thí nghiệm chứng minh một phen.

Tây trấn này không có dòng chảy lớn, cách thôn trang gần nhất, dưới chân núi cách khoảng năm dặm đường có một con sông, tên là sông Dương. Từ diện tích thủy vực (vùng nước), lưu lượng cùng chiều dài tới mà nói, sông Dương lớn hơn rất nhiều so với những con sông bình thường khác, là sông cả của tây trấn này. Lão Thôi nói hàng năm tháng bảy tháng tám là định kỳ mùa lũ, bất kể là tai họa lớn hay là thiên tai nhỏ, sông Dương chưa bao giờ khiến dân chúng dọc theo bờ phải “thất vọng”.

Nhìn mặt trời, nếu muốn quay về trước khi trời tối, thời gian có chút gấp gáp. Ta bảo A Mỗ nhanh chóng phân phó chuẩn bị xe bò. A Mỗ theo thói quen hỏi ta muốn đi đâu? Ta nói đi dọc bờ sông xem một chút. A Mỗ không đồng ý, nói bây giờ đã hơi muộn, khuyên ta ngày khác lại đi.

Ta không nói nhiều với Người, phân phó Thanh Vân đi làm. Thanh Vân không dám tranh luận cùng ta như A Mỗ, vội vàng đi tìm người. A Mỗ bắt đắc dĩ, đành phải dặn dò ta mang theo nhiều hộ vệ. Đúng lúc này, ta nhìn thấy thị tỳ của Thu Đồng co đầu rúc cổ núp ở ngoài cửa viện, đáng về muốn mà lại không dám vào.

Ta chỉ cho A Mỗ nhìn, để bà dẫn thị tỳ tới, hỏi một chút xem là có chuyện gì hay không. Thị tỳ bị mang tới, còn chưa lên tiếng liền run rẩy quỳ xuống. Ta có chút bất đắc dĩ, kể từ vài ngày trước đó ta trong lúc nóng giận đánh hai người nô bộc lâu năm có ý đồ gian trá đến tàn phế sau đó giao cho người môi giới bán đi, ta được tán tụng là tài đức sáng suốt đồng thời cũng nảy sinh tác dụng phụ, nha hoàn gã sai vặt nhát gan gặp ta là cứ như chuột gặp mèo, run rẩy ngay cả câu bình thường cũng không nói nên lời.

Có A Mỗ ở đây, ta không cần tự mình mở miệng. sau khi đặt một loạt câu hỏi, thì ra là Thu Đồng muốn gặp ta, lại sợ ta không rảnh, cho nên phái người tới thăm dò trước. A Mỗ nhân cơ hội khuyên nhủ: “A niếp, hay là đi gặp Tiểu Tinh, ngày mai hẳn ra bờ sông.”

Ta từ chối cho ý kiến.

A Mỗ hiểu ý, bảo thị tỳ lập tức trở về mời Thu Đồng tới đây. Rất nhanh, Thu Đồng đến, thấy ta mặc một bộ nam trang màu xanh đọi nắng, không khỏi sững sờ. Ta cười cười, không giải thích nhiều, suốt ngày lòng vòng ở đồng ruộng, tiếp xúc với đủ loại người, mặc đồ con gái thật sự bất tiện.

Thu Đồng ánh mắt của đồ bưng, vừa nhìn đã biết là mới khóc. Ta buồn bực, đang yên đang lành sao lại khóc? Để tiết kiệm thời gian, ta đi thẳng vào vấn đề hỏi nàng tìm ta có chuyện gì? Thu Đồng vừa nghe, lập tức bị ai trong lòng, khăn tay bịt mũi khóc thút thít.

Ta đau cả đầu, trong lòng có chút không kiên nhẫn. Thu Đồng tuy là thứ nữ, nhưng tính tình không nhẽo, chuyện to bằng hạt vừng cũng có thể làm nàng khóc nửa ngày. Ta có lúc rất buồn bực, với tính tình Tam thúc sao lại thích cô gái như vậy. A Mỗ rất khinh thường, nói đây chính là thủ đoạn của hồ ly tinh, ra vẻ liễu yếu đào tơ quyền rũ đàn ông. Ta im lặng, A Mỗ hà khắc lên thì thật giống với Dung ma ma trong truyền thuyết.

Thu Đồng tiếp tục khóc, khóc đến nói không ra lời. Ta nhẫn nhịn chờ một hồi, nàng không có dấu hiệu ngưng lại. Thật là không nên phí thời gian tiếp nàng ta, ta đứng dậy cất giọng gọi Thanh Vân có đó không? Thanh Vân đi vào. Ta hỏi xe bò đã chuẩn bị xong chưa? Trả lời đều ổn thỏa. Ta nhìn Thu Đồng một cái, nhắc chân ra cửa.

”Xin tiểu thư dừng bước.” Sau lưng quả nhiên truyền đến âm thanh vội vàng của Thu Đồng. Ta dừng lại, xoay người, nhàn nhạt hỏi nàng: “Tiểu Tinh có chuyện gì sao?” Thu Đồng lần này không dưng đưa sụt sịt, mà tùy tiện lau lau nước mắt, nói: “Xin hỏi tiểu thư có biết tung tích của Tam gia?”

Thì ra là vì chuyện này. Ta lắc đầu một cái, thành thật nói: “Không biết.”

Hai tháng trước Tam thúc mang theo nhóm người lão Thôi lên núi dẫn nước tưới tiêu, xong việc, nhóm lão Thôi đã trở về bình an, Tam thúc lại không thấy bóng dáng. Ta hỏi có chuyện gì xảy ra? Lão Thôi đưa ta một tờ giấy, mở ra vừa xem, là bút tích của Tam thúc: ra ngoài làm việc, chớ lo lắng.

Thu Đồng cho là ta lừa nàng, lập tức quỳ xuống, nức nở nói: “Cầu xin tiểu thư khai ân, cho nô tỳ biết tung tích của Tam gia.”

Ta đưa tay muốn dìu nàng, dù gì cũng coi như trường bối, quỳ như vậy còn ra thể thống gì. Thu Đồng lắc mình tránh được, quỳ lui về phía sau mấy bước, tiếp tục nói: “Cầu xin tiểu thư khai ân, cho nô tỳ biết tung tích của Tam gia.”

Ta không nhịn được, chưa nói ta thật sự không biết Tam thúc hiện đang ở nơi nào, mà cho dù biết cũng không có khả năng nói cho nàng ta. Không phải là ta xem thường thị thiếp, mà quả thực là với thân phận của Thu Đồng đưa yêu cầu như vậy đã là đi quá giới hạn. Ta không để ý tới nàng nữa, bước nhanh ra cửa, nhảy lên xe bò, thúc giục phu xe đi mau.

Đầy dưng một lúc như vậy, mặt trời lại ngã về chiều mấy phần. Thanh Vân Thanh Hân ngồi hai bên ta, đằng sau, hai thị vệ cưỡi ngựa đi theo xe bò từng bước một. Chậm rãi đến sông Dương, mặt trời cũng chỉ còn một nửa.

Ta đi dọc theo lòng sông tra xét một đoạn chiếu theo tin tức cha vợ lão Thôi cung cấp, cảm nhận sâu sắc cái gọi là phương pháp chống lũ mà bọn họ nói thật sự sơ sài. Không có thước đo mực nước, làm sao ghi chép mực nước cao thấp và lượng nước lớn nhỏ? Dựa vào trí nhớ? Cái gọi là đề đập đã sớm đổ vỡ suy sụp, chưa nói đến chống lũ định kỳ, đoán chừng một trận mưa lớn liền hoàn toàn mất trắng.

Cái gọi là ”Trên làm dưới theo nghĩ ở bên trong biểu hiện bên ngoài”, quan trường từ trước tới giờ đều như thế, cấp trên làm như thế nào, cấp dưới liền làm theo như vậy. Đại hoàng tử thân là một trong những người được chọn làm thái tử cũng tham ô chuyên khoản thủy lợi, trông cậy vào quan viên bên dưới làm việc cho mình đúng là một truyện cười. Không có quan phủ chỉ đạo, không có bạc, chỉ dựa vào hương dân một nghèo hai trắng tự tìm cách, quả là gây khó khăn.

”Tiểu thư, nên trở về thôi.” Thanh Vân chỉ chỉ bầu trời đầy sao, lộ vẻ có chút bồn chồn không yên.

Ta biết nàng lo lắng cái gì, nếu đi về trễ, A Mỗ chắc chắn sẽ trách phạt các nàng, “Được rồi.” Đòi người tương ngộ, có đôi khi ngừng lại thật như một giấc mộng, đôi lại trước kia, ta căn bản không cách nào tưởng tượng chính mình sẽ có ngày thất thủ ở bờ sông nghiên cứu phương pháp chống lũ.

Xe bò kết kết, chậm rãi từ từ.

Thanh Hân có chút lo lắng, oán trách xe bò chậm muốn chết, hỏi ta vì sao không chịu ngồi xe ngựa? Ta cười ha ha, ta cũng từng hỏi Tam thúc vấn đề như vậy, đều là động vật ăn cỏ, ngựa không được sử dụng phổ biến bằng bò, vì sao giá tiền lại cao hơn bò nhiều lần? Tam thúc cười, nói trên chiến trường có chiến mã, hỏi ta có từng nghe nói qua có chiến bò?

Ta tính ngộ, thì ra là ngựa thuộc về vật tư chiến lược, khó trách được người bình thường không sử dụng trong nhà. Tam thúc nói Vân Châu nhiều núi, đường đi hiểm trở gập ghềnh, đa phần dùng bò tốt hơn dùng ngựa nhiều. Cái này ta có thể hiểu, ngồi xe ngựa có thể khiến người ta xóc chết, trái ngược là xe bò vững vàng hơn nhiều, với điều kiện tiên quyết là không chạy theo hiệu suất, thì xe bò tuyệt đối là một lựa chọn tốt.

Thanh Hàn cong môi, rầu rĩ nói: “Tiểu thư, A Mỗ mới không quản những đạo lý này, nàng chỉ sẽ trách nô tỳ không chăm sóc tốt cho Người.”

Ha ha, so với Thanh Vân trăm muện, Thanh Hàn hoạt bát hơn nhiều, lá gan cũng lớn chút, thuộc loại ở trước mặt ta dám nói chút này nọ, cho nên A Mỗ phạt nàng tương đối nhiều.” Yên tâm đi, trở về nếu A Mỗ tức giận, ta sẽ làm chủ cho các người.”

Thanh Hàn vừa nghe liền vui mừng trở lại, “Tiểu thư, nô tỳ hát cho ngài nghe điệu hát dân gian nhé.”

Ta nói: “Tốt.”

Tiếng hát trong trẻo vang lên.

Nông thôn về đêm, âm thanh tự nhiên dạt dào, mùi thơm của mạ như có như không thoang thoảng ở chớp mũi. Điệu hát của Thanh Hàn nghe vui tai, lúc cao lúc thấp, hoặc nhẹ nhàng hoặc mềm mòng. Ta thoải mái nhắm mắt lại, thầm nghĩ, cứ như vậy cả đời cũng tốt.

Trong mê say, bên tai chợt vang lên một hồi vó ngựa phi nhanh, từ xa đến gần, thanh âm dội vào màng nhĩ, bóng đêm yên tĩnh trong lành trong nháy mắt bị phá vỡ. Ta lập tức tỉnh táo, Thanh Hàn cùng Thanh Vân cũng điều chỉnh tư thế ngồi, về mặt phòng bị bảo hộ ta ở sau lưng.

Ta hỏi: “Hôm nay có người đi chuồng ngựa lấy ngựa?”

Thanh Vân chỉ chỉ hai hộ vệ.

Thanh Hàn nói: “Tiểu thư, liệu có phải là Tam công tử trở lại?”

Thanh Vân lắc đầu hùi hủ: “Không giống.”

Ta hỏi: “Làm sao biết?”

Thanh Vân nói: “Nghe tiếng vó ngựa.”

Ta vênh lỗ tai lên.

Thanh Hàn nói: “Tiểu thư, ngài nghe không hiểu.”

Ta: “.” Được rồi, ta là củi mục.

Thanh Vân quay đầu lại nói với một người hộ vệ trong đó: “Đại Lâm, người đi xem một chút xảy ra chuyện gì?”

Đại Lâm gật đầu, giục ngựa chạy đi.

Không bao lâu trở lại, sau lưng hắn còn có sáu con ngựa.

Ta kỳ quái, chuyện gì xảy ra?

Đại Lâm chuyển ngựa tới trước mặt, hồi bẩm nói: “Tiểu thư, bọn họ nói là cố nhân của ngài.”

Cố nhân?

Ta nhìn lại, ở trong đám ngựa đen hồng, có một con Bạch mã toàn thân trắng như tuyết dưới bóng đêm mông lung có càng nổi bật chói mắt, trên lưng ngựa ngang nhiên ngồi.

Ta kinh ngạc! Nhị hoàng tử?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Tri Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tin chắc rằng trong lòng mỗi người con gái đều từng có một giấc mộng: trong mộng có vị hoàng tử. Cưỡi bạch mã. Tay nâng bó hoa hồng. .

. . . . Dưới cánh hoa rực rỡ rơi xuống chậm rãi đi tới. Dắt tay của người con gái. Đi về phía giáo đường.

Ta cũng không ngoại lệ như vậy, trong khoảnh khắc nhìn thấy Thương Song Cẩn, trong đầu ta thoáng hiện chính là một cảnh tượng như thế. Nhưng hẳn thật không có tiền đồ, không đợi ta tưởng tượng xong đã ngã xuống đất ngay tức khắc. Trong truyền thuyết luôn là anh hùng cứu mỹ nhân, đến lượt ta đây lại là mỹ nhân cứu.

Ai! Cũng không biết nam nhân này có được tính là anh hùng không.

Ba ngày rồi, A Mỗ và Từ Hà ngày đêm thay nhau chăm sóc, hẳn vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, sốt cao lúc lui lúc không, ý thức nửa tỉnh nửa mê. Y sư vô cùng lo lắng mũi tên có độc, không lấy ra thì cho dù hạ sốt cũng vẫn còn nguy hiểm. Ta nhìn đầu mũi tên lỏng vũ hình tam giác ghim sâu vào cánh tay trái Thương Song Cẩn, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, đã là vị y sư thứ tư bày tỏ bất lực, hẳn thật sự không qua được sao?

Ta ôm một tia hi vọng cầu y sư, xin hẳn nghĩ biện pháp khác. Y sư trầm ngâm hồi lâu, nói biện pháp thật ra có, chẳng qua là dùng rồi kết quả cũng vẫn vậy. Ta hỏi là biện pháp gì? Y sư nói cắt.

A Mỗ lao đao một cái.

Ta im lặng, cái thời đại này nói cắt bỏ quả thật cũng giống như mưu sát, tỷ lệ sống sót cực kỳ thấp, Thương Song Cẩn nếu thật sự khó thoát khỏi cái chết, chỉ bằng đề cho hẳn toàn thây. Y sư thấy ta không nói lời nào, thở dài cáo từ. A Mỗ hỏi ta làm thế nào bây giờ? Ta ngờ ngác nói có thể làm sao? Hẳn mà chết ta cũng phải chôn cùng.

A Mỗ sợ phát ngất.

Cứu người lại mang đến đại họa, có ai bì thăm bằng ta? Tam thúc không có ở đây, A Mỗ tỉnh lại là chỉ biết khóc, ta ngay cả người thương lượng cũng không có. Bất đắc dĩ, ta tìm đến lão Thôi, thẳng thắn nói ra thân phận của Thương Song Cẩn, hỏi ông có biện pháp nào hay không? Lão Thôi nghe xong giật mình, kinh hãi nửa ngày không khép được miệng.

Nhìn bộ dáng này của ông, lòng ta như tro nguội, nghiêng ngả lao đao trở lại thư phòng viết thư cho nhị thúc, tường thuật sự tình vừa qua, để cho Người sớm chuẩn bị. Thư viết được một nửa, lão Thôi cầu kiến, nói Thương Song Cẩn được cứu rồi. Ta không nén được kích động, gần như luống cuống bắt lấy ống tay áo ông, hỏi có biện pháp gì? Lão Thôi nói bốn địa có vị Miêu y Hòa Táp có lẽ có thể giải được độc trên người Thương Song Cẩn.

Miêu y? Sâu thăm trong đầu ta hiện ra ba chữ: “Vu Cổ thuật“. Lão Thôi thấy ta do dự, liền bổ sung thêm nói vị Miêu y Hòa Táp này không chỉ có y thuật cao siêu, mà còn có tấm lòng nhân ái, chữa trị cho người nghèo khổ liền không thu tiền xem bệnh, vì vậy rất có uy vọng trong dân chúng, chỉ là. . . . Lão Thôi nói đến đây thì dừng lại.

Chỉ là làm sao?

Lão Thôi chần chừ nói vị y sư này có điều cổ quái, người nghèo cầu xin hẳn nhất định đáp ứng, nhưng với người giàu lại là hà khắc vô tình, nếu không hợp ý hẳn, chính là mang một núi tiền cũng không mời được hẳn, cho nên.

Ý tứ của Lão Thôi rất rõ ràng, bất luận là Thương Song Cẩn hay là ta, thân phận đều là thuộc về không thuộc loại không cần hợp tính kia. Nếu là bình thường nghe đến người ngưu thế, ta chắc chắn khinh thường, trị bệnh cứu người còn giờ trò cá tính, kiên quyết xem thường hẳn. Nhưng lần này thì khác, sự tình cấp bách, ta nếu không hạ mình đi cầu, Thương Song Cẩn ở chỗ này ngộ nhờ có chuyện gì, ta cũng khó thoát khỏi tai kiếp.

Dựa theo tin tức nghe được từ lão Thôi, ta chuẩn bị mấy lễ vật nhỏ may ra hợp khẩu vị vị y sư Hòa Táp. Xe ngựa chạy gần nửa ngày, rẽ bảy quẹo tám mới cửa nhà Hòa Táp. Chuyện đúng như lão Thôi nói, Hòa Táp chưa nghe ta giới thiệu hết liền “Phanh” một tiếng đóng cửa lại.

Lão Thôi đi gõ cửa, ăn nói khép nép cầu xin nửa ngày, trong cửa một chút động tĩnh cũng không có. Lòng ta nóng như lửa đốt, Thương Song Cẩn đang trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, thời gian với hẳn chính là sinh mạng. Lão Thôi quý xuống đập đầu muốn nhờ, vẫn không thấy đáp lại. Ta tức giận bốc lên đầu, tiến lên kéo lão Thôi đứng dậy, tích tụ khí lực toàn thân nhắc chân đạp về phía cửa gỗ đóng chặt, mở miệng mắng to Hòa Táp là kẻ bại hoại.

Dù sao không trông cậy vào hẳn cứu người.

Mắng chưa xong một câu, cửa mở ra, Hòa Táp híp đôi mắt âm trầm nhìn ta chăm chăm, hỏi ta là nam tử hay là nữ tử? Ta cười khinh miệt, châm chọc hẳn có mắt như mù, nam nữ cũng không phân rõ? Hòa Táp bị lời của ta làm sặc, đưa mắt nhìn ta một lát, xoay người vào nhà, chỉ chốc lát sau công cái hòm thuốc đi ra.

Ta và lão Thôi hai mặt nhìn nhau, tình huống gì đây?

Hoà Táp liếc lão Thôi một cái, nhàn nhạt đối với ta nói: “Cứu người quan trọng hơn.”

Mũi tên, được rút ra, độc, được giải quyết xong, Hòa Táp nói Thương Song Cẩn chỉ cần không sốt tái phát thì cơ bản có thể giữ được tánh mạng. Ta cảm tạ trời đất, A Mỗ bùng ra rất nhiều tiền chẩn bệnh. Hòa Táp nhận lấy tiền xem bệnh, lại hỏi ta trước đó chuẩn bị cho hẳn lễ vật gì? Ta vội vàng bảo Từ Hà cầm lấy bọc đồ, mở ra.

Hòa Tạt chọn chọn lựa lựa ở trong đó, cảm lấy một thứ, tò mò hỏi ta đây là cái gì? Ta nói là bàn chải đánh răng. Hòa Tạt cảm thấy mới mẻ, hỏi có ích lợi gì? Ta nói đánh răng. Hòa Tạt lại hỏi chải như thế nào? Ta nhìn hai bên, chỉ có A Mỗ ở đây, chẳng lẽ bảo nàng làm mẫu? Quên đi, ta tự mình làm.

Hòa Tạt xách bọc đồ đi, đang đi không quên nhấn mạnh về sau có thứ gì mới thì lưu lại cho hắn một phần. Ta sáng khoái đồng ý. Nhìn bóng lưng Hòa Tạt dần dần mất hẳn, A Mỗ tò mò hỏi ta làm sao mới được hắn? Ta nói mắng! A Mỗ không hiểu. Ta nói Hòa Tạt thiếu mắng. A Mỗ vẫn không hiểu, ta cười cười không nói.

Hòa Tạt tới liên tục ba ngày, cho đến khi Thương Song Cẩn hết sốt. Ta cho là có thể thở phào nhẹ nhõm, Hòa Tạt nói chưa được, độc trên mũi tên có chút kì lạ, sốt cao còn có thể lặp lại, dặn dò ta không được coi nhẹ. Tìm ta bị vọt lên cổ họng, để ổn thỏa, ta quyết định tự mình trông nom Thương Song Cẩn. A Mỗ chết sống không chịu, ta biết nàng có kĩ điều gì, nhưng so với tính mạng Thương Song Cẩn, khuê danh tính là gì?

Ta ở trên nhuyển thấp chống mí mắt nhìn vị hoàng tử đang ngủ yên trên giường, trong lòng lặng lẽ niệm kinh: “Người mau khỏe đi, khỏe đi, ta sắp chết rồi.” Bên ngoài có âm thanh vang lên, ta nhìn đồng hồ cát trong góc tường, thời khắc giao ca đã đến. Lắc lư lao đảo đứng dậy đi tới bên giường, giờ tay lên thử nhiệt độ trên trán hắn, hơi nóng, lấy khăn tay nhúng vào nước lạnh, vắt khô một nửa, lại lau lau trán hắn.

Thương Song Cẩn trúng tên độc là một loại độc bản địa mẫn tính đặc biệt của Vân Châu, vô cùng tà ác. Người thể chất yếu, trúng độc trong vòng bảy ngày sẽ chết; thể chất khỏe mạnh cho dù nhất thời không chết, thì trong cơ thể cũng phải chịu đau đớn bội phần, sốt cao chỉ là một phần rất nhỏ trong đó. Ta rất khẩn trương, hỏi Hòa Tạt liệu có biện pháp xoa dịu? Hòa Tạt về mặt đáng đánh đòn cười, nói độc đều đã giải, ta còn lo lắng dư thừa làm gì?

Thương Song Cẩn vì cái gì mà tới Vân Châu, ta không thể nào biết, thị vệ của hắn chỉ đơn giản nói với ta là thời điểm bọn họ đang thi hành công vụ thì bị kẻ xấu ám toán. Sau khi Thương Song Cẩn không cẩn thận bị trúng tên, vốn muốn trở về quận phủ Vân Châu điều trị, bọn thị vệ không đồng ý, bọn họ lo lắng mũi tên có độc, Quận Phủ đường xa, tận lực khuyên Thương Song Cẩn tới nông trang trước.

Sự thật chứng minh, thị vệ lo lắng rất có đạo lý. Hồi tưởng tình cảnh hôm đó Hòa Tạt cắt thịt lấy mũi tên. Ta nhìn không được rùng mình một cái, được rồi, thấy anh ta cắn chặt răng không kêu một tiếng, ta tạm thời cho là mình cứu là anh hùng đi.

A Mỗ khẽ đẩy cửa đi vào, thấy ta ngồi ở bên giường ngăn người nhìn Thương Song Cẩn, sắc mặt lập tức trở nên cổ quái. Ta chỉ chỉ cái trán Thương Song Cẩn, ý là Người đừng đoán mò, ta chỉ là giúp hắn đắp khăn mặt. A Mỗ thấy ta giải thích, hé miệng cười. Ta bất đắc dĩ, bất quá quả nhiên là bản tính của phụ nữ, lão thái thái cũng không ngoại lệ.

“Sốt sao?” A Mỗ hỏi.

“Hơi nóng.” Ta nói.

A Mỗ lấy cái khăn mặt trên trán Thương Song Cẩn xuống, giờ tay lên thử một chút, nói không đáng ngại. Ta ở một bên ngáp liên hồi, A Mỗ nhìn đau lòng, bảo ta nhanh đi về ngủ. Ta gật gật đầu, quả thực mệt muốn chết.

Ngày kế ngủ thẳng đến giờ Dậu liền bị A Mỗ lay tỉnh, ta trở mình, nói còn muốn ngủ, ngủ tiếp một lát. Mẹ nói không được, lật ta lại chỉ chỉ ngoài cửa sổ, nói mặt trời đã xuống núi rồi, nếu không rời giường thật xấu hổ. Được rồi. Thương Song Cẩn ở chỗ này, là nên có kỵ chút. Ta lười biếng từ trong chăn chui ra ngoài, hỏi nàng: “Điện hạ tỉnh chưa?”

A Mỗ lấy quần áo cho ta, “Tỉnh, Hòa Tạt y sư khám qua, nói không việc gì.”

Lòng ta còn sợ hãi, thần thức nói: “Thật là vô cùng may mắn!”

Thương Song Cẩn nếu chết ở nơi này. Lắc đầu một cái, không dám nghĩ tiếp.

A Mỗ cũng nghĩ vậy mà sợ, “Đúng vậy a, cuối cùng là Phật tử phù hộ.”

Ta chớp chớp mí mắt, có quan hệ gì với Phật tử? Nếu không phải là ta gặp chuyện không loạn, bình tĩnh chỉ huy, ngăn cơn sóng dữ. Dù sao Thương Song Cẩn có thể nhặt về một cái mạng cùng vị tượng đất này không quan hệ là được. “A Mỗ, ta muốn mặc nam trang.”

A Mỗ không đồng ý: “Có quý nhân ở đây, A Niếp không thể không có quy củ.”

Ta kiên trì!

A Mỗ hét cách rồi, đi lấy nam trang.

Rửa mặt xong, A Mỗ bụng điểm tâm tới. Ta mới vừa ăn một khối, Trí Duệ tựa như một trận gió chạy vào, nhắm thẳng ta nhào đến. Ta vội vàng ngăn hắn lại, nói: “Đệ quên đã đồng ý với lời của A tỷ? Trong trang có khách quý, không thể mất lễ nghi.” Trí Duệ khuôn mặt nhỏ nhắn uất ức, nói: “Đệ không quên, A tỷ mấy ngày nay khổ cực, đệ đau lòng A tỷ.”

Trong lòng dâng lên một dòng nước ấm. Ta giờ giơ bánh ngọt trong tay, hỏi: “Muốn ăn không?”

Trí Duệ lắc đầu, nói: “Không cần, đệ vừa mới dùng qua ở Tam viện.”

Tam viện? Lòng ta kinh hãi, tiểu tử này sao lại chạy đến chỗ Thương Song Cẩn đi? “Ai dẫn đệ đi?”

Trí Duệ nói: “Không ai dẫn đệ, khi tìm đến A tỷ gặp phải Thương Song công tử, hấn mời đệ ngồi một chút.”

Ta nhéo đầu mũi nhỏ của hấn, “Cho nên đệ ở lại?”

Trí Duệ gật đầu, bộ dạng tiểu đại nhân, “Thịnh tình khó chối.”

Ta bật cười.

Dùng xong điểm tâm, trời dần ngả về chiều, đến giờ chuẩn bị bữa tối. Ta bảo Trí Duệ đi chơi, tự mình tới đến phòng bếp. Miệng vết thương của Thương Song Cẩn lớn, ăn uống có chút cố kỵ, Hoà Tập dặn dò phải thanh đạm làm chính, ít thức ăn mặn, kị ăn đồ có tính kích thích.

Phòng bếp một mảnh bận rộn, mọi người thấy ta đến, ngừng công việc trong tay lại muốn muốn lễ. Ta khoát khoát tay, để cho bọn họ ai làm việc nấy. Cẩn thận tra xét một phen, không phát hiện vấn đề gì. Hỏi đầu bếp khi nào có thể dùng bữa? Trả lời ước chừng một khắc đồng hồ.

Một khắc đồng hồ, còn đủ thời gian đi chuồng heo một chuyến.

Từ năm trước chết mất hai con heo trong tay ta, Trí Duệ liền sâu sắc hoài nghi năng lực của ta. Phải tạo dựng lại hình tượng trưởng tử không gì không làm được, ta khoe khoang khoác lác bảo đảm số heo còn lại 200 ngày sẽ xuất chuồng.

Trí Duệ vừa nghe, lập tức xem thường ta, nói hấn đã hỏi người trong trang, heo dực bình thường nuôi trong sáu tháng, thể trọng chừng 200 cân nhất định phải xuất chuồng, để muộn sẽ bán không tốt. Còn có chuyện này? Ta hỏi tại sao. Trí Duệ bộ dạng như nhìn một kẻ ngốc, nói chất thịt không tốt đương nhiên khó bán.

Bị một đứa trẻ miệt thị, ta ra vẻ lòng tự tôn bị tổn thương. Để tìm lại vinh dự trưởng tử, ta bắt đầu bằng thái độ đoan chính, từ bỏ tâm tính vui đùa trước kia, lần nữa bao nuôi hai con heo con, nghiêm túc nuôi nấng. Ba tháng trôi qua, nhìn heo con lớn dần thành heo vừa, trong lòng có một cổ vui sướng: “Nhà ta có heo sắp trưởng thành”, cũng đem những điều tâm đắc trong quá trình chăn nuôi ghi chép vào “công địa khai vật”.

Trong chuồng heo hai con “Hắc gia” đang khí thế ngất trời tranh ăn, thỉnh thoảng phát ra tiếng thờ ‘Phi phò phi phò’. Ta hứng phấn bởi đầu tường chuồng heo ra xem, tiện tay theo đầu tường móc ra mấy miếng đất nhô ra, lúc ném con này, lúc ném con kia.

Bị kích lên lửa giận hai con bắt chập đang tranh thức ăn trong máng, kêu ầm lên rồi lao vào đánh nhau. Ta vỗ tay một cái giữ bụi đất, như vậy mới đúng chứ! Mỗi ngày ăn ngủ, ngủ dài, toàn thân đầy mỡ, ta muốn các ngươi thịt bắp chân dài ra! Bắp chân thịt! OK?

Dự đoán thời gian, hấn là sắp đến lúc dùng bữa, còn phải đi phòng bếp một chuyến, bụng thức ăn bụng cho Thương Song Cẩn trước, ta phải tự mình kiểm tra một lần. Ngâm lại có chút oán giận, rõ ràng ta mới là ân nhân cứu mạng, lại cứ như là tổ tông của hấn.

Mới xoay người, ta lập tức bước đi không nổi, đầu “Oanh” một tiếng, trống rỗng. Giữa trời chiều, Thương Song Cẩn lẳng lẳng mà đứng, chính là thần sắc thần nhiên nhìn ta. Ta giật mình, hấn đến đây lúc nào?

Không kịp suy nghĩ nhiều, ta tiến lên trước thi lễ.

Thương Song Cẩn không trả lời.

Ta nghi hoặc giương mắt, liếc lên khoe miệng của hấn khê giật giật, lúc này mới nhớ tới mình mặc nam trang, nhất thời quỳnh lên.

Rốt cuộc, Thương Song Cẩn mở miệng: “Miễn lễ.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Thương song Cẩn chậm rãi đi ở phía trước, ta lặng lẽ bước theo sau, đi đến chỗ nào, người làm đều rồi rít cùi đầu né tránh. Tình cảnh này làm ta nghĩ câu chuyện xưa cáo mượn oai hùm, không khỏi buồn cười, không biết trong mắt hạ nhân không biết rõ chân tướng, thì ta và hấn ai là hổ? Ai là cáo?

Sắc trời hoàng hôn tối dần, Thương Song Cẩn treo cánh tay bị thương giắt qua cổ đứng im giữa đồng ruộng thẳng tắp, vẻ mặt trầm tư, không biết đang nghĩ cái gì. Trong lòng ta có chút sốt ruột, đã đến giờ dùng bữa, trở về muộn, đồ ăn nguội rồi lại phải hâm nóng cho hấn, tốn thời gian phí công sức không nói, ta chủ yếu là tiếc bạc trắng nha.

Do dự nhiều lần, ta mở miệng nói: “Điện hạ, nên trở về đi dùng bữa thôi.”

Thương Song Cẩn không hề phản ứng, tựa như không nghe thấy.

Ta không thể làm gì khác đành nhắm mắt nhắm lại một lần.

Lúc này Thương Song Cẩn lúc mới nhìn ta, lại theo kiểu hỏi một đằng, trả lời một nẻo, nhàn nhạt nói: “Ngươi gầy.”

Ta ngẩn ra, theo bản năng sờ sờ mặt mình, đáp một câu: “Gầy sao?”

Thương Song Cẩn mỉm cười.

Ta quỳnh lên, lúc này mới phản ứng được câu trả lời của mình không thích hợp cỡ nào.

Từ sau lần đùa giỡn ở chuồng heo bị Thương Song Cẩn nhìn thấy, mấy ngày sau đó ta làm việc luôn duy trì tỉnh táo, trạng thái trước sau như một. A Mỗ rất vui mừng, nói ta ngày càng đạt chuẩn khí thế của đương gia nữ chủ, nếu có thể tiếp tục phát huy, năng có thể yên tâm gả ta ra ngoài. Ta lau mồ hôi, nghĩ thầm nhất định không thể để cho A Mỗ biết rõ chân tướng.

Nhóm sáu người Thương Song Cẩn, ngoại trừ hần bị trúng tên độc ra, trên người năm thị vệ cũng có những vết đao thương mức độ khác nhau, trong đó đặc biệt hai người Phương Tiểu và Lâm Thuận thương thế nặng nhất, tuy tính mạng không cần lo lắng, nhưng Hòa Táp nói nếu muốn hồi phục nhanh, cần có người chuyên môn cẩn thận chăm sóc.

Hai người A Mỗ và Từ Hà chăm sóc Thương Song Cẩn, Thanh Vân phải chiếu cố Trí Duệ, giấy lát không thể rời bỏ, chỉ còn lại Thanh Hàn có chút nhàn rỗi, nhưng nha đầu này tâm khoan ý đại, làm việc tốn sức lực thì còn được, chứ chăm sóc người bị thương loại việc tỉ mỉ này ta không an tâm giao cho nàng.

Trước mắt để hai người con dâu của lão Thôi chăm sóc Phương Tiểu và Lâm Thuận, hai người rất cẩn thận cũng thật chu đáo, nhưng dù sao cũng không phải là biện pháp lâu dài. Theo Hòa Táp tính toán, nhóm người Thương Song Cẩn phải ở nơi này tỉnh dưỡng ít nhất là ba tháng mới có thể chịu đựng được đường dài xóc nảy quay về kinh thành. Hai con dâu của lão Thôi không thể phân thân, mỗi ngày làm việc liên tục, quả thật quá vất vả.

Cân nhắc nhiều lần, ta nói với A Mỗ: “Truyền lời cho lão Thôi, nhanh chóng đi vào thành mua mấy nha đầu về đây, Người tự mình, điều động, dạy dỗ.”

A Mỗ không có cùng ý kiến, “Trong trang có cả đồng thị nữ, sao không chọn ra vài người?”

Ta lắc đầu, “Đều là tay chân vụng về, tầm nhìn nông cạn, thường ngày thấy ta đều run cầm cập, làm sao hầu hạ quý nhân?”

A Mỗ nghe thấy có lý, liền nói: “Ta sẽ đi tìm lão Thôi.” Xoay người lập tức đi.

“Đợi chút” ta gọi nàng lại, bổ sung: “Nói với lão Thôi, cố mua Hán nữ.” Vân Châu là nơi tụ họp nhiều dân tộc, có ít nhất hai mươi dân tộc thiểu số nhiều thể hệ sống tại mảnh đất này. Tộc Di, Thái chiếm đa số, sau đó là các dân tộc Miêu, Bạch, Cáp Ni, so với những dân tộc này, số lượng người Hán không tính là rất ít, muốn mua vài người dùng được một chút không phải chuyện dễ dàng. Mà không muốn dùng nữ tử dân tộc thiểu số là bởi vì ta có bản khoản, thứ nhất ngôn ngữ giao tiếp không thuận, thứ hai sợ không cẩn thận nhiễm phải đồ vật thâm độc, giống như cổ gi đồ.

A Mỗ cân nhắc sâu xa.

Cách hai ngày, lão Thôi mua về tám nha đầu, trong đó năm nữ tử người Hán, hai người Thái, một cô nương Ngõa tộc, lớn tuổi nhất là mười lăm tuổi, nhỏ nhất mới có mười tuổi. Trải qua mấy ngày, điều động, dạy dỗ, lão Thôi dẫn đi bốn người đi an trí ở các viện, A Mỗ giữ lại bốn. Hai người giúp Từ Hà hầu hạ Thương Song Cẩn, còn dư lại hai người chia nhau đi chăm sóc Phương Tiểu và Lâm Thuận.

Nhân thủ tăng lên, ta bắt đầu cân nhắc việc thăng cấp cho vài nha đầu trước đó không được coi trọng. Thật ra lúc mới tới đây, A Mỗ liền nhắc nhở ta chuyện lập quy củ như trong phủ tại nơi này. Ta không tán thành, cảm giác bản thân mình là tới ở nông thôn để nghỉ phép, nếu chiếu theo cuộc sống quy củ trong phủ, đó chẳng phải là không có việc gì lại tự làm khó chịu sao.

A Mỗ là người lập quy củ lão luyện, ta nói với Người về kế hoạch, sáng sớm ngày hôm sau liền lấy được bản điều lệ. Ta nhìn qua một chút, tỏ vẻ không có ý kiến. A Mỗ có chút kinh ngạc, hỏi ta thật sự không cần sửa đổi à. Ta nói không cần. A Mỗ cảm khái, nói ta hiểu chuyện, cuối cùng cũng hiểu tầm quan trọng của quy củ.

Ta cười cười, trước khác nay khác, trước kia chưa từng trải qua, trong đầu khó tránh khỏi còn lưu lại tư tưởng chủ nghĩa lãng mạn hiện đại. Sau khi tới Vân Châu chủ quản, trong lúc trải qua sóng gió to nhỏ đủ để ta thay đổi suy nghĩ về những ảo tưởng không thực tế, thật lòng đã thông suốt câu “Không có quy củ, khó thành vương tròn”.

Bản giao toàn bộ chuyện tình cho A Mỗ làm, ta gọi lão Thôi tới, giao cho ông bản điều lệ, để ông theo nội dung yêu cầu trên này thống kê chặt chẽ lại tình hình công việc của mỗi người trong trang, ta chỉ vào cột “Dân tộc”, nói đặc biệt là cái này không được sai sót.

Lão Thôi cẩn thận xem qua bản điều lệ, lại nhìn ta, trong con ngươi có chút kinh ngạc. Ta hỏi ông đến khi nào có thể làm thỏa đáng? Thái độ Lão Thôi càng thêm thận trọng kính nể, tính nhẩm một chút, xin ta cho ông thời gian một tháng.

Ta gật gật đầu, thời gian một tháng không lâu lắm, thôn trang rộng lớn, nhân khẩu nhiều, tá điền, nha hoàn, ma ma, tạp dịch, hộ vệ, gã sai vặt, còn có người ở, làm công nhật, người tăng lên không phải là một số lượng nhỏ. Ta hiểu rõ cách xử sự của lão Thôi, điển xong hết lý lịch sơ lược còn chưa tính, ông sẽ tự mình xác minh lại nội dung đã điền một lần. Như vậy, trong thời gian một tháng kì thật là khá sát sao.

Xong chuyện lý lịch sơ lược, lão Thôi chủ động báo cáo tình trạng phòng vệ trong thôn trang mấy ngày gần đây. Thương Song Cẩn thân phận đặc biệt, ngoài trừ ta và mấy người bên cạnh, trong thôn trang chỉ có lão Thôi biết lai lịch của hân. Giống với suy nghĩ của ta, , lão Thôi cũng cho là không nên phô trương thân phận Thương Song Cẩn, cho nên bố trí canh phòng tốn không ít tâm tư, vừa muốn để người khác không nhìn ra manh mối, lại muốn chắc chắn bảo đảm an toàn.

Lão Thôi lui ra sau, Từ Hà đi vào, nói Hòa Táp y sư đã đổi xong thuốc trị thương cho Thương Song Cẩn, chờ gặp ta đây.

Ta cùng với Hòa Táp coi như không đánh thì không quen biết, mấy ngày chung sống, cả hai đều cảm thấy hợp khẩu vị. Hòa Táp dứt khoát nói quên chuyện kết giao bằng hữu đi. Ta chán ghét châm chọc hân thân cao không tới sáu thước, nặng chưa đủ trăm cân, tướng mạo thường thường, toàn thân từ cao đến thấp trừ y thuật những thứ khác không đáng một xu, sao xứng làm bằng hữu của ta? Hòa Táp nghe xong cười ha ha, nói chỉ bằng việc ta dám nói hân như vậy, hân xác định ta đây chính là một bằng hữu.

Đi đến phòng tiếp khách, Hòa Táp ngồi nghiêng ngả trên ghế vẻ mặt trầm tư, không biết đang tính toán cái gì. Ta vỗ vỗ đầu vai hân, hỏi thương thế Thương Song Cẩn ra sao rồi? Hòa Táp giương mắt nhìn ta, miễn cưỡng nói vết thương đã bắt đầu kết vảy, chỉ cần nghỉ ngơi thích đáng, sẽ khôi phục rất nhanh.

Ta thờ phào nhẹ nhõm.

Hòa Táp dùng đôi mắt nhỏ liếc ta hỏi lấy cái gì cảm tạ hân? Ta khinh bỉ nhìn hân, tạ lễ trăm lượng bạc trắng còn chưa đủ sao? Hòa Táp vẻ mặt gian xảo, nói giữa bằng hữu mà đề cập đến tiền bạc thì quá tục, bảo ta dùng những vật khác tạ đi.

Thời điểm thu bạc sao không nói tục?

Ta mặc kệ hân, đứng dậy kêu Từ Hà tiễn khách.

Hòa Táp không ngồi yên, cười híp mắt nói nhìn trúng mực bút trong thư phòng ta, nếu không đưa cho hân, hân liền mặc kệ vết thương của Thương Song Cẩn. Ta nghiêng răng ngồi xuống lần nữa, Hòa Táp tiểu nhân đắc ý. Ta bảo Từ Hà đi lấy mực bút, Hòa Táp nói khoan đã. Ta không nhận được, hỏi sao nữa? Hòa Táp nói, hân nhớ tới, Thương Song Cẩn dùng gối dựa cũng không tới.

Hòa Táp công bọc lớn hài lòng ra vẻ, A Mỗ nhìn dáng vẻ ta thờ phỉ phò, khuyên ta nói dù sao cũng đều là vật không đáng tiền, hân muốn thì cho hân là được. Ta liếc A Mỗ một cái, thầm nói, Người thì biết gì chứ? Hân cướp đi vật nào cũng là tâm huyết của ta nha.

Tiền Hòa Táp đi, ta nhìn nhìn đồng hồ cát, đã đến giờ dạy Trí Duệ học.

Sau khi tới thôn trang, Nhị thúc vốn là tìm lão sư dạy bảo Trí Duệ, sau vài lần lên lớp, Trí Duệ la hét nghe không hiểu, qua hai lần dự thính Tam thúc cho là học thức của lão sư quả thực không đủ, vì vậy hai chú cháu cùng nhau tìm nhị thúc kiến nghị. Nhị thúc sau khi quan sát, phát hiện lời của Tam thúc mặc dù có chút khoa trương, nhưng cũng căn bản khớp với tình hình thực tế, vì vậy liền cho lão sư nghỉ việc.

Sau khi Nhị thúc rời đi, Tam thúc lại lần lượt mời tới mấy người, đều không hài lòng, sau này Tam thúc dứt khoát bỏ cuộc, để cho ta phụ trách dạy bảo Trí Duệ. Ta nào dám nhận trọng trách này? Cho nên vô luận Tam thúc nói thế nào, ta cũng không đồng ý. Tam thúc hết cách, viết thư cho Nhị thúc. Không bao lâu, Nhị thúc Nhị thẩm viết thư cho ta, bày tỏ hoàn toàn tin tưởng ta có thể dạy tốt cho Trí Duệ vân vân... Ta đành phải nhận lời.

Uống qua mấy ngụm nước, ta chạy tới thư đường (phòng sách) nhỏ bố trí riêng cho Trí Duệ. Thư đường mới đầu chỉ có mình đệ tử Trí Duệ, sau lại thấy hân một mình học tập hứng thú không cao, ta liền thu nhận thêm hai đứa cháu của lão Thôi. Ý định ban đầu là muốn tìm thư đồng cho Trí Duệ, nào biết chuyện này lại có ý nghĩa vô cùng to lớn với cả gia đình lão Thôi. Lão Thôi thì khỏi cần nói, làm việc càng thêm tận lực, dụng tâm, lão bà của ông còn mang theo nhi tử nàng dâu đặc biệt chạy tới đập đầu với ta mấy cái vang dội, bình thường chuyện lớn chuyện nhỏ hiếu kính càng không thể thiếu.

Đi vào phòng sách nhỏ, Trí Duệ cùng Đại vũ, Tiểu Vũ đã đợi sẵn. Làm ta kinh ngạc là, Thương Song Cẩn thể nhưng cũng ở bên trong. Ta thả quyền sách trong tay, tới trước mặt hân muốn thi lễ. Thương Song Cẩn khẽ lắc đầu, nói không cần phải đa lễ. Ta cũng không nói thêm nữa, dù sao đã bị hân nhìn thấy bộ mặt phía sau hai lần, càng tỏ vẻ lễ nghi gì đó càng thấy chúng ta thật dối trá.

Ta sắp xếp chương trình học cho Trí Duệ vô cùng chặt chẽ, quả thực không hề nhẹ nhàng mấy so với ta năm đó, mặc dù không có nữ công các loại, nhưng ta bổ sung thêm cho hân môn toán, đương nhiên là dùng chữ Hán biểu đạt Toán học ta không muốn làm chuyện kinh động lòng người.

Bài học hôm nay chính là toán học.

Ta chưa từng làm thầy giáo, trí nhớ về thời kì tiểu học ở hiện đại đã sớm mờ nhạt, cho nên trình độ đưa bé tám tuổi nên học cái gì đã không nhớ rõ. Ta chỉ là theo cảm giác, giản lược phép trừ rồi bắt đầu từ từ gia tăng mức độ khó.

Thương Song Cẩn ở đây, ta không dám giảng bài mới, mà để cho bọn nhỏ ôn lại bài cũ. Trí Duệ bất mãn, giơ tay muốn phát biểu. Ta biết hân đã hiểu biết thấu đáo, không kiên nhẫn làm lại, trẻ con nông nổi, người cũng không nhìn xem hôm nay có ai ở đây? Liếc mắt nhìn Thương Song Cẩn, quả nhiên hân cảm thấy hứng thú với hành động của Trí Duệ, bộ chờ xem kịch vui.

Ta chỉ có thể để Trí Duệ đứng dậy nói.

Trí duệ cất cao giọng nói: “Tiên sinh, đệ tử đã lĩnh ngộ hết bài giảng rồi, vì sao hôm nay còn phải ôn tập?” Quả nhiên, Trí Duệ vừa dứt miệng, ta liền liếc thấy khóe miệng đã bắt đầu co rúm của Thương Song Cẩn

Hết cách rồi, vở diễn đã mở màn, chỉ có thể nhắm mắt xướng tiếp.

Ta bảo Trí Duệ ngồi xuống, nghiêm mặt nói: “Ngươi đã hiểu rõ, thì bây giờ tiên sinh sẽ ra một đề, nếu như ngươi giải ra, tiên sinh liền dạy bài tiếp theo.” Nhóc con, dám hạch sách A tỷ, cũng đừng trách A tỷ không cho ngươi mặt mũi.

Ta suy nghĩ một chút, trong trí nhớ chợt hiện ra một đề toán xa xưa: “Có tám quả táo trong một cái giỏ, tám đứa trẻ mỗi đứa một quả, cuối cùng vừa nhìn, trong giỏ còn dư một quả, tại sao?” (một đứa bé cầm giỏ trong tay)

.....

Một khắc đồng hồ trôi qua, hai khắc đồng hồ cũng trôi qua, đã đến giờ tan lớp. Ta nhìn ba đứa trẻ vẫn còn ở mình tư khổ tương, liếc thấy Thương Song Cẩn cũng đang suy tư, trong lòng hả hê, nghĩ đi! Cứ từ từ mà nghĩ đi!

Ta tuyên bố tan lớp.

Trí duệ đi đầu, Đại vũ, Tiểu Vũ theo sau, ba đứa trẻ không nói một lời ừ rừ cúi đầu đi ra khỏi lớp. Nhìn bóng dáng nhỏ bé dần biến mất, ta ngẫm nghĩ một chút, phải chăng bình thường khích lệ bọn nhỏ quá nhiều, đến nỗi hơi tý khó khăn, trạng thái tinh thần liền lập tức trượt dốc lợi hại.

Thương Song Cẩn đi tới.

Ta đứng dậy hành lễ.

Không biết có phải ta giả làm nam tử lễ hành lễ không đúng tiêu chuẩn, hay là Thương Song Cẩn liền nhớ tới một màn tức cười xảy ra ở chuồng heo, hân nhìn ta, bờ môi đẹp để mấp máy, rõ ràng là đang cố nén cười. Ta có chút quần bách, hai mắt rừ xuống giữ nguyên tư thế chờ hân đáp lại.

Sau hai tiếng ho khan, Thương Song Cẩn rốt cuộc nói chuyện, “Miễn lễ.”

Ta đứng lên, nghĩ đi trước một bước, lại nghe Thương Song Cẩn lại nói: “Cùng nhau dùng cơm trưa thì thế nào?”

Ta nheo mắt!

A Mỗ nghe nói Thương Song Cẩn mời ta cùng dùng bữa trưa, ý vị sâu xa hé miệng cười. Ta tròng nòng, cười! Cười! Có gì đáng cười? Sau một phen nửa mặt chài đầu, A Mỗ thẳng lắc đầu, nói: “Màu trắng mộc mạc quá, Điện hạ nhất định không thích.”

Ta lại tròng nòng!

A Mỗ tự biết lỡ lời, cười giả bộ và miệng hai cái.

Trí Duệ nhảy nhót đi vào, nhìn thấy ta, ánh mắt sáng lên, nói A tỷ thật đẹp. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của hân, trong đầu thoáng hiện ra một ý niệm, ta kéo tay Trí Duệ, nói với A Mỗ muốn dẫn hân cùng đi. A Mỗ lập tức phản đối, lý do là Thương Song Cẩn không mời, ta không thể tự tiện mang đệ đệ cùng đi.

Ta không nghe, cố ý dẫn Trí Duệ cùng đi, A Mỗ ngăn không để cho đi. Trí Duệ thấy ta và mẹ giằng co, một bên lên tiếng nói giúp: “A Mỗ, ta muốn đi, ta không rời A tỷ, cả đời đều không rời A tỷ.” A Mỗ đột nhiên biến sắc, ánh mắt thẳng tắp nhìn ta chăm chăm, giọng điệu như người không quen biết hỏi “Cũng chỉ là đi ăn một bữa cơm, A Niếp đang sợ cái gì?”

Ta cứng họng. Đúng vậy a, đang sợ cái gì? Một bữa cơm mà thôi, cũng không phải là chưa từng ăn chung, còn cần nói thêm sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Thương Song Cẩn đang ở tạm tại Tam viện, vốn là chỗ ở của Nhị thúc, ta với Trí Duệ ở Ngũ viện, Tứ viện ở giữa là nơi sinh hoạt hằng ngày của Tam thúc. Ở nông thôn phòng ốc kết cấu đều đơn giản, nối thẳng từ nam sang bắc. Xuyên qua Tứ viện là sắp tới Tam viện. Ta dừng lại chỗ cổng hình vòm, hít vào một hơi thật sâu, để nén sự khẩn trương trong lòng lại, đều nói khi mất phải nhảy là có chuyện, không biết chờ đợi ta sẽ là cái gì đây.

Từ Hà lên tiếng: “Tiểu thư, đi nhanh thôi, Lâm thị vệ đã tới mời, thúc dục hai lần rồi.”

Ta liếc nàng một cái, thản nhiên nói: “Vậy thì sao? Lâm thị vệ gấp, ngươi liền sốt ruột theo?” Tưởng ta không biết chắc, từ sau khi quen biết Lâm Thuận, linh hồn nhỏ bé của Từ Hà bị câu mắt hơn nửa rồi, mỗi ngày nếu không chạy đi gặp được lần, thì ngay cả ăn cơm cũng chẳng thấy ngon.

Từ Hà bị ta nói đỏ ửng mặt, dậm chân một cái, e thẹn nói: “Tiểu thư toàn giễu cợt nô tỳ.”

Ta cười cười, con gái lớn không giữ được, Từ Hà mắt thấy sắp đến hai mươi tuổi rồi, ở thời đại này sớm đã nữ nhân lớn tuổi. Lúc Mẫu thân từng này tuổi, ta cũng đã lên bốn rồi. Trước kia ở phủ trong kinh thành bị giới hạn, ta không có điều kiện vì nàng mà suy tính, hiện tại đã khác, nàng xem trọng người nào trong trang, ta đều có thể làm chủ. Duy người của Thương Song Cẩn thì không được, Lâm Thuận mặc dù chỉ là thị vệ, nhưng cũng không phải là người mà Từ Hà có thể nghĩ tới, chỉ mỗi tiểu nha đầu là đơn phương thôi.

Đi vào Tam viện, có hai thị vệ canh giữ như môn thần ở cửa chính, thấy ta đến, hai người liền hành lễ.

Ta đáp lễ.

Một thị vệ nói: “Công tử đang đợi tiểu thư.”

Ta gật đầu.

Từ Hà định đi vào với ta, liền bị một thị vệ khác ngăn lại.

Ta đành nói với nàng: “Người trở về trước đi, nhấn A Mỗ giúp ta chuẩn bị tốt sổ ghi chép.”

Từ Hà nhận lời, rồi đi.

Bước lên bậc thềm đi vào, thi lễ, ngồi xuống.

Sau khi đồ ăn được bưng lên, người hầu đều lui ra. Thương Song Cẩn lẳng lặng nhìn ta, không nói lời nào. Ta bị hắn nhìn có chút khản trương, trong lòng phỏng đoán lung tung không biết có chỗ nào chưa ổn? Búi tóc là A Mỗ chải, trông đẹp mắt; lông mày là ta mình vẽ đấy, tinh xảo; còn tới trước gương đồng cẩn thận kiểm tra, không thành vấn đề; chẳng lẽ là y phục?

”Ăn đi.” Thương Song Cẩn chợt mở miệng.

Ta tạ ơn.

Trên người Thương Song Cẩn mặc một bộ trang phục vải lụa màu xanh, mái tóc ẩm ướt được quấn vòng đơn giản bằng sợi lụa cùng màu. Có lẽ là vừa mới tắm xong, thần thái của hắn nhìn qua có vài phần lười biếng mà tùy ý, Trong sự tùy ý lại lộ ra một vẻ quý khí trời sinh. Hắn có tướng ăn ưu nhã, ngón tay thon dài trắng nõn làm ta nhớ tới Trần Phong. Người cũng có đôi bàn tay bạch ngọc như vậy.

Ta thích quan sát nam tử bắt đầu từ bàn tay, nhìn làn da không trắng không đen, không thô không mảnh, móng tay không quá dài, trong khe móng tay không biết có dơ bẩn không? Nếu như một người đàn ông móng tay thật dài, có dơ bẩn, mặc dù hắn có là thân tiên hạ phàm đi chăng nữa, ta nghĩ ta cũng khó có hứng thú nhìn đến lần thứ hai. Móng tay của Trần được cắt rất đẹp, Người nói đó là công lao của phụ thân. Ta nhìn đầu móng tay mượt mà của Thương Song Cẩn, thầm nghĩ, bình thường là ai sửa sang cho hắn đây? Phi thiếp ư?

”Tay của ta nhìn đẹp sao?” Thương Song Cẩn thản nhiên hỏi.

“” Ta lúng túng thu hồi ánh mắt, thầm bực mình quá luống cuống, cư nhiên lại ngẩn ngơ dõi theo tay hắn.

Cầm đôi đũa lên, ta yên lặng dùng bữa.

Thương Song Cẩn thấy ta chỉ ăn hai đĩa rau xanh ngay trước mặt, liền hỏi: “Chỉ ăn chay sao?”

Ta lắc đầu một cái.

Thương Song Cẩn đôi đĩa thịt bò hun khói với thịt sườn dê đến trước mặt ta.

Ta dờ mắt, bình sinh ghét thịt bò, lại càng ghét thịt dê, phòng bếp lúc nào lại có thêm hai món ăn này?

Thương Song Cẩn nhìn ta, nói: “Ăn đi.”

Ta khóc không ra nước mắt, ăn cái con khi a, ngửi thấy mùi vị thôi đã muốn ói.

Thương Song cẩn thấy ta cau mày, suy nghĩ một chút, rồi hỏi: “Không thích?”

Ta do dự một chút, gật đầu.

Món ăn khác còn có thể chấp nhận, duy thịt dê cùng thịt bò thì không được, thật sự không chịu nổi tanh nồng, tiếp tục ngửi nữa, ta thật sự muốn phun ra.

Thương Song cẩn cất tiếng hô “Người tới” .

Thị vệ đi vào.

Thương Song Cẩn không lên tiếng, chấp chiếc đĩa chỉ chỉ hai đĩa thức ăn trước mặt ta .

Thị vệ hiểu ý, đem thịt bò hun khói với thịt sườn dê xuống.

Bên trong phòng rơi vào yên tĩnh.

Lòng ta nhảy như sấm, cup hai mắt xuống che giấu sự khẩn trương, thỉnh thoảng có thể cảm thấy ánh mắt của người đối diện dừng lại trên mặt ta, nhắm nháp đĩa rau, nhạt như nước ốc. Một hồi ngọt nhạt như vậy, Thương Song Cẩn mới không nhanh không chậm nói chuyện: “Trong giỏ rớt cuộc vì sao còn dư lại một quả táo?”

Ta ảo não, sớm biết bữa cơm chính là vì mục đích này, thì tại tiểu thư đường đã nói luôn cho hần biết rồi.

Ồn Ồn nhịp tim, ta khẽ giương mắt, cung kính nói về: “Bởi vì một đứa bé cầm giỏ trong tay.”

Thương Song Cẩn nghe vậy, suy nghĩ một chút, đuôi lông mày khẽ nhíu, hơi mỉm cười nói: “Thú vị.”

Cơm xong, ngồi nghỉ một lát.

Hai chung trà đã dùng xong, ta đứng dậy cáo từ.

Thương Song Cẩn nói: “Không vội, đánh ván cờ thì thế nào.”

Ta định từ chối.

Thương Song Cẩn dường như đoán được ý nghĩ của ta, lập tức nói: “Phụ thân ngươi nói kỳ nghệ của ngươi không tệ.”

Phụ thân ta? A, là Nhị thúc.

Ta có chút khó xử, “Có thể để ngày khác được hay không?”

Thương Song Cẩn nhìn ta không nói lời nào.

Ta giải thích: “Quả thực là đã đến giờ tiểu nữ đi nghe giảng.”

Thương Song Cẩn nhíu mày: “Nghe giảng?”

Ta vài ba lời giải thích qua.

Thương Song Cẩn hơi ngạc nhiên, nhìn chằm chằm ta một hồi, mới nói: “Có thể cùng đi không?”

Ta dám cự tuyệt sao?

Hôm nay vẫn như trước là cha vợ lão Thôi dạy về chống lũ giải nguy, khi ta và Thương Song Cẩn một trước một sau xuất hiện tại tiểu thư đường thì ánh mắt mọi người đều kinh ngạc. Ta làm bộ như không nhìn thấy, đến chỗ của mình ngồi xuống. Trí Duệ đứng dậy hành lễ với Thương Song Cẩn, A Mỗ theo sau, lão Thôi cúi chào xong quay đầu lại nhìn cha vợ ông vẫn còn ở giữa đầu uống bình rượu nhỏ, vẻ mặt sợ hãi, vợ vàng lời cha vợ quý xuống dập đầu với Thương Song Cẩn. Lão đầu bối rối, ngẩng đầu nhìn nhìn Thương Song Cẩn, lớn tiếng kêu la lão Thôi vì sao kéo hần dập đầu với một tên nhóc con miệng còn hôi sữa.

Nhóc con miệng còn hôi sữa? Ta cười trộm, hình dung này thật thú vị.

Lão Thôi trán toát ra mồ hôi, ngăn cha vợ đang nói xằng nói bậy lại, lại liên tục khấu đầu xin tội với Thương Song Cẩn. Lão nhân gia bị hành động của lão Thôi dọa sợ, ông sợ hãi nhìn Thương Song Cẩn, luống cuống xoa xoa tay, hiển nhiên không biết ứng phó với trường hợp này thế nào. Về mặt Thương Song Cẩn không thay đổi, cũng không nói chuyện, nhàn nhạt liếc hai ông lão Thôi gia một cái, bỗng nhiên dời ánh mắt bình tĩnh nhìn ta.

Ta không kịp thu nụ cười, vừa vặn bị hần nhìn thấy, xấu hổ quay đầu ra hướng khác, né tránh cái nhìn chăm chú của hần, chuyển sang A Mỗ. A Mỗ hiểu ý, nhanh chóng tiến lên dâng bản ghi chép. Ta mở bản ghi chép ra, giả bộ nghiêm túc xem. Trí duệ tiến đến gần, chạm vào cánh tay ta, nhỏ giọng hỏi: “A tỷ, sao tỷ không giúp lão Thôi một chút?”

Có cái gì mà giúp? Thương song Cẩn cũng sẽ không làm gì ông.

Quả nhiên, ta còn chưa xem xong một hàng chữ, đã nghe thấy Thương Song Cẩn nói chuyện, hần mời lão Thôi đứng dậy, lại thân nhiên xin lỗi cha vợ lão Thôi, vì để ông sợ hãi. Lão Thôi đứng dậy, đến trước mặt của ta xin phép, hỏi bài học hôm nay vẫn lên lớp sao? Ta gật đầu một cái, lên! Sao lại không lên?

Lão Thôi len lén liếc Thương Song Cẩn đang ngồi ở cách đó không xa một cái.

Ta cười cười, đáp lại với ông một ánh mắt, để ông dặn dò cha vợ cứ giảng bài như bình thường. Quan lại bắt lương, khổ cực là dân chúng, thân phận Thương Song Cẩn đã được định sẵn, để cho hần hiểu rõ tương đương với việc tấu lên trên, ta không tin hần sẽ thờ ơ với “chiến tích” của Đại hoàng tử.

Lão Thôi hiểu ý.

Do nhận được ám thị cho phép, cha vợ lão Thôi với trí nhớ cùng tài hùng biện kinh người đại phát ra, ông bắt đầu giảng từ nạn lũ lụt năm năm trước, giọng chất chứa bi thương, từng sự kiện, từng việc một, mắng tham quan, khiển trách quan lại tham ô, thương xót dân làng, than thê lương. Nói đến chỗ xúc động, lão tràn đầy nước mắt. Ta yên lặng thờ dài, quay nhìn Thương Song Cẩn, vẻ mặt hần không có chút dao động, nhưng nắm tay thành hình quả đấm đã tiết lộ nội tâm không bình tĩnh của hần. Có lẽ đã nhận ra ánh mắt của ta, hần quay đầu lại nhìn ta, ánh mắt ý vị sâu xa.

Hai khắc sau, cha vợ lão Thôi giảng giải xong, thời gian kế tiếp là giải đáp nghi vấn của ta. A Mỗ trình một quyển ghi chép khác lên, ta mở ra, căn cứ vào kết quả đi khảo sát thực địa lần trước, ta đưa ra nghi vấn: vì sao tại sông Dương không làm ra cái thủy thước để mà theo dõi mực nước biển hóa?

Lão Thôi ngẩn ra: “Thủy thước?” Tựa như không biết đó là vật gì.

Ta bảo ông nói lại vấn đề cho cha vợ nghe.

Không ngờ lão cha vợ lão Thôi cũng là sùng sờ: “Thủy thước?”

Phản ứng của hai cha con lão Thôi làm ta thầm nghĩ không ổn rồi, quả nhiên, có ánh mắt đảo qua, Thương Song Cẩn đang nhìn ta, phản ứng của hần không có rõ ràng như vậy, nhưng ánh mắt chờ mong như nói với ta, hần muốn biết thủy thước là cái gì.

Trong lòng bàn tay ta ẩn hiện mồ hôi, nội tâm giằng co kịch liệt, nói? Nói như thế nào?

Không nói? Không nói là có thể che đậy được sự lỗ mẫm của ta hôm nay sao?

”A tỷ, đệ đau bụng.” Đang lúc tình thế rối rắm, thanh âm của Trí Duệ đột nhiên vang lên ở bên tai.

Ta giống như nghe được âm thanh của tự nhiên.

Hòa Táp chẩn đoán bệnh, nói Trí Duệ không có gì đáng ngại, là bị hạ được, độc tính không mạnh, uống hai thang thuốc liền khỏi.

Ta kinh hãi, phòng bếp bởi vì Thương Song Cẩn đến, mỗi ngày đều ở dưới sự giám sát nghiêm ngặt của lão Thôi, như thế nào còn là xảy ra sơ suất?

Ta nhìn phía lão Thôi, lạnh lùng ra lệnh: “Tra!”

Lão Thôi lau cái cái trán đầy mồ hôi, tuân lệnh.

Nhìn gương mặt trẻ con đang ngủ yên, lòng ta đâm ra sợ hãi.

Trí tuệ từ nhỏ vô cùng thân thiết với ta, mọi chuyện đều thích dính lấy A tỷ, tin tưởng A tỷ, sùng bái A tỷ, tuổi còn nhỏ đã không nhìn nổi A tỷ thương tâm khổ sở. Mỗi lần ta bị Tổ mẫu đánh vào lòng bàn tay, đau đến rơi nước mắt thì Trí Duệ luôn là người đầu tiên dỗ dành ta, nghĩ biện pháp đùa giỡn làm A tỷ cười, giả trang mèo nhỏ, đóng giả cún con, nhất định dụ dỗ A Tỷ nặt giãn ra mới thôi.

Hần là trưởng tôn của Dương gia, Nhị thúc Nhị thẩm thương yêu, lại càng là bảo bối của ta. Hiện tại có người hạ độc với bảo bối của ta, mặc kệ là có ý cũng được, mà vô ý cũng được, ta sẽ không cho phép kẻ này còn tồn tại.

A Mỗ khuyên nhủ: “A Niếp, đừng thương tâm, Duệ công tử không sao.”

Ta lắc đầu, tự trách nói: “A Mỗ, ta đáng chết, ta đáng chết.” Làm sao có thể nghe Trí Duệ rên rỉ thống khổ thành âm thanh của tự nhiên?

”A Niếp, “A Mỗ vội vàng ngăn lại ta, ánh mắt ý bảo ta là Thương Song Cẩn vẫn còn ở đây, hiện tại không phải lúc biểu đạt tính cách thật, “Lão Thôi cùng hai thị vệ của điện hạ đã đi thăm dò, rất nhanh sẽ có kết quả.”

Ta nhìn Thương Song Cẩn, trong ánh mắt hần có lo lắng, ta thu hồi cảm xúc, thi lễ, tạ lỗi với hần.

Thương Song Cẩn khẽ lắc đầu, nói: “Không sao.”

Sáng sớm hôm sau, ta còn chưa rời giường, A Mỗ đã vội vã tiến vào, nói rằng đã tra ra người kẻ đơn, là Phụng Tiểu tra được, người đã bị trực tiếp dẫn tới trước mặt Thương Song Cẩn. Ta hỏi là ai? A Mỗ lắc đầu một cái, nói năng không có hồi kỳ, nhận được tin tức liền lập tức tới đây bẩm báo.

Vội vã chạy tới Tam viện, Thương Song Cẩn cùng thị vệ của hần, còn có lão Thôi cũng đều ở đây. Trên đất là một thị nữ áo lục run lẩy bẩy. Ta không kịp tới hành lễ với Thương Song Cẩn, tiến lên một bước vén tóc của thị nữ lên, vừa nhìn, đúng là Lục Ý, nha đầu hồi môn của Thu Đồng.

Ta đè nén lửa giận trong lòng, bình tĩnh hỏi lão Thôi: “Có chứng cứ không?”

Lão Thôi cung kính nói: “Lão nô vô năng, là Phụng thị vệ giúp đỡ thẩm tra.”

Thương Song Cẩn liếc nhìn Phương Tiểu.

Phương Tiểu đi tới trước mặt ta, từ trong tay áo rút ra tờ giấy, nói: “Mời tiểu thư xem qua.”

Ta mở ra, xem xong, hỏi Lục Ý: “Có oan uổng người?”

Lục Ý vừa nghe, lập tức đập đầu cầu xin tha thứ: “Tiểu thư tha mạng, nô tỳ không muốn hại Duệ công tử, chỉ là muốn hù dọa.”

Ta nhìn lão thôi, thản nhiên nói: “Đánh chết.”

Lục Ý nhanh chóng bị bắt lỗi ra ngoài.

Ta lại nhìn A Mỗ: “Thỉnh Tiểu Tinh tới hậu viện ngồi một chút.”

A Mỗ xác nhận đồng ý, tự mình đi.

Ta đi tới trước mặt Thương Song Cẩn, hành lễ, cáo lỗi, “Tiểu nữ còn phải xử lý chuyện nhà, cáo từ trước.”

Thương Song Cẩn gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Thu Đồng rất nhanh bị dẫn đến trước mặt ta, không chống đỡ được, cả người đã mềm nhũn. Thanh Vân và Thanh Hàn quăng nàng ta trên mặt đất, không đợi ta cất lời, nàng ta vừa lăn vừa bò đến trước mặt ta, không ngừng đập đầu cầu xin tha thứ: “Cầu xin tiểu thư minh xét, tỳ thiếp thật không biết Lục Ý làm ra chuyện độc ác bức này, cầu xin tiểu thư minh xét, cầu xin tiểu thư tha mạng.”

Ta lặng thinh, nâng chung trà lên, mở nắp trà, nhẹ nhàng thổi một hơi. “Tiểu Tinh, Trí Uyển bị cảm đã khỏi chưa?”

Thu Đồng sững sờ, dường như là không ngờ ta sẽ hỏi vấn đề này, nhất thời ngừng khóc, nghi hoặc nhìn ta, nói: “May có tiểu thư mời Miêu y, Uyển Nhi ăn hai bữa thuốc, đã không còn đáng ngại.”

Ta gật đầu một cái, “Không sao là tốt rồi.”

Thu Đồng thút thít nước mắt, bộ dạng hoa lệ đài vũ vừa thấy đã thương.

Trong lòng ta cười lạnh, giả bộ, lại còn giả bộ. “Hôm nay mời Tiểu Tinh tới đây, là có một chuyện không rõ, xin Tiểu Tinh vui lòng chỉ giáo.”

Thu Đồng thấy thái độ của ta ôn hòa không khác gì ngày thường, vẻ mặt dần dần buông lỏng, nàng ta lau lau nước mắt, bộ dạng kính cẩn, nói: “Chỉ giáo thì không dám, tiểu thư nếu có nghi hoặc, tỳ thiếp nếu biết sẽ không giấu diếm.”

Vậy thì tốt.

Ta hỏi: “Tỳ đệ ta đi tới thôn trang, liệu đã có chỗ nào chậm trễ Tiểu Tinh?”

Thu Đồng nói: “Tiểu thư khoan dung, xử sự đều chu toàn, ngài có ân lớn với mẹ con ta, tỳ thiếp khắc sâu trong đáy lòng.”

Rất biết cách nói chuyện.

Ta nói: “Trí Uyển là muội muội của ta, chăm sóc nàng là phận sự của ta, Tiểu Tinh không cần bận tâm trong lòng.”

Thu Đồng nói: “Tiểu thư nhân từ, thi ân không cầu báo đáp, tỳ thiếp chịu ân, vạn lần không dám quên.”

Hào một cái vạn lần không dám quên!

Ta cười lạnh: “Tiểu Tinh không dám quên chính là muốn bức ta chạy về phủ trong kinh, sau đó làm Tam thiếu phu nhân trong trang này đi?”

Thu Đồng thần sắc kính hãi.

Ban đêm, tiếng khóc của Trí Uyển làm ta không ngủ yên, đứng dậy bảo A Mỗ thấp đèn, đi Tây Sương xem một chút có chuyện gì xảy ra. Chỉ sau chốc

lát, A Mỗ trở lại, nói không có việc gì, đứa bé có lẽ là không quen xa mẫu thân, có chút náo loạn, đồ dành là tốt rồi.

Ta thờ phào nhẹ nhõm, dặn dò nàng: “Bảo thị mẫu cẩn thận chăm sóc, không được xảy ra sai sót.”

A Mỗ đáp: “Yên tâm đi, có lão Thôi ở đây, hai thị mẫu cũng đều là người trung hậu, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Ta ngơ ngác nhìn đỉnh màn trướng, có chút mệt mỏi nói: “A Mỗ, Người nói ta có phải quá độc ác? Trí Uyển còn nhỏ như vậy.”

A Mỗ khuyên nhủ: “A Niếp, đừng suy nghĩ nhiều, Thu Đồng làm ra chuyện khó tha thứ bức này, hôm nay nếu có Tam công tử ở đây, nàng ta há còn mạng sống sao?”

Ta ngẫm nghĩ: “Chẳng lẽ thường ngày ta đã khát khe với nàng ta?”

A Mỗ đáp: “A Niếp nếu là khắc nghiệt, thì trên đời nào còn người lương thiện?”

Ta bật cười: “A Mỗ, lời như thế này cũng không nên nói nữa, người ta nghe thấy lại chê cười.”

A Mỗ nghiêm túc nói: “Lão Bà Từ nói thật, ai dám cười?”

Lục Ý cung khai vô cùng rõ ràng, Thu Đồng tự biết không có khả năng vào được cửa tại phủ trong kinh thành, vì thế đánh chủ ý đánh tới thôn trang. Trước khi ta và Trí Duệ đến, Tam thúc bận rộn, công việc trong trang cơ bản đều là do nàng ta giúp đỡ xử lý, có thể làm nửa chủ nhân, bọn hạ nhân cũng không dám xem nhẹ nàng, vốn định một ngày kia mẹ quý nhờ con vượt qua Long môn, ai ngờ tương lai tốt đẹp bởi vì một ngày ta đến mà tan vỡ.

Mới đầu, Thu Đồng không để ta vào mắt, nói với Lục Ý, một tiểu cô nương mười ba tuổi thì có thể làm nên bao nhiêu sóng gió đây? Nhưng theo thời gian trôi qua, nàng ta phát hiện mình sai lầm rồi, mà lại là quá sai lầm.

Sau khi sinh hạ Trí Uyển, hi vọng mẹ quý nhờ con của Thu Đồng tan vỡ, lại thấy Tam thúc thực lòng thương ta, nàng cảm thấy khủng hoảng, nàng biết ta không thích nàng, rất sợ ta sẽ xử giục Tam thúc đuổi nàng trở về, cho nên nhất mực chờ đợi cơ hội đuổi ta trở lại kinh thành.

Sau khi Thương Song Cẩn bị thương tới thôn trang điều dưỡng, Thu Đồng cho rằng đây là một cơ hội, từng nghĩ muốn dạ được với hắn để mang đến phiền toái cho ta. Lục Ý khuyên nhủ nàng ta, nói người này âm trầm, vừa nhìn liền không dễ đối phó, và lại bên cạnh hắn luôn có thị vệ vòng quanh, ăn uống hằng ngày lại được ta cùng lão Thôi nghiêm khắc kiểm tra, không dễ dàng xuống tay.

Vì vậy Thu Đồng liền chuyển chủ ý lên người Trí Duệ, nàng ta không dám hại tính mạng Trí Duệ, liền nhờ huynh đệ nhà mẹ đẻ lấy được một loại dược khi xuống cô hòng sẽ bị cầm một nửa. Cái gọi là ách dược (thuốc nửa cầm), chính là sau khi đứa trẻ ăn xong, trong vòng hai năm sẽ không thể nói chuyện, giống như câm, hai năm sau, tác dụng của dược tan hết, liền có thể khôi phục lại.

Lục Ý nhát gan, không dám hạ ách dược với Trí Duệ, nhưng Thu Đồng phân phó nàng lại không dám không nghe, cho nên liền âm thầm thay đổi một loại dược khác tên gọi “Ba ngày đau”. Theo như lời của Hòa Táp, thì đây là một loại độc mạn tính giày vò người ta, lúc uống thuốc, người đó không có cảm giác thân thể bất thường, ba ngày sau đó dược mới có thể phát tác, lúc phát tác trong bụng quặn đau thống khổ, tình trạng đau đớn kéo dài nửa canh giờ rồi biến mất, cách ba ngày sẽ lại phát tác, cứ thế lặp lại, mãi đến nửa năm sau dược lực mới biến mất.

Theo như tính toán của Thu Đồng một khi Trí Duệ ăn phải ách dược, ta đây là trưởng tử kiêm người giám hộ sẽ không thoát khỏi liên quan. Cho dù Nhị thúc Tam thúc cố tình bao che, nàng ta lấy góc độ đều là một người mẹ thì chắc chắn Nhị thẩm sẽ không tha cho ta, nhi tử đang yên đang lành lại thành người câm, người mẹ sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Ta không làm gì Thu Đồng, chỉ trối nàng ta lại cầm túc trong một tiểu viện, chờ sau khi Tam thúc trở lại sẽ định đoạt. Trí Uyển được ôm đến tiểu viện của ta, do lão Thôi gia và hai thị mẫu chăm sóc. Làm mẹ con các nàng chia lìa, coi như đó là trừng phạt của ta đối với Thu Đồng.

Trí Duệ khỏe lại, ta vạn phần cảm kích Hòa Táp, phân phó Từ Hà dọn hết đồ cất giữ trong nhà của ta ra, mặc hắn chọn lựa. Hòa Táp vui mừng cười tít mắt, cuối cùng một thứ cũng không lưu lại cho ta, một bao to nặng lựng toàn bộ đều cầm đi. Từ Hà đau lòng thay ta, nói ngày đó Hòa Táp y sư cứu Điện hạ cũng không thấy ta hào phóng như vậy. Ta lờ mờ nàng một cái, thâm nhủ Thương Song Cẩn có thể so với Trí Duệ sao?

Ngày hôm đó, Trí Duệ la hét muốn đi trên núi nướng thịt. Ta ngược nhìn bầu trời, trời trong nắng ấm, đích thực là thời tiết tốt. Nhưng trước đó Hòa Táp đã dặn dò, tiểu tử này dạ dày bị tổn thương, ẩm thực gần đây dùng để nuôi dưỡng dạ dày làm chính, hạn chế ăn đồ cay mặn này nọ.

Như vậy, còn quay nướng gì nữa?

Trí Duệ thấy ta không đồng ý, bộ dạng đau khổ.

Ta mặc kệ.

Trí Duệ đeo bám dai dẳng.

Ta nghiêm nghị cự tuyệt hẳn.

Trí Duệ ba mươi sáu kế đều lòi ra, ta vẫn là hai chữ “Không được!”

Tiểu tử kia tức giận chạy ra ngoài.

Ta vội bảo Thanh Vân đuổi theo.

A Mỗ khuyên ta: “A niếp, Duệ công tử đã ngọt ngào nhiều ngày rồi, thả hấn ra ngoài chơi một chút cũng không phải không thể.”

Ta thờ dãi, “A Mỗ, ta là rất sợ.” Trí duệ nếu xảy ra chuyện gì, ta chết ngàn lần cũng không đủ.

A Mỗ hiểu được, vỗ vỗ lưng ta, an ủi nói: “Đều đã qua, hôm kia lão Thôi đã thanh lọc đám người hầu có liên quan đến Tiểu Tĩnh, sẽ không còn có kẻ làm liều, huống chi còn có Điện hạ, không phải Người đã ra lệnh cho Lâm thị vệ luôn luôn trông chừng Duệ công tử sao? Buông lỏng tinh thần đi thôi.”

Nói đến chỗ này, ta thật cảm kích Thương Song Cẩn. Sau khi Thu Đồng bị cảm tức, ta mỗi ngày đều trông chừng Trí Duệ với Trí Uyển, giấy lát cũng không dám rời đi. Theo thời vụ mùa màng đến gần, công việc trong thôn trang ngày càng nhiều lên, ta vừa phải lo nghĩ thu mua sửa chữa lại nông cụ, thuê người làm công nhật ... mấy việc vụn vặt, lại phải để ý tới chuyện đại sự là đuổi kiến trong kho lương mới.

Kể từ đó, phân, thân, thiếu, thuật, mấy lần lão Thôi tới hỏi ý kiến liên quan đến hạng mục công việc, đúng lúc thấy ta mệt mỏi nhào vào bên giường Trí Duệ ngủ say bất tỉnh. Một ngày, tình cảnh này bị Thương Song Cẩn tới thăm Trí Dệ nhìn thấy, hấn gọi lão Thôi tới hỏi có chuyện gì mà không thể không quấy rầy ta? Lão Thôi không dám không nói, sau khi hồi bẩm xong, Thương Song Cẩn trầm ngâm một chút, bảo lão Thôi về sau có chuyện gì không quyết định được thì đi tìm hấn xin chỉ thị giải quyết trước, chờ sau khi ta rảnh rồi lại bẩm báo với ta.

Lão Thôi không dám đáp ứng, thân phận Thương Song Cẩn đúng là tôn quý, nhưng suy cho cùng vẫn là người ngoài, sao có thể để hấn tùy ý nhúng tay vào chuyện trong thôn trang? Liền nói trước hết phải hỏi ý kiến ta mới được. Thương Song Cẩn gật đầu.

Lão Thôi nói với ta chuyện vừa xảy ra, mới đầu ta có chút do dự, cảm thấy không thích hợp. A Mỗ khuyên ta, không có gì là không thích hợp, Thương Song Cẩn nguyện ý giúp ta chia sẻ là chuyện tốt. Chuyện tốt? Ta không rõ, tốt ở chỗ nào? A Mỗ hé miệng cười, không nói. Ta nghĩ nghĩ, hiểu rồi, thờ dãi, lão thái thái này lại suy nghĩ lung tung đi.

Thương Song Cẩn nếu nhàn rồi, vậy thì tùy hấn là được rồi.

Một thời gian sau đó, ta hiếm khi được buông lỏng như vậy, cách ba ngày lão Thôi hồi báo với ta một lần. Ta không kiên nhẫn nghe ông dài dòng, xoay người viết ra một hàng mẫu quy cách, bảo ông chiếu theo quy cách yêu cầu ghi lại công việc xong thì trình báo cho ta là được. Lão Thôi làm theo, mấy ngày sau tới nói với ta, Thương Song Cẩn cảm thấy biện pháp này không tệ, nên yêu cầu thị vệ làm theo.

Thanh Vân hoảng hốt đi tới.

Tâm trạng ta căng thẳng, Trí Duệ lại xảy ra chuyện?

Thanh Vân nói: “Tiểu thư, tiểu công tử đi Tam viện, nói, nói muốn mời Điện hạ dẫn Người đi quay nướng. .”

Cái gì?

Vội vội vàng vàng chạy tới Tam viện, gặp lúc Thương Song Cẩn dắt tay Trí Duệ đi ra ngoài, Lâm Thuận cũng cung tên cầm vĩ nướng đi theo sau. Nhìn thấy ta, Trí Duệ chồm xuống nấp sau lưng Thương Song Cẩn. Tiểu tử thôi, càng ngày càng lớn mật! Ta đè nén tức giận trong lòng, tiến lên thì lễ với Thương Song Cẩn, không đợi hấn đáp lại, trầm giọng với Trí Duệ nói: “Ra ngoài!”

Trí Duệ không phản ứng.

Thương Song Cẩn lên tiếng: “Thời tiết tốt, ta dẫn hấn ra ngoài dạo chơi, ngươi cũng đi cùng đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Cả quận Vân Châu chia làm hai miền đông tây, phía đông là cao nguyên núi non, với địa thế hùng vĩ hiểm trở, nguy nga sừng sững; phía tây thì dần dần thoải xuống, chủ yếu là hình dạng nhấp nhô của gò đồi và núi thấp; tây trấn này thuộc địa phận tây quận, lấy Dương hà (sông Dương) làm ranh giới, phân thành hai vùng nam bắc, tầng tổ lưu lại sản nghiệp phần lớn tập trung phía đông nam Dương hà, trừ ruộng đất và nông trang ra, còn có cả một dải rừng núi.

Lâm Thuận đưa Trí Duệ đi lên núi săn thú hoang, ta cùng Thương Song Cẩn trước hết đi tuần tra việc xây dựng kho thóc. Năm nay tình hình hạn hán nghiêm trọng, lương thực khô quắt, sản lượng giảm là điều không thể tránh được, mà hiện tại kho thóc đều được xây ở chỗ thấp trũng, nếu như gặp phải lũ lớn, thì chính là bị kịch trong bị kịch. Vì vậy sau khi suy tính, ta quyết định xây dựng lại kho thóc ở trên núi.

Lúc đầu lão Thôi do dự, ông lo lắng vấn đề tiền bạc, phần lớn tiền bạc đã dùng để xây dựng đê ngăn lũ, giờ lại xây dựng kho thóc, bạc sợ là sẽ căng. Ta bảo ông không cần lo lắng, chuyện tiền bạc ta sẽ nghĩ biện pháp, bảo ông nhanh chóng sắp xếp nhân thủ đi làm, tranh thủ đưa lương thực của năm nay vào kho mới.

Mất thấy kho thóc phải ngừng thi công, bạc thì không có, bạc mà kinh phủ đưa tới viện trợ vẫn còn ở trên đường, làm sao bây giờ? Ta suốt ruột đến độ xoay vòng vòng. Ngày tiếp theo, lão Thôi tới thưa lại với ta, nói vấn đề tiền bạc đã được giải quyết. Vừa hỏi, thì ra là Thương Song Cẩn đã đưa ông ngân phiếu một vạn lượng.

Ánh mặt trời ấm áp, gió thổi nhẹ nhẹ, cảnh liễu nhỏ đong đưa, trong ruộng sóng lúa khẽ lênh bênh, từng đợt từng đợt mang theo không khí mát mẻ pha chút nóng phe phẩy thổi tới trước mặt, cảm giác thoải mái và dễ chịu. Từ đỉnh núi đến dưới chân núi, từ bờ sông bên kia đến bờ sông bên này, dọc theo đường đi, Thương Song Cẩn chậm rãi đi phía trước, ta nhắm mắt theo đuôi ở phía sau, không có ánh mắt trao nhau, cũng không có lời nói trò chuyện với nhau.

Trở lại chỗ nướng đồ, Thương Song Cẩn đứng lại, xoay người nhìn ta, hỏi: “Đã nhiều ngày mà giấc ngủ vẫn không tốt lên sao?”

Ta liền giật mình, làm sao hắn biết ta bị mất ngủ? Suy nghĩ một chút, thầm cảm rằng, tiểu tử thúi dám bán đứng A tỷ đi !

Ta cúi đầu, trả lời: “Đã tốt hơn nhiều.”

Lại một trận trầm mặc.

Không khí có chút buồn bực.

Ta cảm thấy cần phải nói chút gì đó mới được, giương mắt ngắm nhìn bốn phía một màu núi xanh, không có chuyện thì nói nhảm: “Vân Châu rất đẹp.”

Thương Song Cẩn cũng nhìn sang, vuốt cằm nói: “Đúng vậy, “

Không khí lại lần nữa trầm mặc.

Ta vắt hết óc nghĩ nghĩ, mà không nghĩ ra đề tài, trong bụng không khỏi thở dài, ở cùng với người thâm trầm quả nhiên cũng phải có định lực đi.

Thương Song Cẩn thấy ta cau mày, lên tiếng hỏi: “Đang suy nghĩ gì?”

Ta thu liễm, trả lời: “Đang nghĩ đến Vân Châu thật đẹp.”

Thương Song Cẩn hơi sững sờ, sau đó mỉm cười, nói: “Như thế, xem ra phụ thân ngươi là quá lo lắng.”

Nhị thúc?

Ta nhìn hắn, có ý tứ gì?

Thương Song Cẩn nói: “Phụ thân ngươi luôn lo lắng cho tỷ đệ ngươi.”

Ta xúc động, con đi ngàn dặm, cha mẹ lo, xem ra mỗi tháng hai phong thư cũng không trấn an được nỗi lo lắng trong lòng Nhị thúc Nhị thẩm. Chuyện Thu Đồng hạ được với Trí Duệ, ta cũng không giấu giếm, ngày sau đó liền đem căn nguyên hậu quả tường thuật lại trong thư gửi đến Kinh Thành. Đến giờ chưa nhận được hồi âm, không biết Nhị thẩm sau khi biết sẽ nói như thế nào.

”Huệ nhi” thanh âm của Thương Song Cẩn chợt nhẹ nhàng vang lên bên tai.

Ta giật mình, vừa nhìn, không biết từ lúc nào hắn đã dời bước đứng sát bên cạnh.

Mặt ta chợt nóng lên, nhìn bóng dáng in xuống mặt đất chùng lên nhau, tim không dè nén nổi đập thành thịch.

Một trận gió núi thổi qua, tóc mai của ta phất lên vài sợi rối bời, Thương Song Cẩn gợn tay lên, nhẹ nhàng vén chúng ra sau tai. Ta cúi đầu, căng thẳng không cất nổi bước, trong đầu nhanh chóng loạn chuyển, nghĩ tới nếu như hắn tiến thêm một bước nữa thì ta nên làm như thế nào? Cho hắn một cái tát, xấu hổ giận dữ mắng mỏ hắn là cầm thú? Không được, ta không dám và cách đó cũng không được. Mặc hắn giờ trò? Cũng không được, bị sò soạn căn bản liền bị gả đi, ta đây chưa bao giờ nghĩ tới dính dáng đến hắn.

”A tỷ, A tỷ.” Đang hết sức gượng gạo khó xử, thì xa xa truyền đến thanh âm giòn tan của Trí Duệ.

Ta lập tức thở phào nhẹ nhõm.

”Ngũ nguyệt tiết, vị hữu mang chi chủng cốc khả giá chủng dã”, xuân tranh nhật, hạ tranh thì, điền lí đích đại mạch tiểu mạch dĩ kinh thành thực, chính thì thường thu đích thì tiết (Đoạn này mình tra rất lâu nhưng không tìm được nghĩa, nên đoán nghĩa dựa vào điển tích về tết Đoan Ngọ, nàng nào có ý tưởng khác thì sửa lại nhé. Có thể là: Tiết Đoan Ngọ, lá trúc gói bánh chưng (lá trúc có gai nhọn, gói ngũ cốc là bánh chưng, chứ mùng 5 tháng 5 là ngày mở đầu các ngày nóng nhất trong năm, thường không phải thời điểm gieo trồng như trong một số bản dịch, hoặc cũng có thể theo một đàn chị thì là lúa đã

đến mùa thu hoạch kiểu giống như con gái lớn có thể xuất giá), xuân gieo hạt, hạ đến mùa, trong ruộng cây lúa nhỏ nay đã trưởng thành, chính là lúc thu hoạch gấp mùa màng). Tục ngữ nói không sai, ngừng mùa gặt một chút, gió táp mưa sa công đã trắng. Lão Thôi ra lệnh một tiếng, toàn bộ nông trang tiến vào bận việc mùa vụ, cao trào.

Ta cũng không còn nhân rồi, mỗi ngày sớm tinh mơ đã rời giường, nhân lúc mặt trời chưa gắt nắng đưa Trí Duệ đi trên cánh đồng dạo hai bên bờ ruộng. Tiểu tử kia hết sức thụ giáo, cảm khái nói thì ra lương thực tới cũng không dễ dàng như vậy a. Lòng ta có chút an ủi, lần đầu có cảm giác mình là một lão sư không tệ nha.

”A tỷ, tỷ xem.” Trí Duệ kéo kéo ống tay áo của ta, ”Thương Song công tử tới.”

Ta nhìn theo hướng ngón tay của Trí Duệ, không sai, dưới màn trời rực vàng, bóng người xanh xanh đang đi đến không phải Thương Song Cẩn thì còn có thể là ai? Xem ra, hôm nay ta dừng hồng nhĩ đến thoát thân đi, liền hít một hơi thật sâu, dắt Trí Duệ đi tới nghênh đón hân.

Thương tích của Thương Song Cẩn đã tốt lên bảy tám phần, ta nghĩ đã đến lúc hân cần phải đi, ần ần chờ đợi thật lâu, không ngờ lại đi theo ta cùng Trí Duệ đi leo núi một hồi, câu được hai xâu cá, sau đó quay thịt nướng nhiều lần, anh chàng này dường như có phần vui đến quên cả trời đất rồi, nói chuyện đều không nhắc tới việc hồi kinh, hơn nữa chỉ cần ta và Trí Duệ ra khỏi cửa, không bao lâu sau, bóng dáng của hân nhất định sẽ xuất hiện.

Ta bảo Tử Hà đi tìm Lâm Thuận hỏi thăm xem bọn họ khi nào thì rời đi. Quay về nói, vẫn chưa thảo luận về nhật trình. Ta thờ dài, không đi thì không đi, cũng may thời gian ở cùng Thương Song Cẩn không ngắn, giữa hai bên đã tùy ý không ít, lễ tiết cái gì đó căn bản đều miễn.

”Cẩn ca ca.” Trí Duệ reo hò chạy về phía Thương Song Cẩn.

Ta đổ một trận mồ hôi lạnh, Cẩn ca ca? Ai cho hân gọi như vậy?

Ta mau chóng đuổi theo, trách mắng: ”Duệ nhi, không được vô lễ!” Dám cùng hoàng tử xưng huynh gọi đệ, tiểu phá hài thật thiếu thận trọng mà.

”Không sao,“ Thương Song Cẩn thấy ta khiển trách Trí Duệ, vội mở miệng nói: ”Là ta bảo hân gọi như vậy.”

”.” Ta không dám tin nhìn hân, muốn hỏi quan hệ giữa hai người từ khi nào thì trở nên tốt như vậy?

Được rồi, gác qua một bên không nói chuyện thân phận, Thương Song Cẩn dường như còn lớn hơn Tam thúc một tuổi, nghe nói thứ trưởng tử cũng đã năm tuổi rồi.

Ca ca? Ta nhìn không được một hồi lạnh đến buồn nôn, đừng muốn trẻ hóa rành rành như vậy chứ?

Hân là chịu không nổi ánh mắt không chút che giấu sự kinh ngạc nào của ta, Thương Song Cẩn khẽ nghiêng mặt quay đi, vì thế ta nhìn thấy, bên tai hân có chút ửng đỏ đáng ngờ đang lạng lẽ lan tràn. Trong lòng không nhìn được cười, anh chàng này đang xấu hổ đây mà.

Thương Song Cẩn dắt tay Trí Duệ tay đi phía trước, ta đi theo phía sau, ba người ở bờ ruộng vừa đi vừa nghỉ, thỉnh thoảng cùng tá điền trò chuyện mấy câu việc nhà. Năm nay thu hoạch không tốt, mặc dù không đến mức nghiêm trọng như lão Thôi dự tính giảm một nửa sản lượng, nhưng chung quy vẫn là ba phần, nhóm tá điền hi vọng năm nay có thể được nộp giảm địa tô.

Ta đồng ý sẽ cân nhắc, nói sau khi thời vụ kết thúc sẽ cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng. Tá điền vạn phần cảm kích, nói ta là Bò Tát sống tái thể vân vân. Ta xưa nay không chịu nổi lời lẽ quá khen ngợi như vậy, liền bỏ lại Thương Song Cẩn và Trí Duệ mà dời bước đi trước.

”A tỷ, A tỷ, chờ bọn ta một chút.” Phía sau truyền đến tiếng Trí Duệ kêu liên tiếp.

Ta không để ý tới hân, tiếp tục bước đi nhanh, trong đầu ong ong nhớ đến Thương Song Cẩn mới vừa cười nhẹ. Không cam lòng nghĩ, cười cái gì? Khen ta là Bò Tát sống tái thể không được ah...? Người muốn làm, có người khen sao? Có sao.

”Huệ nhi cẩn thận.”

”A tỷ cẩn thận.”

Thương Song Cẩn và Trí Duệ cùng nhắc nhở nhưng đã không ngăn cản được hòn đá dưới chân làm ta trật chân ngã xuống khe nước. Khi bọn hân đuổi đến thì ta đang trong tư thế nằm rạp xuống nước giãy dụa đứng lên.

”A tỷ.” Bên tai truyền đến tiếng khóc nức nở gào thét của Trí Duệ.

Trong bồn tắm nước ấm vừa vặn, mặt nước lênh đênh các loại cánh hoa mới nở hái về từ đồng ruộng, ta thoải mái nhắm mắt lại, từ từ chìm xuống nước, trong đầu không ngừng hồi tưởng một màn trong khe nước bị Thương Song Cẩn kéo lên ôm trở về.

Hân cho là ta hôn mê bất tỉnh, dọc theo đường đi không ngừng khẽ gọi ”Huệ nhi”, để đánh thức thần trí của ta. Khe nước cũng không sâu, đứng lên mặt nước chỉ tới eo ta, nên ta không xảy ra chuyện gì lớn, trừ việc nước lướt vào trong lỗ tai, trong miệng ngậm chút bùn nhão, thân thể không có cảm giác gì khó chịu, sờ dĩ nhắm mắt lại không nói lời nào quả thật là bởi vì không biết đối mặt ra sao khi bị hân ôm ngang trong ngực.

A Mỗ nhanh chóng tới gọi đầu cho ta, lòng vẫn còn sợ hãi nói: ”A Niếp, về sau đừng làm lão bà tử ta sợ như vậy nữa.”

Ta nắm tay bà, trấn an nói: “Yên tâm đi, sẽ không tái diễn nữa.” Lúc bị Thương Song Cẩn ôm trở về, A Mỗ thấy ta toàn thân ướt đẫm, bộ dạng sống dờ chết dờ, cộng thêm Trí Duệ đi theo bên cạnh hô to gọi nhỏ, bà lập tức hôn mê bất tỉnh.

Tắm xong, thay xong quần áo, ta đột nhiên cảm thấy cả người vô lực, đi đường không vững, dưới lòng bàn chân có cảm giác giống như giẫm lên bông mềm. A Mỗ dịu ta, nhìn sắc mặt ta không tốt, lập tức hỏi ta có chỗ nào khó chịu? Có muốn mời Hòa Táp tới đây không? Ta lắc đầu, không còn sức lực nói với bà chớ lo lắng, chỉ là hơi mệt, muốn đi ngủ.

Một giấc này, ta ngủ rất say sưa, dường như làm một giấc mộng rất dài, nằm mơ thấy ba mẹ hiện đại, vườn trẻ Lão sư, bạn học sơ trung (trung học cơ sở), mối tình đầu hồi trung học, bạn trai đại học, thầy thuốc tuyên bố ta mắc phải bệnh bạch cầu và cha mẹ thân sinh từ nước ngoài chạy về hũ tro cốt cực kỳ bi thương.

Nhìn từng gương mặt thân thiết, ta lớn tiếng kêu gọi bọn họ, bay qua ôm bọn họ, nói cho bọn họ ta không có chết, ta đang sống rất tốt tại một thời không khác, nhưng không có ai đáp lại, ta cảm thấy được rất khổ sở, “Ô ô, ba mẹ.”

”Tam công tử, A Mỗ, tiểu thư tình, tiểu thư tình.” Trong mộng ta đang khóc đến thương tâm, thanh âm của Từ Hà thỉnh thoảng nở bên tai. Ta không vui mở mắt muốn trách mắng nàng đôi câu, ngồi dậy vừa nhìn, bên trong phòng không có một người.

Còn đang nghi hoặc, cửa đột nhiên bị đẩy ra, một nhóm người xông vào. Trí Duệ kêu khóc “A tỷ” rồi chạy tới chỗ ta; Tam thúc đã lâu không gặp râu ria đầy mặt vui mừng; A Mỗ lão đảo mấy lần thiếu chút nữa ngã trên đất; ba nha đầu Từ Hà, Thanh Hàn, Thanh Vân bụm mặt khóc thút thít; bộ dạng Hòa Táp như trút được gánh nặng; còn có Thương Song Cẩn, hần, hần thể nào râu ria cũng dài ra?

Ta kinh ngạc hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Trí Duệ nhảy lên giường, nhào tới trong lòng ta khóc lớn, “A tỷ, tỷ không được chết, tỷ không được chết.”

Ta không hiểu ra sao, nhìn Tam thúc.

Tam thúc không lên tiếng, tiến lên vuốt cánh tay dài ôm ta và Trí Duệ vào ngực, râu ria mọc dài không ngừng cọ tới cọ lui, cọ làm hai má ta đau. Ta giãy giụa, ai ngờ càng giãy dụa, Tam thúc ôm càng chặt.

Ta không còn biện pháp bèn lớn tiếng kêu cứu: “A Mỗ, mau giúp ta kéo Tam thúc ra, ta chết ngạt, chết ngạt mất.”

A Mỗ vừa nghe, sịt mũi gạt lệ, vội vàng lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Sau khi nghe A Mỗ thuật lại, cộng thêm Trí Duệ nói xen vào, ta mới biết bản thân mình vừa ngủ dậy ba ngày ba đêm. Mới đầu ta nói hơi mệt, muốn đi ngủ, A Mỗ cho là ta thật sự mệt mỏi, liền không để ý, còn dặn Trí Duệ không được làm phiền ta. Không nghĩ tới ta ngủ một ngày một đêm vẫn không dậy, gọi thế nào cũng đều không tỉnh.

A Mỗ sợ hãi, một mặt bà phái người đi tìm Hòa Táp, mặt khác gọi người đi thông báo với Thương Song Cẩn.

Sau khi Hòa Táp xem mạch một hồi, boăn khoăn, nói các triệu chứng của cơ thể ta vẫn bình thường, nhìn không ra tật bệnh gì. A Mỗ nghe vậy, như bị mất hồn. Bà nói với Thương Song Cẩn ta năm ấy mười tuổi từng có một lần hưng hiềm, hôn mê năm ngày đêm, nhờ có pháp sư ngày đêm tụng kinh mới tỉnh lại. Thương Song Cẩn vừa nghe, lập tức ra lệnh cho toàn bộ hộ vệ trong thôn trang, chia nhau đi tìm kiếm pháp sư.

Không tìm được Pháp sư, đành tìm tới thầy mo ở địa phương.

Thầy mo chỉ liếc mắt nhìn ta một cái liền nói với Thương Song Cẩn, hôn bị câu đi rồi, phải chiêu hồn.

Lễ chiêu hồn tiến hành được một nửa, thì Tam thúc trở lại, nghe nói ta chỉ còn nửa cái mạng, một hán tử bảy thước như Người cư nhiên lại ngắt xiêu ngay tại chỗ. Lúc A Mỗ nói tới đây, không nhận được cảm thán ta là đứa bé tốt số, mặc dù không có cha mẹ thương yêu, nhưng lại có Nhị thúc Tam thúc coi ta như con đẻ vậy.

Sau đó liền xuất hiện một màn này, Từ Hà ở bên trong phòng coi chừng ta, thấy ta khóc rồi tỉnh, vội hô to gọi nhỏ chạy đi thông báo cho mọi người đang vây quanh pháp đàn của thầy mo để cầu phúc cho ta.

“A tỷ, đệ nói cho tỷ một chuyện.” Trí Duệ thừa dịp A Mỗ vắng mặt đi ra ngoài, nhích từng tý một đến bên cạnh ta đáng về thần bí.

Ta hiểu kỳ hỏi: “Chuyện gì?”

Trí Duệ lại gần, ghé sát lỗ tai ta, nhỏ giọng nói: “Đệ nhìn thấy Cẩn ca ca rơi lệ.”

Thì ra là chuyện này.

Ta không cho là đúng, Thương Song Cẩn rơi lệ là chuyện rất bình thường, đã là con người, thì đều có thất tình lục dục, nhất là loại người có thân phận như hần, không được phép rơi nước mắt trước người khác, còn không thể khóc sau lưng sao. Hần là khóc hoàng tử phi đi, cúng tròn năm, nghe nói bọn họ tình cảm vợ chồng không tệ.

Ta đẩy tay Trí Duệ ra, nghiêm mặt ngắt lời hần, “Duệ nhi, về sau không được gọi Thương Song công tử là Cẩn ca ca nữa.”

Trí Duệ cong môi, đáng vẻ có chút tức giận, “A tỷ, tỷ có thể nghe đệ nói hết lời được không?”

Được rồi, ta ghé lỗ tai lần nữa đến gần miệng hần, dụ dỗ nói: “Nói đi.”

Trí Duệ thanh âm nhỏ hơn: “A tỷ, thời điểm tỷ ngủ mê man, ta nhìn thấy Cẩn. Thương Song công tử ôm tỷ khóc.”

Siêu cấp kinh thiên đại bát quái.

.

“Không được nói bừa.”

“Là thật, đệ không nói bừa nha!”

“Đệ lại còn nói bừa nữa?”

“Đệ không nói bừa. A, a. Đau, A tỷ, đau đệ, lỗ tai đệ khó chịu quá, đau, đau.”

“Còn nói bừa không?”

“Đệ không nói bừa. A, a. Tam thúc, cứu mạng. Cẩn ca ca.”

Ta ngủ một giấc ba ngày đêm, theo như lời A Mỗ nói, thật sự hù dọa Tam thúc. Hần cho rằng trong đó nhất định có nguyên do, nhất định là có chuyện gì đó kích động đến ta, giống như bốn năm trước, phụ thân ra đi không từ biệt là nguyên nhân dẫn đến. Vì vậy gọi A Mỗ tới, cận kề hỏi thăm khoảng thời gian Người rời thôn trang đã xảy ra chuyện gì.

A Mỗ thuật lại chuyện thứ nhất đến chuyện thứ hai, từ chuyện thứ hai đến chuyện thứ ba, khi nói đến chuyện Thu Đồng hạ được Trí Duệ thì sắc mặt Tam thúc trong nháy mắt xanh mét, đêm đó Thu Đồng liền bị đuổi về nhà mẹ đẻ.

Thân phận thấp thỏm, chưa thể nói là hưu.

Ngày tiếp theo có tin tức truyền đến, Thu Đồng thất cô tự vẫn.

Ban đêm, Trí Uyển khóc đến lợi hại, nửa đêm náo loạn không yên. Ta ôm thân thể nhỏ bé của nàng, có chút tự trách, có chút thương cảm, có chút mâu thuẫn, thậm chí nghĩ ngày đó nếu thả cho Thu Đồng một con đường sống, kết quả có thể sẽ không như thế này? Lại nghĩ một chút, nếu như tất cả mọi chuyện quay lại, ta cũng sẽ không nương tay, bởi vì tính mạng Trí Duệ quan trọng hơn.

Tam thúc trở lại, Người tiếp nhận hơn nửa chuyện trong thôn trang, ta thanh nhàn hơn rất nhiều, mỗi ngày khỏi phải vì an toàn của Thương Song Cẩn mà hoảng hốt lo lắng, cảm giác hít thở thật nhẹ nhàng, trời trong xanh nước cũng trong xanh, ngày ngày ôm Trí Uyển, dắt theo Trí Duệ đuổi vịt đuổi chó, quả thật là mãn nguyện.

Ta hỏi Tam thúc mấy tháng này chạy đi đâu?

Tam thúc thần bí cười một tiếng, kề sát lỗ tai nói với ta Người bí mật hồi kinh nha.

Ta đâm Người một quyền, trách Người không có suy nghĩ, hồi kinh sao lại không nói với ta?

Tam thúc cười hắc hắc, nói Người hồi kinh là để giúp ta nhìn phu quân.

Ta thất kinh.

Trước khi Nhị thúc đi có nói qua sẽ phải đính hôn cho ta, vẫn không có tin đưa tới, ta cho là chuyện này đã gác lại rồi, không ngờ.

Ta hỏi Tam thúc là ai ?

Tam thúc thừa nước đục thả câu, bảo ta đừng hỏi.

Nói đùa, chung thân đại sự của ta ta có thể không hỏi sao?

Tam thúc nghiêm túc nói, quả thật đừng hỏi, Người sẽ không nói.

Ta kỳ quái, tại sao?

Tam thúc nói, bởi vì Người không đồng ý của hôn sự này, không cần thiết phải nói thêm gì nữa.

Người không đồng ý chẳng lẽ là Nhị thúc đồng ý?

Tam thúc nói Nhị thúc rất do dự.

Vậy thì thật kì lạ nha, Nhị thúc từng nói hôn sự của ta là do Nhị thúc làm chủ, nếu Nhị thúc cũng do dự, vậy người khởi xướng nhất định là Tổ phụ đi.

Tam thúc khen ta thông minh, đại khái là đoán đúng rồi.

Vậy Tổ phụ là nhìn trúng ai đây?

Tam thúc đánh chết cũng không nói.

Vì vậy ta tìm đến A Mỗ.

A Mỗ vừa nghe nói là chuyện hôn nhân của ta, vẻ mặt lập tức thận trọng. Ta lặp lại một lần lời của Tam thúc, A Mỗ lâm vào trầm tư, hồi lâu mới nói công tử Kinh Thành tuổi thích hợp để thành hôn không ít, nhưng chân chính có thể xứng đôi cùng ta chỉ có ba nhà, một người là chất tử (cháu) nhà mẹ đẻ của Đường Kim hoàng hậu, một người là thứ tôn của Thái sư, còn có một người nữa hẳn là Tổ phụ sẽ không suy tính đến, chính là anh vợ của Đại Hoàng tử.

Ta gật gật đầu, anh vợ Đại hoàng tử khẳng định là không được đi, không thể cột chung một dây với Dương gia chúng ta, như vậy, khả năng lớn là nhà mẹ đẻ Hoàng hậu hoặc là phủ Thái Sư. Ta hỏi A Mỗ người hai nhà này thế nào. A Mỗ bí hiểm lắc đầu, khó mà nói, nhà mẹ đẻ Hoàng hậu dĩ nhiên là Phú Quý vô hạn, nghe nói chất tử đó cũng là nhân trung long phượng; thứ tôn phủ Thái Sư là một trong Kinh Thành Tứ đại công tử, chỉ là nghe nói có vẻ là người phong lưu.

Ta so sánh, cảm thấy Nhân Trung Long Phượng hay phong lưu công tử dường như cũng không phải là khẩu vị của ta.

Ta hỏi A Mỗ có thể kể cận kề hơn về hai người kia hay không .

A Mỗ nói có là có, nhưng căn bản là không đáng tin.

Thế này là thế nào?

A Mỗ giải thích nói các nhà trong Kinh Thành đều có người chuyên truyền ra tin tức về các công tử, tiểu thư, các bà tám đều mèo khen mèo dài đuôi (tự khen nhà mình), như vậy tin tức truyền tới hiển nhiên đều là tốt, chuyện bên trong, đều là đại phủ nhà cao tường kín, nào có dễ dàng thăm dò như vậy?

Ta thăm thán phục, thì ra thời đại này Hào Môn thật chú trọng về bề ngoài a, “A Mỗ, trong phủ chúng ta có không?”

A Mỗ nói: “Đương nhiên là có, nếu không người ngoài sao biết A Niếp?”

Không trách được lại có người tới phủ cầu hôn, thì ra ta cũng được truyền ra nha, “Là ai?”

A Mỗ nói: “Là thị mẫu của nhị thiếu phu nhân, từ sau khi người tám tuổi, nàng liền phụ trách truyền tin tức của người ra bên ngoài”.

Ta tò mò: “Đều nói ta như thế nào hả?”

A Mỗ che miệng cười: “Mạo nhược tiên nga (mặt đẹp như tiên), so Văn Quân, đức hạnh vẹn toàn, thật sự là ngàn dặm mới tìm được một đâu.”

Ta lau mồ hôi.

Tam thúc thì thận trọng, A Mỗ nơi này cũng không có tin tức hữu ích, ta sầu muộn vài ngày rồi cũng bình thường trở lại, mặc kệ nó, dù sao cũng không biết, gả cho ai chẳng giống nhau, xấu xí như vịt hay đẹp tựa thiên nga, hôn nhân không có tình yêu đối với ta mà nói có gì khác nhau đâu? Không phải lo ăn uống là được, không cầu những cái khác xa vời.

Sau khi Lão Thôi trình lên lý lịch sơ lược của trang bộc, ta và Tam thúc thảo luận đến nửa đêm, thanh lọc người làm một lần, cần đổi liên đới, cần cắt nhắc liên cắt nhắc, đuổi thì đuổi, bán thì bán. Sau khi nghe ta đề nghị, Tam thúc đồng ý năm nay giảm bớt hai phần địa tô cho tá điền.

Hòa tập tới, không đi xem thương tích cho Thương Song Cẩn, mà thẳng đường chui tọt vào thư phòng của ta. Từ Hà không ngăn được, chạy nhanh tới tiểu thư đường bẩm báo ta. Ta vừa nghe thấy thăm nhủ không tốt, lập tức tuyên bố tan học. Vội vã chạy tới thư phòng vừa nhìn, quả nhiên Hòa Tập

đang chảy nước miếng với chiếc gối dựa QQ mới thêu của ta, thấy ta tới, hấn cầm gối dựa lên ôm vào ngực, coi ta như không khí cứ thế đi ra ngoài.

Ta bắt lấy ống tay áo của hấn, thờ hồn hển nói: “Đề đồ này lại đi.”

Hòa Tạt dừng lại chân, liếc mắt hỏi ta, “Không thả thì sẽ như thế nào?”

Ta nói: “Không thả không cho đi.”

Lúa tạt vừa nghe, đôi mắt tí hí cười gian tà, vô lại nói: “Vậy thì ta ở lại.”

Ta chán nản.

Hòa Tạt ở lại đây, Tam thúc không nói gì, A Mỗ lại có ý kiến, một ngày ba lần ong ong bên tai ta, trách ta không nên giữ Hòa Tạt lại. Ta không để ý tới năng, Hòa Tạt đắc tội với người ta, hang ổ đã bị phá, ta có thể nhìn hấn ngủ ngoài đường sao? A Mỗ thấy ta tỏ vẻ hời hợt, càng thêm bất mãn, chất vấn ta sao lại không nghĩ tới Hòa Tạt còn có tâm tư khác đâu?

Ta bắt đắc dĩ thờ dài, phàn nàn với Tam thúc A Mỗ thật sự là càng ngày càng nhậy cảm đi.

Tam thúc nghe xong như nghĩ tới điều gì đó, nói A Mỗ lo lắng cũng có mấy phần đạo lý.

Ta im lặng, trước không nói Hòa Tạt là người không theo chủ nghĩa hôn nhân, cho dù hấn có ý tứ với ta, thì ta đối với hấn cũng là tuyệt đối không có gì cả.

Tam thúc gật đầu, nói Người biết, chính là bởi vì biết, cho nên mới không ngăn cản Hòa Tạt nguy trang bằng hữu cùng ta lui tới.

Hòa Tạt ở đây bảy ngày, rồi tới cáo biệt với ta, nói hấn phải rời khỏi Vân Châu một thời gian, nhanh thì ba tháng, lâu thì nửa năm mới trở về.

Ta lo lắng vết thương của Thương Song Cẩn, Hòa Tạt cười lạnh, châm chọc ta ăn mặn lại nhọc lòng cây cải thanh đạm (kiểu như chuyện của mình lo chưa xong đòi lo cho người khác), có rảnh rồi nghĩ người khác, không bằng ngắm lại chính mình.

Ta ngẩn ra, hỏi hấn có ý tứ gì?

Hòa Tạt cười hừ hừ hai tiếng, hỏi ta nguyệt tín có phải không đều hay không?

Ta lập tức mặt đỏ.

Hòa Tạt kê phương thuốc, dặn ta mỗi ngày uống đúng giờ.

Ta hỏi nếu không đúng giờ sẽ như thế nào? Hòa Tạt uể oải nói tùy ta thôi, chỉ là sau này không sinh được nhi tử thì đừng có tìm hấn, có tìm cũng không chữa trị cho.

A Mỗ nghe vậy liền biến sắc, vội vàng bước tới trước mặt Hòa Tạt hỏi ta bị bệnh gì?

Hòa Tạt nói không có bệnh, chính là thân thể có chút yếu, bất lợi cho sinh dưỡng.

Trong nháy mắt sắc mặt A Mỗ tái nhợt.

Tiến bước Hòa Tạt không bao lâu, Tam thúc vội vã bước tới. Ta nhìn A Mỗ đi theo sau lưng Người, bắt đắc dĩ thờ dài. Cho người hầu lui xuống, Tam thúc hỏi ta đã xảy ra chuyện gì? Ta đành phải thuật lại lời Hòa Tạt một lần. Tam thúc nghe xong vẻ mặt ngưng trọng, bảo ta đưa phương thuốc Hòa Tạt kê cho Người xem, một lát sau, buồng phương thuốc xuống phản phó với A Mỗ, nếu ta không chịu uống thuốc, thì cứ đi tìm Người.

Tam thúc lên tiếng, ta không dám không nghe, vì vậy mỗi ngày ba chén thuốc bắc lớn, ta uống khổ không thể tả. Chuyện này không biết làm thế nào lại lọt vào tai Thương Song Cẩn, một ngày nọ hết giờ dạy học cho Trí Duệ, hấn cấm cộc ở ngoài cửa tiểu thư đường chờ ta, mọi người đi hết, hấn liền nhẹ giọng hỏi ta gần đây thân thể không khỏe sao? Ta đỏ mặt.

Sáng sớm hôm sau, Tam thúc tới tìm ta, nói Người có việc phải ra ngoài mấy ngày.

Ta giữ chặt Người, hỏi Thương Song cẩn thì làm thế nào?

Tam thúc vừa nghe liền cười, nói cái gì mà làm thế nào? Tùy hấn là được.

Ta là đang hỏi vấn đề an toàn đấy chứ?

Tam thúc nói không sao cả không cần lo lắng, an toàn của hấn thì tự hấn phụ trách.

Ta vẫn không yên lòng.

Sau khi Tam thúc đi, ta đi tìm lão Thôi, bảo ông đưa ta xem bản đồ bố phòng thôn trang thời gian gần đây. Lão Thôi vừa nghe có chút mụ mị, nói đã hủy

bỏ bỏ phòng thôn trang rồi. Hủy bỏ? Ta hỏi hủy bỏ lúc nào? Lão Thôi nói Tam thúc trở lại liền hủy bỏ.

Ta cần rằng, hỏi ông sao không nói với ta? Lão Thôi thấy sắc mặt ta không tốt, liền giải thích là do Tam thúc phân phó lại loại chuyện nhỏ thế này không cần bận bảo ta. An toàn của Thương Song Cẩn mà là chuyện nhỏ, vậy cái gì mới là chuyện lớn đây? Ta âm thầm thờ dài, Tam thúc hành sự thật là càng ngày càng không ra sao rồi.

Từ phòng quản sự phòng đi ra, không ngờ đụng phải Lâm Thuận, hần thi lễ với ta, nói Thương Song Cẩn tìm ta.

Ta nheo mắt.

Từ sau khi Tam thúc trở lại, số lần ta và Thương Song Cẩn gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay. Thứ nhất vì gần đây hần hình như rất bận, cả ngày vui ở trong thư phòng xử lý công vụ, bình thường không ra khỏi cửa; thứ hai là A Mỗ luôn trông chừng ta thật chặt, thường lấy lễ giáo ra nói ta càng ngày càng không ra thể thống rồi, ban ngày cùng Thương Song Cẩn tản bộ, chuyện mà truyền ra ngoài thì còn thành cái dạng gì nữa? Ta nghe bà nói xong thật phiền chết đi được, nhưng cũng hết cách rồi, vì để lỡ tai được thanh tịnh, khi không có việc liên tục không ra khỏi cửa.

Lo sợ bất an đi tới phòng chim bồ câu, thấy Thương Song Cẩn cầm trong tay một cái muỗng bí đỏ đang xúc lương thực ném cho đàn chim bồ câu. Ta đi tới, yên lặng đứng ở bên cạnh hần. Thương Song Cẩn nhìn ta một cái, vẫn tiếp tục động tác trong tay, cho đến khi túi lương thực nhỏ cạn tới đáy, hần mới hạ cái muỗng xuống, vỗ vỗ tay vuốt bụi, nhìn ta, thần nhiên nói: “Đến đây.”

Ta khẽ nhắm mắt, nhẹ giọng: “Vâng.”

Thương Song Cẩn tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, hỏi: “Sao bây giờ mới đến?”

Ta chớp chớp mắt, thầm nói người lại không hẹn rõ thời gian, sao ta biết người đã đợi ở đây một lúc lâu.”Tìm ta có việc sao?”

Thương Song Cẩn không nói lời nào, bình tĩnh nhìn ta một hồi mới chậm rãi nói: “Ta phải hỏi kinh rồi.”

Ta gật đầu một cái, tỏ vẻ đã biết, thầm nghĩ quay về là tốt, người đi rồi ta liền nhẹ nhõm nha.

Thương Song Cẩn thấy ta không nói lời nào, sắc mặt có chút không vui, hỏi “Không có gì nói với ta sao?”

Ta định nói không có, lại nghĩ lại, có vẻ không lễ phép, vì vậy hơi mỉm cười nói: “Thuận buồn xuôi gió, bình an.”

Thương Song Cẩn có vẻ hơi thất vọng, nhưng cũng không nói gì.

Không khí lâm vào trầm mặc.

Ta cảm thấy như vậy có chút lúng túng, suy nghĩ một chút, chủ động mở miệng giảm bớt không khí, “Muốn hỏi người chuyện này?”

Thương Song Cẩn khẽ vuốt cằm.

Ta hỏi: “Thứ tôn phủ Thái Sur là người như thế nào?”

Đương Kim hoàng hậu không có con, các vị hoàng tử tranh giành ngôi vị, thái độ và ủng hộ của hoàng hậu là vô cùng quan trọng. Cho nên ta đoán, nếu như phân tích của A Mỗ là đáng tin, thì khả năng lớn là tổ phụ hướng vào Nhân Trung Long Phụng, như vậy, trận doanh của Thương Song Cẩn liền có thể có được sự ủng hộ của hoàng hậu.

Tính ra, Thái Sur là nguyên lão hai triều, là quyền quý trong quyền quý, trước mắt Thái Sur Phủ còn chưa có chọn đứng về bên nào, là đối tượng mà các vị Hoàng tử hết sức tranh thủ. Lấy hiểu biết của ta với Nhị thúc, Người sẽ không hi vọng hôn nhân của ta bị cuốn vào vòng chính trị. So với Nhân Trung Long Phụng, phong lưu công tử chỉ là thứ tôn, tương lai một là không có chương gia, hai không chống đỡ nghiệp, sau khi thành hôn còn có thể chuyển ra khỏi cổng lớn sống riêng, có vẻ phù hợp với yêu cầu kén chồng của ta.

Thương Song Cẩn nhìn ta, nghi hoặc nói: “Hỏi thăm hần làm gì?”

Ta do dự một chút, nói: “Nghe nói hần có vẻ thích hợp cho ta gả, cho nên.”

Ta lời còn chưa dứt, chỉ thấy Thương Song Cẩn bỗng chốc đứng lên, mắt nhìn chăm chăm ta, không chớp mắt một cái.

Ta bị nhìn chăm chăm sợ hãi trong lòng, hơi hơi nghiêng mặt, tránh né ánh mắt bức người của hần.

Một lát sau, Thương Song Cẩn không nói một lời xoay người rồi đi.

Nhìn bóng lưng của hần, không hiểu tại sao, trong lòng ta bỗng dưng xông lên một cỗ chua xót.

Thương Song Cẩn đi rồi, sớm tinh mơ đi, ta còn chưa rời giường, cho nên không đi đưa tiễn.

Thời điểm ăn điểm tâm, Trí Duệ không ngừng nháy mắt cho ta, ta biết hần có lời muốn nói, cố ý đùa hần, giả bộ không nhìn thấy.

Hắn nháy mắt một môi, liền bảo Thanh Vân Tử Hà lui ra, lùi thui đến bên cạnh ta, kẻ tai nói nhỏ, “A tỷ, Thương Song công tử đi rồi nha.”

Ta gật gù đầu, tỏ vẻ đã biết chuyện này.

Trí tuệ thấy ta mặt không chút thay đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút thất vọng, “A tỷ, tại sao tỷ không đi tiễn Người một đoạn?”

Ta nuốt xuống một hớp cháo, nói: “A tỷ là nữ quyến, không thể tùy ý xuất đầu lộ diện, đệ là Thiếu trang chủ, đệ đi tiễn là được rồi.”

Trí Duệ bĩu môi, lầu bầu lẩm bẩm “A tỷ, đệ rất thích Thương Song công tử.”

Ta xoa xoa cái mũi nhỏ của hắn, cười nói: “Thích cũng tốt, sau này hồi kinh, bảo Nhị thúc dẫn đệ đến phủ hắn chơi.”

Trí tuệ vuốt ve tay ta, bất mãn nói: “A tỷ, đệ đang nói với tỷ chuyện chính sự nha.”

Ta tỏ vẻ vô tội trêu chọc hắn: “A tỷ đang nói chính là chánh sự a.”

Trí tuệ lập tức giận dữ, không nói gì trợn mắt nhìn ta một lúc lâu, mới từ trong ngực móc ra một trang giấy ném cho ta, nặng nề “Hừ” một tiếng, chạy ra ngoài. Ta ngạc nhiên, tiểu phá hài này lại làm sao đây.

Ta mở giấy ra, ba chữ to cứng cáp lọt thẳng vào tầm mắt, làm mắt ta đau: không được gả!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Trang giấy của Thương Song Cẩn cũng không có ảnh hưởng nhiều lắm tới cảm xúc của ta, thương cảm không đến một ngày, liền để cho gió cuốn bay. Ta không phải kẻ ngốc, tâm tư của Thương Song Cẩn lúc ẩn lúc hiện ta đều xem ở trong mắt, chính vì thấy rõ, mới chỉ có thể cực lực bỏ qua hắn.

Con người ta đối với tương lai không có yêu cầu gì cao, có thể hồ đồ không phải lo chuyện cơm áo liền thỏa mãn. Gì mà tình yêu, gì mà hai người trọn kiếp trọn kiếp có nhau, đều là giấc mộng thôi! Chớ nên mơ loại mộng này, có mơ mộng thì sẽ có khát khao, có khát khao thì sẽ có hy vọng, nếu như ôm hi vọng với nam tử ở thời đại này, thì cách tuyệt vọng cũng không còn xa đâu.

Thương Song Cẩn có thân phận gì? Là một hoàng tử có thực lực. Điều này có nghĩa là? Tương lai hắn có hai con đường đi, một là làm hoàng đế, làm nữ nhân của hoàng đế, cái này nghĩ ta cũng không muốn nghĩ; hai là làm một phiến vương, trong lịch sử phiến vương, nhất là phiến vương đã từng tham gia tranh vị, thì mấy người có kết quả tốt đây?

Vận mệnh Thương Song Cẩn đã được định trước, tương lai của ta vẫn còn chưa biết, nếu như có thể lựa chọn, ta không muốn hôn nhân của ta cột chung lại một chỗ với hắn. Tất nhiên, nếu như Nhị thúc cảm thấy cần thiết, thì ta đây cũng sẽ không phản đối. Nguyên tắc của ta là: không chủ động, không né tránh, Nhị thúc bảo ta gả cho người nào thì ta liền gả cho người nấy.

Thương Song Cẩn đi rồi, cuộc sống lại khôi phục như trước. Mùa thu sau khi thu hoạch liền gieo hạt, Tam thúc dẫn theo hương dân gia cố lại đề điều sông Dương, lại theo kiến nghị của ta, dựng lên thủy thước (thước đo mực nước, mình đã chú thích ở chương trước) trên bờ sông, do người có chuyên môn phụ trách ghi chép lại mực nước biến hóa. Sau khi mọi chuyện thỏa đáng, Tam thúc lại giống như trước đây, thảnh thơi ba năm ngày lại biến mất một lần. Ta mặc kệ Người, cũng không hỏi Người, ngày ngày sắp xếp nhật trình, trải qua ngày tháng phong phú mà vui vẻ.

Được vài ngày, ta nhận được thư của Thương Song Cẩn, gửi đi từ trạm dịch, nội dung không dài, viết qua mấy chuyện lý thú dọc đường, hỏi ta tại sao không thích ăn thịt bò dê vân vân. Ta xem xong, bảo A Mỗ cất đi. A Mỗ hỏi không viết thư hồi âm sao? Ta lắc lắc đầu, không cần thiết.

Bảy ngày sau, nhận được phong thư thứ hai của Thương Song Cẩn, nội dung cơ bản là giống phong thư trước, hắn viết về các loại phong tục địa phương thú vị, cuối cùng hỏi ta tại sao không hồi âm? Ta vẫn như cũ bảo A Mỗ cất đi, không hồi âm, không nghĩ ngợi, cứ thế sống cuộc sống của riêng mình.

Một tháng sau, ta nhận được phong thư thứ tám của Thương Song Cẩn, hắn nói hắn đã đến kinh thành, hồi phủ chuyện đầu tiên chính là viết thư cho ta, cuối cùng nói nếu như mà ta còn không hồi âm lại cho hắn, hắn sẽ phái người đặc trách tới lấy.

Này có chút không hợp lẽ thường nha.

Ta nghĩ nghĩ, viết thư hồi âm cũng không có gì to tát, dù sao cũng cùng chung sống thời gian không ngắn, lại còn có ân nghĩa cứu mạng, vì vậy liền cử bút viết xuống hai chữ: mạnh khỏe. Viết xong bỏ vào phong bì giao cho lão Thôi nhanh chóng gửi tới Kinh Thành.

Đến tuần thứ bảy, nhận được lễ vật tết trung thu từ kinh phủ đưa tới, đầy tràn bốn xe ngựa lớn, đồ ăn mặc đồ dùng đều đầy đủ cả. Cảm y phục mà Nhị thẩm làm cho ta, xoay trái xoay phải khoa tay múa chân, đúng là phong cách mà ta yêu thích, tao nhã, vui vẻ nha.

A Mỗ ở bên cạnh cau mày, nói, xiêm áo có chút nhỏ.

Ta chăm chú nhìn, đúng vậy nha, váy miến cường mới đến mắt cá chân.

Nhất thời ta có chút ừ ừ.

A Mỗ an ủi: “Xiêm áo nhỏ, cho thấy A Niếp còn lớn nhanh hơn trong tưởng tượng của Nhị thiếu phu nhân đi.”

Ta vừa nghe xong, lập tức vui mừng, cầm gương đồng lên chiếu từ trên xuống dưới. Mười bốn tuổi rồi, cao khoảng 1m6, dung nhan xinh đẹp, dáng người uyển chuyển đang trở mã thật tốt, đầu óc không tính là ngu dốt.

Ông trời cuối cùng cũng sáng suốt, không bạc đãi ta.

Sắp xếp tất cả các vật phẩm thỏa đáng, nhìn hai phong thư đặt trên bàn, ta có chút do dự, xem lá thư nào trước đây? Suy nghĩ một chút, Nhị thẩm đi. Đều là nữ nhân, bình thường cũng sẽ có chung đề tài để nói. Xé ra, thư rất dài, ta lật sơ qua, có khoảng mười mấy tờ đi.

Nhị thẩm trước tiên là nói về chuyện nhà, Người kể lại một lần chuyện lớn chuyện bé trong kinh phủ, hỏi lại ta và Trí Duệ khoảng thời gian này sống thế nào? Còn nói Người đã nói với Tổ mẫu chuyện Thu Đồng, trước tiên Tổ mẫu khen ta làm tốt lắm, sau nói ta xử trí quá nhẹ rồi, một tiện thiếp, dám có ý nghĩ không an phận, cảm tức là quá tiện nghi cho nàng ta, kể ra là phải trực tiếp đánh chết;

Bàn đến quốc sự: nói các nơi lũ định kỳ buông xuống, cha Người là chủ sự Công Bộ thủy lợi mỗi ngày bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, xử lý phương án phòng chống thiên tai các nơi trình lên, phòng ngừa bị quan địa phương lợi dụng sơ hở, cắt xén bạc cứu tế, còn nói ta thông minh luôn có chủ kiến, hỏi ta dân đất hương dân chống lũ có gì tâm đắc hay không? Lúc hồi âm thư đừng quên nói cho Người biết;

Phần cuối nhắc tới Thương Song Cẩn, Nhị thẩm tâm tư tựa hồ có chút phức tạp, Người không nói hần tốt, cũng không nói hần không tốt, chỉ là giới thiệu tường tận một lần những hiểu biết của Người với phủ Nhị hoàng tử. Từ mẫu phi của hần, đến phi thiếp, rồi đến con gái của hần nữa.

Gấp thư của Nhị thẩm lại, ta nhìn thư của Nhị thúc mà sửng sốt, tâm tư ngũ vị phức tạp. Xem ra trước khi đi Thương Song Cẩn để lại thư, ba chữ “không cho gả” không phải nói đùa, nếu như ta không đoán sai, hần hần là đã tìm Nhị thúc nói rõ, nếu không Nhị thẩm đã không giảng giải tường tận tình huống của hần cho ta biết. Như vậy thì Nhị thúc đâu rồi, làm phụ tá cấp cao của Thương Song Cẩn, Người sẽ có ý kiến gì? Trong thư sẽ viết những gì đây?

Ta lo sợ bất an mở thư ra, Nhị thúc viết thư ngôn từ luôn luôn ngắn gọn, lần này cũng không ngoại lệ. Hai trang đầu là trả lời những vấn đề ta hỏi trong lá thư trước; hai trang giữa là kể lại tính toán của Người với hôn sự của ta. Ta cùng A Mỗ suy đoán phân tích đại khái gần đúng, Nhị thúc nhắc tới Trương Tôn Liệt, đích thứ tôn phủ Thái Sư, nói hần là tuổi trẻ tài cao trong vạn dặm khó mà tìm được;

Hai trang sau, Nhị thúc nhắc tới Thương Song Cẩn, nói đến chuyện nhà hần thì khác với Nhị thẩm, Nhị thúc cường điệu kể lại Thương Song Cẩn người này, nói hần có đảm lược, có mưu lược, có chí lớn, có hoài bão. Tóm lại về việc công đánh giá rất cao; về phần có phải người chồng tốt hay không, Nhị thúc nói cũng rất rõ ràng, Thương Song Cẩn là phu quân mà ngàn vạn cô gái thế gian mơ ước, chẳng qua không phải phu quân của mình ta.

Xem xong thư của Nhị thúc, tâm tư treo lơ lửng của ta buông xuống được rồi.

Buổi tối, Tam thúc xuất hiện cứ như quý vậy, thấy ta một mình ở bên cửa sổ ngăn người, cảm thấy kỳ quái, hỏi ta nghĩ gì thế? Đúng lúc ta muốn tìm người tâm sự, vì vậy liền kể lại từng ly từng tý khi Thương Sơn Cẩn ở thôn trang, hần bảo Trí Duệ chuyển cho ta tờ giấy cùng với thái độ rành mạch của Nhị thúc Nhị thẩm đối với chuyện này.

Tam thúc nghe xong, kinh ngạc miệng nửa ngày không khép được miệng.

Ta lại một lần hỏi: “Tam thúc, người được Tổ phụ nhắm trúng rốt cuộc là ai? Nhị thúc đã làm rõ một nửa, Người còn có cái gì không thể nói đây?”

Tam thúc trầm ngâm một chút, nói: “Cũng được, chuyện đã đến nước này, nói cho con biết cũng không sao, con cùng A Mỗ suy đoán đại khái không có sai, có điều, hoàng hậu muốn con gả không phải là con trai trưởng quốc cữu gia, mà là thứ trưởng tử.”

Ta hít vào một ngụm khí lạnh, “Hoàng hậu?” Như thế nào lại liên quan tới trong cung?

Tam thúc gật đầu một cái, nói: “Thật ra thì không phải Tổ phụ người hướng vào người nào, mà là hoàng hậu coi trọng con.”

Ta bối rối, hỏi: “Hoàng hậu sao biết con?” Gặp cũng chưa gặp qua ta, như thế nào liền coi trọng?

Tam thúc thờ dãi, nói: “Nói đến chuyện này có liên quan gián tiếp tới Đại Cữu Cữu con.”

Ta kinh ngạc hỏi: “Đại Cữu Cữu? Không thể đi, Người mới chỉ gặp qua có có một lần thôi.”

Tam thúc cười lạnh: “Sao lại không thể? Chính là một lần đó, sau khi hần nhìn thấy con, trở về phủ liền khen con không dứt miệng, nói con dung mạo phẩm tính đều là thượng thừa, còn đẹp hơn tiên nữ trong tranh, biết Đại cữu con có quan hệ ra sao với phủ quốc cữu rồi chứ?”

Ta lắc đầu một cái, bởi vì nguyên nhân mẫu thân, ta luôn xem nhẹ bất cứ chuyện gì có liên quan đến nhà ngoại, một số chuyện gần như là không hay biết.

Tam thúc nói: “Thứ trưởng tử của Quốc cữu gia là cháu ngoại trai của Đại cữu mẫu người.”

Trong nháy mắt ta có cảm giác muốn chết quách đi.”Tam thúc, con là nữ nhi của Nhị thúc, bọn họ không phải là cữu cữu và cữu mẫu của con.”

Tam thúc kéo ta vào trong lòng, vỗ vỗ lưng ta an ủi, “Nha đầu, đừng lo lắng, không phải còn có thúc thúc đây sao?”

Ta không nói lời nào, các thúc yêu thương ta đi chẳng nữa thì có ích gì? Ở nơi này là xã hội quân quyền, Hoàng đế cùng hoàng hậu mới là chúa tể của vạn vật trên thế gian. Kháng chỉ là tội lớn, chu di tam tộc a. Ta nghĩ tới phụ thân và mẫu thân, hôn nhân của bọn họ chính là kết quả của ngư tử ban cho, chẳng lẽ bị kịch còn kéo dài trên người ta sao?

Ta từ trong lòng Tam thúc chui ra, hỏi xa xôi: “Tam thúc, Người nói Người đã nhìn qua thứ trưởng tử, hẳn là người thế nào?” Nếu thật không thoát khỏi hoàng mệnh, thì ta sẽ không để cho Nhị thúc khó xử, phủ quốc cữu ít nhất cũng thỏa mãn điều kiện ám no không lo của ta không phải sao?

Tam thúc thấy ta có vẻ nản lòng thoái chí, vỗ vỗ vai ta, nghiêm túc nhìn ta nói: “Mặc kệ hẳn là người như thế nào, dù sao thúc con là ta đây cũng không coi trọng hẳn, thúc chường mắt hẳn, thà để cho con xuất gia làm ni cô cũng sẽ không cho con gả.”

Ta chấn động, Đúng vậy a, sao lại chỉ nghĩ tới sống không bằng chết đây? Vạn bất đắc dĩ, xuất gia cũng là một con đường tốt nha, còn có thể làm bạn với mẫu thân, không bị thế tục phiền nhiễu, vào nơi thanh tịnh.

Ta thoải mái ngồi dậy, “Tam thúc, thúc nhìn không trúng thứ trưởng tử, vậy đích thứ tôn phủ thái sư kia là người như thế nào?”

Tam thúc thấy ta trong phút chốc mà sắc mặt có thể biến đổi ba bốn lần, không nhịn được trêu ghẹo: “Nha đầu, xin hỏi hai chữ “rút rè” được viết như thế nào?”

Ta giả bộ tức giận, xoay mặt đi không thèm để ý tới Người.

“Được rồi, được rồi, đừng nóng giận, chọc con chút thôi mà,” Tam thúc quay tới dụ dỗ ta, thấy không có hiệu quả, liền kéo dài âm điệu bán đến chỗ trọng điểm: “Theo thúc biết, đích tôn Thái Sư Phủ ừ. Hừ. Ha.”

Ta nắm cánh tay Tam thúc, há to mồm cắn một cái.

Tam thúc lập tức giờ chân, “Nha đầu chết tiết kia. Người là nha đầu không có lương tâm.”

Ta cười gian xảo: “Nói hay không?”

Tam thúc xoa xoa chỗ bị ta cắn, không cam lòng nói: “Nói ra thì có gì hay ho chứ?”

Trưởng Tôn liệt, đích thứ tôn của Thái Sư đương triều Trưởng Tôn Hoàn, năm nay 18 tuổi, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, Ngọc Kim bên trong, bề ngoài phong thần tuấn lãng, bên trong tài hoa đầy bụng, vì tuổi nhỏ nên đứng cuối Kinh Thành tứ đại công tử, nhưng tài danh lại đứng đầu, nếu không phải phía trên có một huynh trưởng, mất đi ưu thế “Đích trưởng”, thì chỉ sợ hoàng thượng đã tính chiêu hẳn làm phò mã rồi.

Ta nghi hoặc: “Trưởng Tôn Liệt thật tốt như vậy sao?” Đây không phải là người, rõ ràng là thần nha.

Tam thúc gật đầu: “Kinh Thành đều đánh giá hẳn như vậy.”

Ta nói: “Người khác đánh giá như thế nào đánh giá con mặc kệ, Còn thúc thì sao? Thúc cảm thấy hẳn như thế nào?”

Tam thúc gật đầu một cái: “Đúng là cũng không tệ, chỉ là, so với người khác, vẫn có chút chênh lệch.”

Còn có tốt hơn ư? Ta tò mò: “Là ai vậy?”

Tam thúc xoa xoa cằm, không nói lời nào.

Ta giục Người: “Mau nói đi mà.”

Tam thúc vẫn là xoa cằm không nói lời nào.

Ta nghĩ nghĩ, liền tỉnh ngộ, thuận tay ném ra cái gối đầu, khinh bỉ nói: “Mặt dày.”

Tam thúc cười ha ha.

Cười đùa một trận, trở lại đề tài chuyện cả đời của ta.

Tam thúc nói: “Nha đầu, thúc biết con từ nhỏ đã có nhiều chủ ý, nói cho thúc nghe một chút, con muốn gả cho người như thế nào?”

Ta không chút nghĩ ngợi nói: “Có thể ăn no mặc ấm là được rồi.”

Tam thúc nghiêm mặt không tin, “Không có yêu cầu khác sao?”

Ta nói: “Có, phải được Nhị thúc và Người đồng ý đã.”

Tam thúc nhếch miệng cười: “Yêu cầu này quá cao.”

Ta lại cảm gổi ôm đập Người.

Hàn huyền với Tam thúc đến nửa đêm, ta thẳng thắn nói ra lo lắng của mình, nếu Hoàng hậu không chịu bỏ qua thì làm thế nào? Không đồng ý liệu có liên lụy cả gia tộc không?

Tam thúc an ủi ta nói sẽ không, từ xưa đích thứ phân chia cách nhau một trời một vực, hoàng hậu đề cập cộc hôn sự này vốn là không thỏa đáng. Tổ phụ nếu không đồng ý, hoàng hậu cũng không thể vô lý ép buộc.

Tiếp đó lại hàn huyền đến Thương Song Cẩn, Tam thúc lời người này nếu được làm Hoàng đế, tất sẽ là thánh quân; nếu không lên được ngôi Hoàng đế, tất nhiên sẽ mất mạng. Người có cùng ý kiến với Nhị thúc, nam nhân tốt không nhất định là phu quân tốt, nhưng hoàng đế tốt thì nhất định không phải phu quân tốt.

Ta hỏi Tam thúc một vấn đề canh cánh trong lòng đã lâu, “Thúc vào núi có phải để luyện binh cho Thương Song Cẩn hay không?”

Tam thúc đột nhiên biến sắc, quát khê: “Đương Trí Huệ!”

Ta lập tức giả chết.

Tam thúc sắc mặt giận dữ, nghiêm trang nói: “Không nên hỏi thì đừng hỏi, không nên nói thì đừng nói.”

Ta vội vàng nói đã biết.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Chẳng mấy chốc đã tới tháng tám, nông trang trên dưới đều bận rộn, chuẩn bị đón chào Tết Trung thu.

Sớm tinh mơ, ta dẫn Trí Duệ đi bẻ ngô, từ xa đã thấy hai con tuần mã chạy như bay đến. Trí Duệ nhìn thấy, hết sức hưng phấn, nhanh chân chạy đi nghênh đón. Ta nhanh chóng đuổi theo, không đuổi kịp, đành phải ở phía sau hô to gọi nhỏ, bảo hắn cẩn thận một chút, chạy sát vào mé đường. Trí Duệ vừa chạy vừa quay đầu lại vẫy tay với ta, lớn tiếng nói lớn đã biết.

Ta dừng chân lại thở hổn hển, đã lâu không vận động, ngẫu nhiên chạy như vậy thật là một muốn chết đi được. Tien tay quăng giỏ trúc ra ven đường, ta đặt mông ngồi xuống dưới đất, thở, vén tay áo, lau mồ hôi, quạt gió, thông thả chậm chạp, đứng lên nhìn về phía trước, bóng dáng nhỏ bé của Trí Duệ còn đang chạy, loáng thoáng chạy tới chỗ nhân mã không thấy rõ diện mạo, không biết là ai tới.

Ta lại ngồi xuống lần nữa, trong lòng thầm nghĩ Tam thúc không có ở đây, tết Trung thu năm nay trải qua như thế nào đây? Mới tết năm ngoái trời qua vắng vẻ, Trí Duệ sớm đã đánh chủ ý với ta, hẳn muốn náo nhiệt, về phần làm sao để náo nhiệt, thì bắt ta tự nghĩ biện pháp. Ta có thể nghĩ cái gì biện pháp đây? Thêm cả Trí Uyển còn trong tã lót, thì tổng cộng ba người, có thể có chuyện gì náo nhiệt đây?

Cho nên ta đây không thích lễ hội là có lý do, trước kia ở kinh phủ ngại quá náo nhiệt, tới Vân Châu thật vắng và thanh tịnh, được tùy ý, bên cạnh lại có thằng nhóc choai choai đang tuổi lớn không lo tịch mịch, một ngày vài lần chơi trò gian trá. Đầu tiên ta thương lượng với A Mỗ, tiết Trung thu chớ phân chủ tớ gì đó, mọi người quây quần ở bàn tròn cùng ăn bánh ngắm trăng, càng náo nhiệt càng tốt. A Mỗ nghe vậy, nghiêm mặt lại hỏi ta từ nhỏ học quy củ vứt đi đâu hết rồi? Được rồi, quy củ ghi nhớ trong lòng đi.

”A tỷ, A tỷ.” thanh âm Trí Duệ truyền đến.

Ta đứng lên, nhìn qua, ngạc nhiên nha! Là Lâm Thuận.

Lâm Thuận mang thư và lễ vật của Thương Song Cẩn đến, ta mở thư ra, vừa nhìn, câu nói đầu tiên là bảo ta mở cái hộp gỗ hình tròn ra. Ta bật cười, theo lời mở ra, chỉ thấy bên trong hộp nằm một đôi vòng ngọc bích sắc chất lượng cực kỳ hiếm thấy; xem tiếp thư, câu nói thứ hai bảo mở hộp gỗ hình vuông ra. Ta làm theo, đập vào mắt là một cây trâm hoa mộc lan tỏa hương nhàn nhạt.

Ta kinh ngạc, sao hắn biết ta thích hoa mộc lan?

Câu thứ ba, Thương Song Cẩn hỏi ta có thích hai thứ quà tặng này không? Hắn nói vòng ngọc này là khi sinh nhật năm mười sáu tuổi mẫu phi đưa hắn,

để sau này hấn tặng cho người trong lòng, hấn nói đã lưu lại nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng tìm được chủ nhân cho nó; còn nói lúc ở nông trang thường thấy ta ngắm hoa mộc lan đến gần ngăn người, liền gọi Từ Hà đến hỏi, mới biết ta từ nhỏ đã yêu thích hoa này, vì vậy tự tay khắc hình hoa lên cây trầm, hi vọng lần sau gặp mặt ta có thể cài cho hấn xem.

A Mỗ thấy ta nhìn trầm hoa Mộc Lan đến xuất thần, liền chuyển bút mực tới trước mặt ta, nhẹ nhàng nhắc nhở: “A Niếp, chớ ngẩn ra đó, mau viết đi, Lâm thị vệ đang chờ thư hồi âm đấy.”

Thương Song Cẩn không che giấu tức giận khi nội dung thư hồi âm lần trước của ta chỉ có hai chữ, trong thư hấn bá đạo yêu cầu ta mỗi tháng phải cho hấn viết hai lá thư, nếu là qua loa hay là không nghe, hấn liền phái Phương Tiểu mang theo một đội thị vệ tới nông trang đóng quân, thứ nhất là vì nghĩ cho an toàn của ta; thứ hai là chuyên chuyển giao thư ta viết cho hấn.

Hôn sự của ta với thứ trưởng từ quốc cửu gia, không đợi Tô phụ và Nhị thúc chính thức cự tuyệt đã bị Thương Song Cẩn dễ dàng làm rối. Trong thư, hấn cảnh cáo ta, muốn ta quên đi chuyện tình đã hỏi thăm hấn (chuyện A Niếp hỏi thăm hấn thứ tôn phủ thái sư là người như thế nào ở chương 21 nhé), an phận sống ở Vân Châu chờ hấn tới đón, nếu không. Nếu không thì như thế nào hấn không có nói rõ, chính là để cho ta tự mình nghĩ hậu quả, nghĩ như thế nào đều không dám quá phận.

Thở dài, ta chấp nhận cầm bút viết, cuộc sống gần hai tháng từng ly từng tý về vào đầu ngọn bút, hóa thành nét mực. Sau nửa canh giờ, ta bảo A Mỗ gọi Lâm Thuận tới, sau khi nhận quà tặng, ta không nói một lời, giao thư cho hấn.

Lâm thuận nhận lấy phong thư thật dày, trong nháy mắt tỏ vẻ nhẹ nhõm, hấn rất cung kính thi lễ với ta “Đa tạ tiểu thư thành toàn.” Ta cười cười không nói, xoay mặt nhìn A Mỗ.

A Mỗ hiểu ý, lấy ra hình tròn hộp gỗ thả vào trên tay ta.

Ta nói với Lâm Thuận: “Lâm thị vệ, phương hạp (hộp gỗ vuông bên trên nhé) ta nhận, sau khi hồi kinh xin truyền đạt tới Vương Gia lời muốn vãn tạ ơn của ta, chỉ là, phần quà tặng này vô cùng quý giá, ta không dám nhận, xin phiền Lâm thị vệ mang về, giao trả cho Vương Gia.”

Thương Song Cẩn hồi kinh không lâu, Hoàng đế liền phân đất phong hầu cho Chư vị Hoàng tử, Đại hoàng tử phong làm Liêm vương, Thương Song Cẩn phong làm Khang vương, Tam hoàng tử là Thuận vương, Tứ hoàng tử là Vinh vương, Ngũ hoàng tử tuổi còn nhỏ cũng được phong tước vị, là Thuần Quận Vương. Hoàng đế phong hết các hoàng tử liền phong đến đại thần, Tô phụ đã tấn thăng Hộ bộ thượng thư, là hàm chính nhất phẩm.

Lâm Thuận nhìn hộp gỗ tròn, sắc mặt vốn là buông lỏng lập tức hiện lên vẻ hoảng sợ, hấn lui về phía sau mấy bước, ý đồ né tránh ta đưa vào tay hấn. Bộ dáng kia, giống như trong tay ta nâng không phải hộp gỗ, mà là vật nóng bỏng tay, bỏng làm hấn không dám xem, không dám đến gần.

Lâm Thuận thi lễ cúi người thật sâu, giọng nói mang theo thỉnh cầu: “Vương Gia đưa đồ sao có thể thu hồi? Xin tiểu thư không nên làm khó Lâm mỗ.”

Ta khẽ mỉm cười, “Ý của Lâm thị vệ là bảo ta tự làm khó mình sao?”

Lâm thuận cung kính nói: “Lâm mỗ không dám.”

Ta nói: “Lâm thị vệ chỉ cần mang về, còn vì sao muốn người mang về, trong thư ta đã nói rất rõ ràng, Vương Gia sẽ không trách tội người.”

Lâm Thuận không tin, vẫn khom người cúi đầu, không đáp ứng cũng không tiếp nhận.

Ta đứng dậy, đến trước mặt, duỗi tay đưa trực tiếp đến dưới mí mắt hấn.

Lâm Thuận sợ hết hồn, vội vàng lui ra mấy bước, mở miệng lần nữa thỉnh cầu: “Xin tiểu thư không nên làm khó Lâm mỗ.”

Ta cười cười, mở hộp gỗ lấy vòng ngọc ra, giơ lên cao cao, hỏi hấn: “Lâm thị vệ, người nói xem nếu tay ta buông lỏng thì sẽ như thế nào nhỉ?”

Lâm Thuận mắt nhìn theo vòng ngọc, chẳng dám thở mạnh một tiếng.

Ta thân nhiên nói: “Vòng ngọc sau khi rơi xuống đất, ta sẽ viết thêm cho Vương Gia phong thư, chỉ nói không thu được.”

Lâm Thuận rốt cuộc thỏa hiệp, nhận lấy hộp gỗ lim tròn, thi lễ cáo từ.

Hôm sau, Tam thúc trở lại, biết được Thương Song Cẩn đặc biệt phái người đưa tới quà tặng, thì chấn động.

Ta lấy thư cùng hộp gỗ vuông còn giữ lại cho Người xem.

Sau khi nhìn xong, Tam thúc vẻ mặt ngưng trọng, hỏi ta có viết thư kể cho Nhị thúc nghe chuyện này không?

Ta lắc đầu một cái, nói hôm qua mới tiến bước Lâm Thuận, còn chưa kịp viết thư.

Tam thúc vừa nghe, ngay lập tức kéo ta tới thư phòng.

Người tự mình mài mực, nói với ta: “Con viết thư cho Nhị thúc, viết xong lập tức gửi tới Kinh Thành.”

Ta tâm tình thấp thỏm qua hết tiết Trung thu, thư của Nhị thúc còn chưa thấy đâu, lại không ngờ lại thấy Phương Tiểu cùng sáu thị vệ đến đây.

Thì xong lễ, Phương Tiểu giao cho ta hai lá thư, một phong là của Thương Song Cẩn, một là của Nhị thúc.

Phương tiểu nói, Vương Gia cho phép hần không cần hồi kinh rồi, ở lại cùng mấy thị vệ khác bảo vệ an toàn cho ta.

Ta bị choáng váng một hồi.

Ban đêm, ta nhìn hai phong thư đặt trên bàn, mặt mày ủ ê hỏi Tam thúc: “Tam thúc, Thúc nói xem Nhị thúc là có ý gì đây?”

Tam thúc nhướn lông mày: “Thế nào? Con không phải là biết chữ sao?”

Ta đắm Người một quyền, cả giận nói: “Tam thúc, con chính là đang nghiêm chỉnh hỏi ý kiến thúc.”

Tam thúc lúc này mới buông quyền truyện trong tay xuống, nói: “Nha đầu, trong thư Nhị thúc con không phải là đã nói rõ ràng sao, mọi chuyện đã có hần lo, con chỉ cần đến bữa thì ăn, đến tối thì ngủ, không cần suy nghĩ gì cả, con làm theo lời Nhị thúc là được.”

Ta chi chi thư của Thương Song Cẩn, hỏi: “Hần thì sao?”

Tam thúc liếc mắt một cái, ý vị sâu xa nói: “Hần không phải cũng nói, chờ con cập kê sau đó mới tính chuyện hôn sự, thời gian một năm nói dài cũng không dài, bảo ngăn cũng không ngăn, nhưng cũng đủ để thay đổi rất nhiều việc, về chuyện bảo con thường xuyên viết thư cho hần, thúc cho là, không phải chuyện gì to tát, đáp ứng hần là được.”

Ta gật gật đầu, lại chỉ cái hộp gỗ trong bên cạnh phong thư, hỏi: “Vật này thì phải làm thế nào?” Vòng ngọc là Phương Tiểu mang trở lại

Tam thúc bộ dạng không có tiền đồ nhìn ta, “Thu lại! Nếu như con thật sự không thích thì đem đi bán, trị giá không ít bạc nha.”

Ta: “.”

Ta sùng sốt trước thái độ trước sau bất đồng của Tam thúc, phong thư trước đó của Thương Song Cẩn làm người cực kì hoảng sợ, tựa như lửa cháy đến mông, bắt ta viết thư cho Nhị thúc, sau đó sáu trăm dặm khăn cấp phi đến Kinh Thành; lá thư này của Thương Song Cẩn, trong thư trừ bỏ bên ngoài tò ý chờ ta cập kê sau đó mới nói đến hôn sự, còn có yêu cầu khác bá đạo, tỷ như quy định tỉ mỉ cho ta mỗi phong thư không được ít hơn năm trang giấy. Nhưng Tam thúc sau khi nhìn dáng vẻ không có chuyện gì, làm như không thấy sự lo lắng sợ hãi của ta, đứng một bên đang cầm truyện tranh hí hì dương dương của Trí Duệ say sưa đọc.

Ta lắc đầu thờ dài, thật là một lão gia hỏa không biết điều.

Phương tiểu ở lại, ta thấy phiền lòng. Người này luôn như vậy, ngày đầu tiên đã muốn phân cao thấp với ta, ta vốn là an bài hần cùng mấy thị vệ khác ở tại ngoại viện, hần không chịu, nói bọn họ là vãng mệnh mà đến, ngoại viện cách chỗ ta ở quá xa, không cách nào tần trách, bắt ta an bài lại lần nữa. Ngừ khí và vẻ mặt thật giống một vị đại gia, đại gia có bộ dạng gì, hần có bộ dạng đó, hần cùng đại gia cùng một dạng.

Ta thấy trong lòng khó chịu, nhân nhạ đáp một câu địa bàn của ta ta làm chủ, phất tay áo rời đi. Nào biết mới trở về phòng còn chưa kịp ngồi xuống, lão Thôi đã vội vội vàng vàng tới, nói Phương Tiểu mang người vào ở viện thứ hai, lão không ngăn được, hỏi ta làm thế nào? Ta nổi giận, muốn trực tiếp đánh đến đuôi người. A Mỗ ngăn ta lại, nói bà đã sớm nhìn ra, Phương Tiểu không giống với Lâm Thuận, không giống như một thị vệ bình thường, khuyên ta nên bình tĩnh.

Ta nghĩ lại, cảm thấy A Mỗ nói cũng có mấy phần đạo lý, hỏi bà có biện pháp nào tốt không? A Mỗ nói lấy bất biến ứng vạn biến là cách tốt nhất. Ta nhũn mày, chẳng lẽ muốn ta nhẫn nhịn con tức này? A Mỗ khuyên, nói nơi đến chính là khách viện, trước nay vẫn để trống, chỉ bằng cứ để hần ở đi

Ta một hơi kìm nén, suy nghĩ một chút, đã có chủ ý.

Thừa dịp A Mỗ không có ở đây, ta gọi Từ Hà đến, nhỏ giọng giao phó cho nàng làm một chuyện.

Từ Hà nghe vậy giật mình, lắc đầu nói không dám.

Ta nhăn mặt.

Từ Hà run rẩy đi ra ngoài.

Liên tiếp hai ngày, không thấy Phương Tiểu xuất hiện, A Mỗ cảm thấy kỳ quái, cứ nhắc mãi, nói Tam thúc không có ở đây, ta làm chủ nhà, nên đi xem một chút, hay là đã xảy ra chuyện gì. Ta không để ý tới bà, có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ, không phải chỉ là ăn một chút thuốc tiêu chảy hay sao? Từ Hà cũng lo lắng, đêm hôm khuya khoắt chạy vào đánh thức ta, nói được của Hòa Tập luôn tà tính, Phương thị vệ có thể gặp chuyện hay không? Ta liếc nàng một cái, trở mình, ngủ tiếp.

Lại qua hai ngày, vẫn không thấy bóng dáng Phương Tiểu, ta có chút đứng ngồi không yên, bảo Trí Duệ đi tìm hiểu thăm dò, chẳng mấy chốc đã trở lại, sau lưng còn có một người. Ta nhìn qua, là thị vệ đi cùng Phương Tiểu, hần hành lễ với ta, tự xưng gọi Tàn Lập. Tàn Lập xem ra có chút không bình tĩnh,

ta mới vừa hỏi một câu sao lại không thấy Phương thị vệ, hẳn liền quỳ xuống, cầu xin ta cứu cứu Phương Tiểu.

Trong lòng ta cả kinh.

Sau khi đi xem Phương Tiểu về, ta tự trách mình, nằm trên giường nằm đâu phải người, rõ ràng là cái mắc áo mà. Chỉ mới mấy ngày, vốn là cao lớn khỏe mạnh mà giờ hẳn đã gây đến da bọc xương. Từ Hà đứng ở bên cạnh ta, thấy bộ dạng này của Phương Tiểu, hoảng sợ ôm chặt cánh tay ta, thân thể run lẩy bẩy.

Trong lòng ta kỳ quái, trước đó vài ngày ta bị táo bón, Hòa Táp liền mở đơn thuốc nhuận tràng cho ta, ta ăn xong thấy sáng khoái tinh thần, cảm giác thư thái không ít, trên người Phương Tiểu chỉ là tăng thêm một liều thuốc, sao lại thành ra bộ dạng này? Phương Tiểu không còn hơi sức hai mắt nhìn ta, gian nan phát tay một cái, ý bảo mọi người đi xuống.

Bên trong phòng yên tĩnh, ta có chút chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Phương Tiểu suy yếu nói: “Tiểu thư, có nguyện ý cho Phương mỗ giải được?”

Thuốc giải?

Lòng ta hạ kinh hãi, cũng không phải là độc, lấy đâu ra thuốc giải? Trên mặt giả bộ bình tĩnh, hỏi hắn: “Phương thị vệ có ý gì?”

Được rồi, ta hèn mọn, ta không muốn thừa nhận chuyện này là ta làm ra.

Phương Tiểu không lên tiếng, nhìn ta, khóe môi thân nhiên nhếch lên châm chọc.

Ta dường như co chân chạy trốn khỏi viện hai.

A Mỗ đang chất vấn Từ Hà, nhìn thấy ta trở lại lập tức tới hỏi Phương Tiểu thế nào rồi. Ta lắc lắc đầu, nói không tốt, kể lại tình hình một lượt. A Mỗ nghe vậy, giận đến nói không ra lời. Việc đã đến nước này, ta cũng có chút hoảng hốt, ai mà nghĩ đến phương thuốc của Hòa Táp lại tà tính như vậy, hỏi A Mỗ phải làm thế nào bây giờ?

A Mỗ thấy ta luống cuống, ngược lại trấn định, bà trầm ngâm một chút, nói Hòa Táp hình như có một tiểu đồ đệ, không bằng đi tìm một chút thử xem. Mắt ta sáng lên, đúng vậy nha, nghe Hòa Táp nói qua hẳn có thu đồ đệ. Ta lập tức đi tìm lão Thôi, tóm tắt lại chuyện này lần nữa, bảo ông nhanh đi tìm người.

Hai canh giờ sau, lão Thôi bước chân vội vã dẫn một nữ hài tử về mặt xanh xao gầy yếu tới gặp ta, nói nàng chính là đồ đệ của Hòa Táp, gọi là Lăng Đạt. Ta không dám tin nhìn về phía lão Thôi, không phải là tìm nhầm người đây chứ? Lão Thôi nói không sai, chính là nàng ta. Ta liếc nhìn A Mỗ, hỏi ý kiến bà. A Mỗ nói chuyện đã đến nước này, chỉ có thể thử xem một chút.

Cái gọi là xem người không thể xem bề ngoài, đoán chừng nói chính là nói loại người như Lăng Đạt và Hòa Táp này rồi.

Phương Tiểu sau khi uống xong mấy lần thuốc, tình trạng cơ thể rõ ràng có chuyển biến tốt. Tâm trạng thấp thỏm của ta được buông xuống, lặng lẽ hỏi Lăng Đạt chuyện gì xảy ra, chỉ là hai liều được, sao lại như là độc được có thể giết người vậy. Lăng Đạt nghe vậy, cười một cách vô hại, nói đó vốn chính là độc được giết người độc a.

Ta nằm trên giường mồ hôi đầm đìa, trong lòng nguyên rửa Hòa Táp một vạn lần không có y phục mặc, cả đời trường chạy khắp thế gian, hành y tế thế này chỉ là nguy trang bên ngoài xưng là danh y kỳ thực bản chất bên trong là cao thủ dùng độc ‘tuổi trẻ tài cao’ đi. Lăng Đạt nói, mỗi vị thuốc của sư phụ nàng thật ra thì đều là độc, người không hiểu dùng linh tính sẽ dẫn đến mất mạng, không cứu được, huống chi.

Huống chi cái gì nàng không nói ra, ta hiểu được ý tứ, nàng hẳn muốn nói huống chi ta vốn chính là tồn ý định ‘Hại’ người.

Miêu y quả nhiên không đáng tin cậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Ta bảo A Mỗ thu thập, tập hợp hết những phương thuốc mà Hòa Táp để lại, tìm một nơi ổn thỏa mà chôn xuống, Lăng Đạt đã nói mỗi đơn thuốc đều là độc phương, vậy tuyệt đối không thể để lọt ra ngoài, tránh để kẻ hữu tâm lợi dụng, gây họa cho người khác.

Sau khi thân thể Phương Tiểu khôi phục, ta không tiếp tục lằng nhằng với hắn chuyện để hắn nghỉ ngơi ở đâu nữa, thôn trang lớn như vậy, thôi thì cứ tùy hắn đi. A Mỗ nói rất đúng, đó là người chọc không nổi. Phương Tiểu cũng không vì ‘Bị hạ độc’ mà tìm ta chất vấn, ta cho là ai cũng ngầm hiểu nhưng không nói ra thôi, chuyện cứ thế mà trôi qua.

Một ngày nọ đi tản bộ, Phương Tiểu đi theo ta một lúc lâu mà không nói gì. Đi tới đi lui, đột nhiên thốt ra một câu, nói hấn dừng chim bồ câu đưa tin cho Thương Song Cẩn rồi. Ta hơi chậm lại, quay đầu lại nhìn hấn, thăm mắng trong lòng vài câu thô tục, ngoài miệng khinh bỉ hấn là một nam nhân lòng dạ hẹp hòi. Phương Tiểu xem thường, ý vị sâu xa nói chờ thêm mấy ngày ta sẽ biết ngay ai mới chân chính là kẻ bụng dạ hẹp hòi.

Ba ngày sau, nhận được thư của Thương Song Cẩn, ta bèn hiểu được lời nói của Phương Tiểu, cảm khái cả thiên hạ người nhỏ mọn nhất cũng không qua được Khang vương a. Nội dung bức thư không dài, nhưng từng chữ như tóe ra lửa. Tóm lại là chuyện ta bỏ thuốc Phương Tiểu làm hấn rất tức giận, không phải tức giận bình thường thôi đâu, cho nên hậu quả rất nghiêm trọng.

Ta không dễ bụng, tức giận thì sao chứ? Tới tìm ta tính sổ ư, ta đây khinh bỉ!

A Mỗ sau khi đọc xong lại lo lắng trùng trùng, nói Tam thúc không có ở đây, khuyên ta ngàn vạn đừng chọc Phương Tiểu, hấn rõ ràng không phải là thị vệ tầm thường của Thương Song Cẩn đi.

Được rồi, không thể trêu vào thì ta tránh đi là được.

Sau một phen “khom lưng ắn nầu“, ta chán nản phát hiện, vậy mà cũng không trốn thoát.

Thanh Hàn bắt mẫn, to còi nói tiểu thư người sao phải tránh hấn, khó chịu thì nô tỳ đi đánh.

Ta vội vàng che miệng nàng, người không biết không sợ a, Phương Tiểu có thể dễ dàng đánh được sao?

Ta cảm thấy được không thể cứ tiếp tục như vậy, vì thế vào một ngày nắng rực rỡ, ta tâm bình khí hòa đi tìm Phương Tiểu tâm sự, hiếm khi có dịp triển lộ tài hoa, chỉ vào mặt trời mỉm cười hỏi hấn biết đây là cái gì không?

Phương Tiểu mặc danh kì hiệu (không hiểu ra sao cả).

Ta nói ngày. (cái này mình không hiểu rõ lắm, có thể là ngày hoặc mặt trời, đều là “nhật”)

Phương tiểu mặt đen lại.

Sau đó, quan hệ giữa ta với Phương Tiểu chuyển biến đột ngột, mở lời là châm chọc, không ai nhường ai. Ta xuất ra chiêu, hấn giải chiêu, ta tập quyền, hấn như bông tròn. Sau mấy phen, ta cảm thấy hơi mệt, lần nữa tìm hấn, nhàn nhạt uy hiếp nói ta sẽ viết thư cho Thương Song Cẩn. Phương Tiểu vừa nghe liền cười, nói hấn không phải Lâm Thuận, khuyên ta sớm quên ý định này đi, bằng không tương lai khi gặp hậu quả đừng trách hấn không nhắc nhở ta.

Ta nghiêng răng.

Cuối cùng Phương Tiểu dùng vẻ mặt cảm thông khuyên ta tỉnh lại đi, nói Lâm Thuận sau khi hồi kinh mặc dù bị Thương Song Cẩn phạt, nhưng không phải vì hấn không làm tốt chuyện gì, mà bởi vì là hấn dễ dàng tin lời uy hiếp của ta.

Được rồi, ta thừa nhận, ta căn bản không có gan làm vỡ đồ mà Thương Song Cẩn đưa cho.

Đầu không lại Phương Tiểu, ta chỉ có thể mặc hấn đi theo, từ từ lại phát hiện ra chỗ tốt, đó chính là ta không cần bỏ công sức tìm thầy dạy võ cho Trí Duệ nữa. Từ một ngày nọ, sau khi Phương Tiểu trong lúc vô tình biểu diễn khinh công, Trí Duệ sùng bái hấn quả thật có thể dùng từ “nước chảy cuộn cuộn...” để hình dung, trước kia mỗi khi nhìn thấy hấn, là chạy mất mặt; hiện tại gặp hấn, lại là hai mắt lấp lánh.

Thật ra thì công phu của Thanh Vân với Thanh Hàn cũng rất tốt, ta vốn có ý định để cho hai nàng dạy Trí Duệ, nhưng Thanh Vân nói, nam nữ khác biệt, công phu của các nàng không thích hợp cho Trí Duệ luyện. Ta chỉ có thể từ bỏ, nghĩ đến Trí Duệ còn nhỏ, chờ thêm chút thời gian cũng không sao.

Ta hỏi Trí Duệ có nguyện ý theo Phương Tiểu học võ công không? Trí Duệ lập tức nói đồng ý. Ta lại nói ý tứ đó cho Phương Tiểu, hấn hơi trầm ngâm sau đó liền đáp ứng. Nghĩ đến hấn tuy rằng mang trọng trách trong người không sợ ta uy hiếp, nhưng cũng không chịu nổi ta ba ngày hai bữa gây khó dễ và trêu chọc, mượn chuyện dạy Trí Duệ tập võ có thể tránh được loại quấy nhiễu này đi.

Thời gian dần đến đầu tháng Chín, bầu trời chuyển biến, mưa to mưa tầm tã chừng mười ngày rồi mà không thấy ngừng. Tam thúc không có ở đây, lão Thôi tiêu tụy vì lo lắng nói với ta, thời điểm này năm trước là đã hết mùa lũ định kì, năm nay xem ra có chút khác thường, cứ như vậy, chỉ sợ là gặp tai họa không nhỏ. Ta hỏi lão mực nước đạt tới giới tuyến chưa? Lão đáp nếu là còn không ngừng mưa, thì không không đến mấy ngày liền tới.

Ta hỏi đã phái người ngày đêm coi chừng đê đập chưa?

Lão Thôi nói mấy dặm ven bờ sông Dương đều có người coi chừng.

Ta lại hỏi đê đập củng cố chưa?

Lão Thôi nói đã gia cố ba lần rồi.

Ta hỏi còn có thể gia cố thêm không? Lão Thôi lắc đầu một cái, nói mấy lần tu trúc gia cố đã hao phí lượng bạc lớn, Tam thúc lại không cho phép hấn bán lương thực, vì vậy số bạc để dùng hiện nay cũng không còn nhiều, đã hết tiền cũng không còn thời gian để sửa.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Sông Dương nhiều năm liên tục đều phát sinh lũ lụt, cho dù năm nay ta bỏ tiền đầu tư không ngờ có thiên tai, năm sau thì sao? Lại tiếp tục bỏ bạc đắp đê? Thu hoạch hàng năm toàn bộ đặt ở đê điều, ta có điền trang này làm gì? Trị ngon không trị được gốc, tai họa ngầm thủy chung vẫn tồn tại. Thời điểm Thương Song Cẩn còn ở đây, ta từng thử cùng hấn thảo luận cái vấn đề này, nhưng hấn không muốn nói đến, chỉ nói triều đình sẽ xử lý, bảo ta không cần bận tâm lo nghĩ.

Hiện tại xem ra không bận tâm không được, không quan tâm thì hơn một năm vất vả của ta rất có khả năng phó mặc cho dòng nước cuốn trôi. Khởi công xây dựng thủy lợi, giảm bớt lũ lụt là quốc gia đại sự, ta làm sao có thể tự mình nhiệt tình xuất bạc ra? Nghĩ đến đó, ta đứng ngồi không yên, lập tức viết hai lá thư, một phong viết cho ông ngoại ta bây giờ, cũng chính là phụ thân của Nhị thẩm; một phong cho Thương Song Cẩn. Nội dung hai bức thư cơ bản là giống nhau, đề bọn họ cho ta ý kiến về vấn đề thiên tai sông Dương

Ta gọi Phương Tiểu đi vào, bảo hấn bằng tốc độ nhanh nhất lập tức gửi đến Kinh Thành. Phương Tiểu cầm phong thư cho Thương Song Cẩn, dáng vẻ không thể tin được. Ta biết hấn đang kinh ngạc cái gì, trước đây thư cho Thương Song Cẩn đều là dưới tình huống hấn phải thúc giục hàng ngàn vạn lần ta mới miễn cưỡng viết, tính toán thời gian, vẫn chưa tới thời điểm viết phong thư tiếp theo, ta đột nhiên chủ động làm hấn có chút choáng váng đi.

»

Sáu trăm dặm khẩn cấp nhanh đi nữa, cũng không bằng tốc độ hồng thủy tràn lan. Mấy ngày liên tiếp đều là mưa to kéo dài, đê sông Dương vỡ lở, nước lũ phát triển mạnh mẽ, hoa mẫu ven bờ đều ngập chìm, phòng ốc bị hủy đi hơn nửa, trang bọc lưu lại ở thôn trang đang ngủ bị nước cuốn đi mười người, sông chết còn chưa rõ.

Cha vợ Lão Thôi nói, trận lũ lần này là trận lớn nhất trong hai mươi năm trở lại.

Nhìn ruộng tốt phì nhiêu bị ngập hoàn toàn thành đại dương, ta thầm khóc trong lòng. Lão Thôi nói lần thu hoạch này coi như tiêu luôn rồi, trông lại thì không thể, quý kỳ (kì gieo hạt) đã qua; còn nói may nhờ có ta lúc đầu quyết đoán, hạ lệnh xây dựng phòng xá với kho thóc ở trong núi, sớm dời lương thực và phần lớn gia súc đi, bằng không, tổn thất thật là không cách nào lường được.

Nước lũ tới hung mãnh, súc vật chưa kịp dời đi trừ vịt và ngan ngỗng lớn thả chân lang thang ngoài trời đất, những loài khác như dê như thỏ đều chết hơn phân nửa, đám heo bảo bối của Trí Duệ là thảm nhất, toàn bộ không tìm thấy, không biết bị trôi đến nơi nào. Thanh Vân nói tiểu tử kia đau lòng cả đêm không ngủ được.

Ta thở dài, hỏi Phương Tiểu, “Đã trình báo tình hình thiên tai lên Quận Phủ rồi chứ?”

Phương Tiểu gật đầu: “Ngày hôm trước trước đã dùng khoái mã gửi tin.”

Từ nơi này dùng khoái mã đến Quận Phủ mất khoảng nửa ngày lộ trình, tình hình tai nạn nghiêm trọng như thế, mà đến nay không thấy bất kỳ quan viên nào xuất hiện. người phải đi ra dò xét trở lại nói, ở hạ du Dương hà còn thảm hại hơn, mấy chục tòa thôn trang bị hồng thủy san thành bình địa, mặt nước khắp nơi nổi lênh bênh di thể người gặp nạn, tiếng kêu than dậy khắp trời đất, vô cùng thảm.

Ta nói: “Thư từ Vương gia mấy ngày nữa có thể tới?”

Phương tiểu bấm ngón tay tính, nói: “Nếu không bất ngờ gì xảy ra thì ngày mai là được đến.”

Ta hỏi: “Là dưới tình huống bình thường sao?”

Phương tiểu lắc đầu: “Không phải, nếu không có trận nước lũ này, thì ngày hôm trước đã đến.”

Chạng vạng ngày hôm sau, Kinh Thành Khang vương phủ tám trăm dặm kịch liệt đưa tới thư. Một khắc kia nhìn thấy người đưa thư, mắt ta ướt át. Chưa bao giờ, chưa từng khẩn thiết hy vọng nhận được thư của Thương Song Cẩn như thế. Bảo người làm lui xuống, ta vội vã đến khó kìm nén mở ra, mở đầu bằng “Niếp nhĩ” hai chữ xưng hô trong nháy mắt làm ta lệ nóng doanh trong.

Sau khi xem xong, ta hơi thất vọng, trong thư Thương Song Cẩn toàn là những từ quan tâm nhớ nhung, nhưng về chuyện giải nguy cứu tế thì một chữ cũng không đề cập đến, chỉ nói ít ngày nữa hấn sẽ đến Văn Châu, bảo ta an tâm chờ hấn.

Ta bỏ thư vào lại trong bao, lúc này mới phát hiện ra bên trong còn có một tờ giấy, rút rồi mở ra nhìn một cái, hấn là bút tích Nhị thúc. Thư không dài, chỉ mấy lời ít ỏi, nói thời điểm Thương Song Cẩn nhận được thư báo khẩn cấp của ta, Người vừa lúc cũng ở Khang vương phủ, biết được ta đã an bài tất cả, Người rất vui mừng; còn nói trị tai cứu tế là chuyện của triều đình, bảo ta không cần lo lắng nhiều quá, an toàn của bản thân là quan trọng nhất; còn nói Thương Song Cẩn đã trình báo tình hình Văn Châu lên trên, Hoàng đế giao trách nhiệm Liêm vương đến Văn Châu, có lẽ ít ngày nữa liền đến.

Thời điểm dùng bữa tối Tam thúc trong bộ dạng nạn dân trở lại, nhìn thấy ba tỷ đệ bọn bình yên vô sự, hấn lập tức ngồi bệt trên mặt đất. Ta vội vã giao Trí uyển cho Từ Hà, tiến lên đỡ Người. Tam thúc đảo mắt qua trên người ta, Trí Duệ, Trí Uyển mấy lần, hồi lâu sau tựa như còn trong mộng lo sợ hỏi ta: “Nhà đầu, đều không sao chứ?”

Lỗ mũi của ta chưa xót, nước mắt lăn xuống, thế nào là không sao? Hừ chết rồi. Trí duệ nhào tới trong ngực Tam thúc, khóc lớn, la ầm lên: “Tam thúc lại

chạy đi đâu? Luôn mặc kệ, bỏ lại ta cùng A tỷ cùng muối muối, ô ô. Ô ô.”

Tam thúc ôm hai người bọn ta vào trong ngực, nghẹn ngào nói: “Hào hài tử, sẽ không, Tam thúc sau này sẽ không đâu.”

Com xong.

Lão Thôi ôm Trí Uyển đi.

Thanh Vân dẫn Trí Duệ đi.

A Mỗ chuẩn bị tốt trà bánh, dọn xong bàn cờ, liền lui ra.

Ta vừa đánh cờ, vừa trò chuyện với Tam thúc.

Tam thúc đi con pháo lên trước, “Nha đầu, giờ Thúc sẽ không rời đi nữa, về sau sẽ chăm sóc cho các con thật tốt.”

Ta nhảy mã, “Không cần vào núi sao?”

Tam thúc đi quân sĩ, “Không cần.”

Ta dẫn đo, ra quân, “Chi thị của hấn?”

Tam thúc giương mắt nhìn tamột chút, nhảy mã, khề nói một tiếng “Ừ”

Quân đi sông giáp ranh, ta hỏi: “Lương thực khi nào thì chở đi?”

Tam thúc sững sờ, kinh ngạc nhìn ta.

Ta thân nhiên nói: “Lão Thôi nói Người không cho phép lão bán lương thực.”

Tam thúc nhú mày: “Quả nhiên là cái gì cũng không thể gạt được con.”

Ta cười cười.

Tam thúc nói: “Hấn tới, con định làm thế nào?”

Ta giả bộ không hiểu, hỏi ngược lại: “làm gì là làm gì?”

Tam thúc bữu bữu môi, ý bảo thư Thương Song Cẩn.

Ta nói: “Đến bữa thì ăn, đến giấc thì ngủ, có Người ở đây, con thì có chuyện gì.”

Tam thúc nháy mắt, về mặt gian xảo, “Tìm con, con cũng không gặp?”

Ta cầm con cờ đập Người, Tam thúc cười né tránh.

Sau một hồi cười đùa, Tam thúc về mặt chờ xem kịch vui, hỏi: “Nha đầu, biết lần này còn có ai đi Vân Châu không?”

Ta nhàn nhả nói: “Liêm vương.”

Tam thúc mắt hứng, “Ai thềm nói hấn?”

Ta tò mò, “Vậy còn có người nào?”

Tam thúc thần bí cười cười, gần từng chữ một: “Trưởng Tôn Liệt!”

Ta kêu lên: “Thật chứ?” đại thần ngưỡng mộ đã lâu nha.

Tam thúc cười, “Dĩ nhiên.”

Ta hoài nghi: “Hấn tới làm chi? Một không là quan, hai không có chức, tới địa phương tôi tàn du lịch ư.”

Tam thúc tỏ vẻ nguoi đây là không hiểu đi, “Trưởng Tôn Liệt không phải quan là bởi vì hấn không muốn làm quan, chỉ cần hấn muốn, tiện tay một chức quan đương đương là chuyện dễ dàng.”

Ta gật gật đầu, có đạo lý, cái thời đại này còn chưa có hình thức khoa cử, làm quan là dựa vào tiền cử, lấy quyền thế địa vị của Trưởng Tôn gia, con cháu muốn vào triều làm quan thật là chuyện dễ dàng.” “Vậy Người nói một xem, hấn tới Vân Châu làm gì?”

Tam thúc cười đến đáng đánh đòn: “Dĩ nhiên là tới thăm con.”

Ta lại cầm con cờ đập Người, la ầm lên: “Nói chính sự, nói chính sự!”

Tam thúc nghiêng người lác qua, cười hi hi nói: “Thúc nói chính là chính sự, chỉ là, hần lần này tới với thân phận là cứu trợ thiên tai.”

Ta có chút lơ mơ, “Cứu trợ thiên tai? Hoàng thượng không phải phái Liêm vương tới sao?”

Tam thúc hã hê nói: “Liêm vương là tới lấy công chuộc tội, Trương Tôn Liệt mới là thay mặt cấp trên tới làm việc.”

Thì ra là như vậy.

Như vậy.

Ta đột nhiên tự luyến nghĩ đến một chuyện không phải không có khả năng, Thương Song Cẩn nói muốn tới Vân Châu có phải có liên quan tới Trương Tôn Liệt hay không?

Ta nhìn Tam thúc, Tam thúc cũng đang nhìn ta.

Bốn mắt đối diện chốc lát, Tam thúc nói: “Lần này không biết vì sao Khang vương trong lúc cấp bách lại muốn tới Vân Châu đi?”

Ta lờm Ngươi một cái: “Nhàm chán.”

Tam thúc ha ha cười.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Ta đương nhiên không tin lời Tam thúc nói, trong triều phong vân thay đổi chỉ trong nháy mắt, Kinh Thành cách xa nơi này ngàn dặm, Thương Song Cẩn sao có thể chỉ vì Trương Tôn Liệt muốn tới Vân Châu liền dễ dàng rời khỏi Kinh Thành đây? Hần mưu cầu đại vị (ngôi vua), trong mắt loại người này, nữ nhân cũng chẳng khác gì món đồ chơi cả. Mặc dù trong lòng hần có mấy phần yêu thích ta, thì cũng không có khả năng vì ta mà bỏ qua mưu tính. Hần tới Vân Châu nhất định là có chuyện quan trọng để làm đi, tỷ như, trong núi ta còn cất giữ vạn thạch lương thực nha.

Mưa liên tiếp mấy ngày rồi cục cũng đã ngừng, bảy tám ngày rồi đều là trời quang mây tạnh, nước lũ dần dần rút xuống. Tam thúc và lão Thôi chia người thành hai, một đội lên núi nhanh chóng dọn dẹp bố trí phòng ốc chuẩn bị nghênh đón khách quý, một đội dẫn người xuống núi tu sửa nông trang đã bị hủy đi hơn nửa.

Có Tam thúc lo liệu hết công việc trong trang, ta nhàn nhã rong chơi. Ngày ngày đọc sách, lên lớp, biên soạn lại sách việc đồng áng, ôm Trí Uyển linh lợi lác lư, cuộc sống thanh nhàn, thoải mái. “Cái đình trong mắt” là Phương Tiểu cũng vì thu Trí Duệ làm đồ đệ mà mỗi ngày đều bận việc dạy dỗ nên ‘trông chừng’ ta cũng lỏng đi rất nhiều.

Hòa Táp gửi thư đến, nói hần sẽ tranh thủ trở về trước ngày sinh nhật ta, bảo ta chớ có lười biếng, làm cho hần mấy bộ áo để thay đi. Sau khi Tam thúc biết được, vô cùng ghen tị, nói ta không có lương tâm, cũi chó chó ra ngoài, cuối cùng nói không được, ta làm cho Hòa Táp mấy bộ, thì phải làm cho Người gấp đôi.

Lăng Đạt và người mẹ mù của nàng được ta lưu lại trên núi, tiểu cô nương rất có lòng tự tôn, không chịu nhận không sự giúp đỡ, bảo ta tìm việc gì đó cho nàng làm. Ta nhìn nàng mà phát sầu, mới mười hai tuổi a, thân thể gầy yếu hơn cả Trí Duệ, có thể làm cái gì chuyện gì đây?

Mẹ Lăng Đạt cũng đứng ra nói chuyện, lời nói khẩn thiết, bà nói cha Lăng Đạt mất sớm, năm năm trước mắt của bà lại mù, chuyện trong nhà tất cả đều là Lăng Đạt lo liệu, đứa nhỏ này từ nhỏ đã có thể chịu khổ, cũng coi như là thông minh, cái gì cũng biết làm, nhà bị hồng thủy cuốn đi rồi, ta có thể chưa chấp họ đã là một đại ân, họ không thể cứ ăn không ngồi rồi.

Được rồi.

Trầm ngâm một chút, trong đầu ta toát ra ý nghĩ. Sau thiên tai thường có đại dịch, ở thời đại này cơ hồ là không thể kháng cự quy luật ấy. Lăng Đạt am hiểu y thuật, đúng lúc vào thời kì đặc biệt, có thể trọng dụng nha. Tuy là trên dưới thôn trang vẫn chưa phát hiện người nào mắc bệnh dịch, nhưng để phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, sớm phòng bị dù sao cũng tốt hơn để đến lúc cục diện mất khống chế mới tìm biện pháp.

Tam thúc suy nghĩ kỹ, thấy ta muốn rất đúng, đồng ý bố trí cho Lăng Đạt một viện dùng làm ‘phòng y tế’, toàn quyền phụ trách việc vệ sinh phòng dịch thôn trang. Phối hợp với lão Thôi, ta lập hồ sơ cho toàn bộ hơn trăm người khỏe mạnh trong thôn trang, yêu cầu bọn họ sau thiên tai cách hai ngày phải tới phòng y tế tiến hành kiểm tra thân thể một lần.

Thôn trang đông người, mình Lăng Đạt bận rộn vô cùng, ta thường đi giúp chút chuyện nhỏ. Mấy ngày cùng chung đưng, Lăng Đạt tùy ý hơn nhiều, xưng hô với ta cũng đổi từ "Tiểu thư" đổi thành "Sur thúc". Ta giật mình, hỏi nàng tại sao lại gọi ta như vậy? Lăng Đạt cười mập mờ, nói không gọi Sur thúc chẳng lẽ lại gọi là Sur mẫu sao? Ta nghiêng răng nghiêng lợi, lại là Hòa Tập!

Sur thúc thì Sur thúc đi, mặc dù thân thể ta còn nhỏ tuổi, nhưng trong lòng cũng rất thích được gọi như vậy.

Trí Uyển đã được mười tháng, chính là thời điểm bị cô học nói, bộ dạng thông minh đáng yêu, cực kỳ giống Tam thúc, nếu nhìn kỹ, mặt mày cũng có phần giống Thu Đồng. Đôi khi ta nhìn nàng đến thất thần, thầm nghĩ sau khi tiểu nha đầu này lớn lên liệu có oán hận trưởng tỷ là ta đây không

"A niếp, lại đang có tâm sự gì sao?" Không biết A Mỗ đã đứng cạnh ta từ lúc nào.

Ta cười cười, giao Trí Uyển cho người nhà lão Thôi, rồi hỏi bà: "Có chuyện gì sao?"

A Mỗ liếc mắt với người nhà lão Thôi.

Người nhà Lão Thôi liền ôm Trí Uyển lui ra.

A Mỗ lại nhìn Phương Tiểu cách đó không xa, Phương Tiểu ngoảnh mặt đi, giả bộ không nhìn thấy.

Ta bắt đầu đi nói: "Người nói đi, coi như hấn không tồn tại là được." Phương Tiểu mấy hôm rồi không có xuất hiện trước mặt ta, hôm nay không biết xảy ra chuyện gì, sáng sớm đã tới trình diện, ám hiệu thế nào hấn cũng không chịu đi.

A Mỗ tiến lại gần, nhẹ nhàng nói: "Trường Tôn công tử đã đến, tam công tử mời con đến Lan Uyển."

Ta nheo mắt

Sau khi A Mỗ lui ra, ta suy nghĩ một chút, đi về phía Phương Tiểu, hỏi hấn: "Người muốn đi theo sao?"

Phương Tiểu cũng không để ý ta giễu cợt, cười nhạt, khẽ nói: "Tiểu thư xin cứ tự nhiên."

Biết điều như thế là tốt.

Ta xoay người, mới vừa đi ra được hai bước, hấn ở sau lưng liền cất giọng: "Tiểu thư, Vương Gia mấy ngày nữa sẽ đến đây."

Ta hơi ngừng bước.

Mấy tòa núi trong Núi Lạc Phong đều là tầng tổ lưu lại, trong rừng cảnh sắc xinh đẹp nhất là một dãy núi không cao lắm, sườn núi không dốc lắm, lưng sông không sâu lắm, sản vật phong phú, thủy điều thành đoàn (một loại chim sống dưới nước), đầy các loại dược liệu trân quý, quanh năm rừng trúc cổ thụ um tùm. Theo như lời Hòa Tập, ở Vân Châu đây chừng khi khó có được một bảo sơn như vậy.

Ban đầu ta muốn chọn nơi này để xây kho thóc cũng như phòng ốc dự bị thì lão Thôi không đồng ý, ông nghiêng về thế núi hung vĩ rơi Hạp sơn (eo sông, chỗ giữa hai quả núi thường có một dòng sông), lý do là rơi Hạp sơn mới dễ thủ khó công, có ưu điểm là chỉ cần một phu canh giữ cửa ngõ thì vạn người không thể khai thông.

Vân Châu ở vị trí xa xôi, dân chúng nghèo khổ, thiên tai mỗi năm một nghiêm trọng, tiếng kêu than vang dội trời đất. Một số hương dân rơi vào đường cùng liền gia nhập đội ngũ giặc cỏ, kết bè kết đảng với sơn tặc đi cướp của nhà giàu, cho nên gặp năm thiên tai, liền xảy ra chuyện kho thóc của phú hộ bị cướp, cho nên lời nói của ông cũng có chút đạo lý.

Sau khi khảo sát ta liền phát hiện, rơi Hạp sơn xác thực dễ dàng phòng thủ, nhưng lại có một đặc điểm không thể bỏ qua, chính là sườn núi một năm thì ít nhất có tám tháng bị sương mù quấn quanh, độ ẩm lớn như thế quả thực là cực kỳ bất lợi với yêu cầu dự trữ lương thực phải là ở nơi khô ráo.

Lão Thôi nói ông đã nghĩ tới điểm này, nhưng so với việc mạo hiểm xây kho thóc ở núi Lạc Phong có thể sẽ gặp phải giặc phi cướp sạch mà nói, thì chút tổn thất do lương thực bị ẩm ướt nấm mốc vẫn có thể chấp nhận, cần nhắc chọn ra một phương án tốt nhất, ông đề nghị xây kho thóc ở rơi Hạp sơn.

Giặc phi cướp sạch? Trong lòng ta thầm nghĩ, kẻ nào dám? Thế lực Thương Song Căn ẩn giấu ở nơi này chẳng lẽ là ngồi không sao? Ta chỉ phải bảo đảm lương thực không bị thiên tai gây tổn hại là được, những thứ khác không cần quan tâm đi.

Lão Thôi thấy ta chủ ý đã định, không kháng kháng nữa, nghe theo phân phó, tổ chức nhân thủ bắt đầu xây dựng trên núi Lạc Phong. Đồng thời với xây kho thóc, ta lại chọn chỗ địa phương khá bằng phẳng trên sườn núi xây máng lớn phòng xá. Vì đây lòng còn kí ức cũ, ta tự mình thiết kế mấy bản vẽ, yêu cầu lão Thôi theo đó xây dựng. Sau khi kho thóc cùng phòng xá làm xong, bốn bề biệt thự bằng gỗ xinh đẹp cũng hoàn thiện.

Trí Duệ thần phục không ngừng, khen xinh đẹp. Ta bảo hấn đặt tên cho biệt thự. Trí Duệ thật vui mừng, đảo mắt mấy vòng, nói vậy thì lấy bốn chữ 'mai, lan, trúc, cúc' đặt tên đi. Ta ngoài miệng nói cũng được, , trong lòng thầm than thở, bốn chữ này thường xuyên bị sử dụng đến nát rồi đi.

Sau nạn hồng thủy, Trang Tử từ trên xuống dưới tập hợp dời tới núi Lạc Phong.

Ta mang theo Trí Uyển vào ở Mai uyển, Tam thúc và Trí Duệ ở Lan Uyển, Trúc uyển đã được thu thập nhẹ nhàng khoan khoái, chuẩn bị nghênh đón

Thương Song Cẩn. Cúc uyển trước mắt vẫn còn trống, ta vừa đi vừa nghĩ, Trương Tôn Liệt sẽ là vị khách đầu tiên được nghênh tiếp ở đó sao?

Sau khi rửa mặt chải tóc qua, ta nhìn Lan Uyển cách đó không xa mà chần chừ. Lối cảnh cáo của Phurong Tiểu vẫn còn vọng bên tai, mặc dù ta mặc dù chưa từng đáp ứng Thương Song Cẩn chuyện gì, nhưng trong lòng cũng hiểu quan hệ với hắn ở thời đại này đã bị coi là không trong sạch. Hắn nếu đã có thể dễ dàng phá hỏng tính toán của hoàng hậu, thì tất nhiên cũng có thủ đoạn khiến Trương Tôn Liệt biết ta là người hắn coi trọng

Đã như vậy, thì Tam thúc khổ tâm an bài còn có ý nghĩa gì sao?

Hôm nay gặp mặt, ta sẽ sẽ không tự rước lấy nhục nhã đấy chứ?

Đang vô cùng do dự, Từ Hà giật nhẹ tay áo ta, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, tam công tử đang ngoắc (vẫy tay) ngài đấy.”

Ta giương mắt nhìn lên, Tam thúc đứng ở cửa Lan Uyển, quơ quơ cánh tay ý bảo ta nhanh đi qua.

Ta thầm than một tiếng thật không biết điều, định an bài mai mối thật sao? Cứ như không ai thêm lấy ta nên phải vội vã vậy.

Vẫy tay để Từ Hà lui ra, ngoác mồm đi về phía Lan Uyển.

Tam thúc bước nhanh tới đón, vẻ mặt bất đắc dĩ chỉ chỉ ta, nhỏ giọng nói: “Đội con thời gian hai chung trà, đã chạy đi đâu vậy?”

Ta tỏ vẻ vô tội bảo người: “Gặp khách thì cũng phải đi rửa mặt một chút chứ?”

Tam thúc trừng mắt, chìa vào người của ta vừa muốn nói, bốt chợt một giọng nói dịu dàng sau lưng “Đương thế thúc” chặn đứng câu chuyện.

Ta theo tiếng gọi nhìn qua, lại thấy ở cửa Lan Uyển, một vị bạch y công tử cầm trong tay ngọc phiến tuyệt thế đang đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Tri Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Ta không biết khi hình dung một nam tử lớn lên đẹp như hoa như ngọc thì có thích hợp hay không nữa, nhưng nhìn người trước mặt như được khắc ra từ ngọc, ta thật sự không biết phải dùng từ ngữ nào để diễn tả tướng mạo của hắn. Khác với Thương Song Cẩn phong thái hiền ngang, thần thanh tuấn lãng tử trong xương cốt, vẻ đẹp của Trương Tôn Liệt lại như một vị trích tiên (tiên giáng trần) làm cho người ta có cảm giác không chân thực.

Chào hỏi lẫn nhau, cùng ngắm nhìn đối phương, mãi đến khi Tam thúc ho khan một tiếng, ta với hắn mới bối rối hoàn hồn, ánh mắt lúng túng. Tam thúc cười tươi bộ dạng thật đáng đánh đòn nha, Trương Tôn Liệt nét mặt túng quẫn, ta thì đỏ ửng mặt, trái tim không thể khống chế được mà đập thình thịch, thầm nghĩ, đây chính là cảm giác nhất kiến chung tình (vừa thấy đã yêu) sao?

Tam thúc nhìn nhìn ta, nháy mắt ý vị sâu xa, cười híp mắt đề nghị nếu đều đã đến, không bằng đi dạo xung quanh một chút, núi Lạc Phong tuy không hùng vĩ tráng lệ bằng núi đông bộ, thế nhưng lại có một phen gió núi thủy cảnh (cảnh non nước) riêng, đáng để ngắm nhìn nha.

Ta không lên tiếng, trong lòng thầm cân nhắc lần này Trương Tôn Liệt đi Vân Châu một chuyến rốt cuộc là Nhị thúc an bài hay là do lão gia hòa không biết điều đang ở trước mặt này tự chủ trương đây? Tam thúc thấy ta không nói lời nào, liền đưa mắt nhìn sang Trương Tôn Liệt.

Trương Tôn Liệt liếc nhìn ta, rồi ưu nhã gật đầu, mỉm cười nói vậy thì theo thế thúc an bài.

Tam thúc đi trước dẫn đường, Trương Tôn Liệt ở giữa, ta theo sau.

Lại nói Tam thúc nhà ta tuyệt đối là một nhân tài đáng để người khác ngưỡng mộ, có lúc nhìn Người ta lại tưởng tượng xa vời, thầm nghĩ nếu người sinh ở hiện đại, nhất định là cao thủ quảng cáo bậc nhất. Không thêm nhắc đến những lời khoác loác của Người trước đây để làm ví dụ, chỉ nói đến hiện tại, Người chỉ từ đỉnh núi đến sườn núi, từ sườn núi chỉ đến chân núi, thao thao bất tuyệt giới thiệu với Trương Tôn Liệt tất cả những thứ thấy được trên núi Lạc Phong ngày hôm nay đều do ta dốc hết sức làm ra, cả quá trình Người không hề tham dự.

Trương Tôn Liệt kinh ngạc.

Ta lúng túng.

Đoạn đường lên đỉnh núi, không biết có phải là Tam thúc cố ý hay không mà đi vô cùng nhanh, chớp mắt đã không thấy tầm hơi bóng dáng đâu nữa. Cùng với đó thì Trương Tôn Liệt lại bước đi rất chậm, phối hợp với tiết tấu của ta, khống chế khoảng cách của hai người ở một phạm vi thích hợp. Ta ngược lên nhìn theo bóng lưng của nam tử anh tuấn trước mặt, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, thầm khen thật là một nam nhân tri kỉ. Lại nói đến khi Thương Song Cẩn đi đứng, hắn cũng sẽ chú ý đến cảm nhận của ta, nhưng không biết tại sao, lại không thể làm ta động tâm như lúc này.

Đến chỗ đỉnh núi, Trương Tôn Liệt dừng bước, giả bộ ngắm cảnh chờ ta đuổi kịp. Cùng song song sánh vai, bốn mắt giao nhau, hấn nhìn ta, khẽ mỉm cười, ta rũ mắt xuống, cổ che giấu nhịp tim đang không ngừng đập bình bịch.

Cảm giác này làm ta vừa mừng vừa lo, vui mừng là vì cuối cùng cũng gặp được nam nhân trong mộng của mình, buồn lo là bởi đối với ta mà nói đây cũng không phải một chuyện tốt. Cho tới nay đối với chuyện hôn nhân của mình ta đều ôm tâm trạng dễ thuận theo tự nhiên, sống trong thời đại này, gả cho người mà mình yêu thương cũng là một chuyện thống khổ đi.

Mang phi có câu nói rất kinh điển, nàng nói tình yêu tay ba thật quá chặt.

Ta hết sức đồng ý.

Nhị thúc là nam tử “kì ba” (không theo lễ thường) trong xã hội này, ta không có hy vọng xa vời mình sẽ được may mắn như Nhị thẩm

A Mỗ từng nói qua, Trương Tôn Liệt tài danh thiên hạ có một không hai, cùng với đó, độ phong lưu của hắn cũng đứng đầu tứ đại công tử.

Nam nhân như thế, ta yêu nổi sao?

Từ trên đỉnh núi nhìn xuống, ruộng đồng mênh mông đều thu vào tầm mắt, vốn là một mảnh xanh mướt, lại bị hồng thủy tàn phá tan hoang. Nghĩ đến mình tốn bao công sức mà cuối cùng thành quả lại phó mặc theo gió đông, ta không khỏi bi thương. Tam thúc cũng rất đau lòng, Người nói lại với Trương Tôn Liệt hoàn cảnh của thôn trang trong trận hồng tai lần này, lại kể về thảm cảnh của nạn dân, đến chỗ kích động, Người không e dè chút nào mà lên án kịch liệt hành động của quan lại triều đình.

Trương Tôn Liệt sắc mặt nặng nề, nghe xong hắn liền cam đoan với Tam thúc, sẽ tra xét lại nếu là thật nhất định sẽ báo lên cho Hoàng đế, quyết không dung túng.

Sắp đến buổi trưa, Tam thúc bảo ta đi về trước, Người còn phải đưa Trương Tôn Liệt đi xem xét một chút. Ta nghe lời, thi lễ lui ra. Đi chưa được hai bước, Tam thúc gọi ta lại, muốn ta tự mình xuống bếp chuẩn bị bữa trưa để chiêu đãi khách quý. Ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thừa dịp Trương Tôn Liệt không chú ý, giờ giờ quạ đầm với Tam thúc, Tam thúc nhếch miệng cười.

Bữa trưa không đạm bạc cũng không quá phức tạp, bốn mặn một canh cộng thêm hai món điểm tâm nữa.

Tam thúc thì không cần phải nói, luôn luôn khen ngợi tài nấu nướng của ta, trong lúc dùng bữa liền ngấu nghiến ăn, cực kỳ vui vẻ.

Ta bất động thanh sắc quan sát Trương Tôn Liệt, khẩu vị của hắn tựa hồ cũng rất tốt, ăn hết mình mà cũng rất tao nhã, toàn bộ quá trình đều không ngừng đĩa. Thịnh thoảng bắt gặp ánh mắt của ta, thấy ta khẽ ngượng ngùng, hắn liền dời ánh mắt, khóe miệng đang nhai cũng dâng ý cười.

Bữa cơm hoàn tất, ngồi một hồi, Trương Tôn Liệt liền đứng dậy cáo từ,

Tam thúc giữ hắn lại.

Trương Tôn Liệt nói trong người đang mang trọng trách, công sự quan trọng, không tiện ở lâu, ngày khác sẽ đến quấy rầy.

Tam thúc không giữ lại nữa, thoái thác nói sau khi ăn xong cảm thấy hơi mệt, bảo ta thay Người tiễn khách.

Ta nghiêng răng, lúc xuất môn còn cố ý dừng ở phía sau Trương Tôn Liệt, giờ nắm đầm thị uy với Tam thúc.

Tam thúc lơ đãng, hơi thở nhẹ nhàng, phát tay với ta, ý bảo nhanh tiễn khách đi, trở lại hẵng nói sau.

Trương Tôn Liệt đi trước, ta theo sau, cả hai đều đi rất chậm, cả đoạn đường đều không nói một lời.

Đi tới dưới chân núi, đã đến lúc chia tay.

Trương Tôn Liệt dừng bước, xoay người nhìn ta, ánh mắt lấp lánh, thi lễ nói: “Đa tạ tiểu thư thịnh tình khoản đãi.”

Ta đáp lễ, khách khí nói: “Trong núi thô lậu, công tử không chê là tốt rồi.”

Thị vệ dắt ngựa đi tới đây.

Trương Tôn Liệt xoay người lên ngựa, từ trên cao nhìn ta, vẻ mặt vui mừng. Ta ngẩng mặt, cũng nhìn lại hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, cùng khẽ cười, đều không lên tiếng.

Một lát sau, Trương Tôn Liệt khẽ động dây cương, con ngựa hí vang, chậm rãi đi quanh ta mấy vòng, sau đó chạy như điên.

Nhìn bóng dáng xa dần, tâm trạng ta thật lâu không thể bình tĩnh lại.

Không biết qua bao lâu, thanh âm của Phương Tiểu nhẹ nhàng vang lên bên tai ta: “Hắn đi rồi.”

Ta hoàn hồn, liếc hần một cái, không lên tiếng, yên lặng bước đi, lên núi.

Ở sau lưng, Phương Tiểu lại cảnh cáo ta lần nữa: “Tiểu thư, Vương Gia ngày kia sẽ đến”

Trở lại Lan Uyển, đúng lúc Tam thúc đang nhàn nhã ngồi chờ.

Thấy ta trở lại, vội vàng kéo ta đến thư phòng, đóng cửa lại, vừa mở miệng liền hỏi: “Thế nào? Trương Tôn Liệt không tệ chứ?”

Ta gật gật đầu, đúng là không tệ nha.

Khi Trương Tôn Liệt ngồi trên lưng ngựa cao cao, khoảnh khắc ánh mắt sáng rực nhìn về ta, đến nỗi trong lòng ta dâng lên một cỗ kích động, quả thực muốn theo hần cùng ngồi lên lưng ngựa, từ nay về sau mãi mãi bên nhau, không bao giờ rời xa, mai danh ẩn tích.

Tam thúc có chút đắc ý: “Mắt nhìn người của thúc đương nhiên là chuẩn rồi.” Nói xong thấy ta vẫn im lặng, không như thường ngày vui mừng thì cười, tức giận thì mắng, không khỏi kỳ quái, liếc liếc ta, hỏi: “Nha đầu, sao vậy?”

Ta lắc lắc đầu. “không có gì”

“Không đúng, “ Tam thúc không tin, đi quanh ta quan sát từ trên xuống dưới rồi khẳng định nói: “Nhất định là có chuyện, nói cho thúc nghe xem rốt cuộc là làm sao vậy?”

Ta nhìn Người, trong lòng có chút bất lực, có chút bi thương, “Tam thúc, ta chỉ muốn gả cho người, không muốn yêu người.”

Tam thúc nghe vậy, sợ hết hồn, vội vàng sờ sờ trên trán ta, tự nhủ: “Không sốt a.”

Ta: “”

Tam thúc nghe không hiểu lời ta nói..., khẳng khái cho rằng tại buổi trưa nấu cơm khiến ta bị mệt mỏi.

Ta nói là không sao cả

Tam thúc tròn tròn mắt, thế nào là không sao? Đã bắt đầu nói mê sảng nha.

Ta muốn giải thích.

Tam thúc lại không đề cho ta giải thích.

Người tự mình đưa ta trở về Mai uyển, đặt ta lên giường nghỉ ngơi; lại bảo A Mỗ ôm Trí Uyển đi chỗ khác chơi, chừng nào ta chưa thức dậy thì không được quay trở lại quấy rầy.

Người hầu đều lui hết xuống, Tam thúc chuyển cái ghế băng ngồi ở đầu giường, nhẹ nhàng nói với ta: “An tâm ngủ đi, thúc coi chừng giùm con.”

Cổ họng ta tắc nghẹn trong háy mắt, bỗng dưng muốn khóc.

Trong trí nhớ, Tam thúc luôn ở cạnh mỗi lúc ta thương tâm, khổ sở, bàng hoàng hay bất lực, thậm chí ngay cả lúc ta ngủ cũng vẫn coi chừng một tắc cũng không rời. Có lúc ngấm lại, tam thâm chán ghét ta cũng không phải là không có lý do, đêm đó bọn họ thành hôn, bởi vì ta phát sốt, mà Tam thúc đã bỏ lại năng chính là không ngủ cứ như vậy ngồi ở đầu giường trông coi ta cả đêm.

Ta nhìn Tam thúc, khẽ nói: “Không ngủ được thì phải làm sao đây?”

Tam thúc vuốt vuốt tóc ta, thương yêu nói: “Không ngủ được cũng nằm xuống đi.”

Ta nghe lời nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Đầu ngón tay hơi thô của Tam thúc nhẹ nhàng lướt qua má ta, mặc mặc (lặng lẽ) hỏi khẽ: “Nha đầu nhìn trúng Trương Tôn Liệt rồi phải không?”

Nhìn trúng ư? Có lẽ vậy, ta thật thấp””” một tiếng.

Tam thúc không hiểu: “Gặp được người ngưỡng mộ là chuyện tốt, vì sao lại con lại lo lắng đâu?”

Vì sao? Nói ra Người có thể hiểu được không?

Tam thúc thấy ta không nói lời nào, muốn ta mở mắt, lại hỏi một lần.

Ta than thở, không trả lời mà hỏi lại: “Tam thúc nghĩ thế nào với chuyện nam nhân lấy năm thê bảy thiếp?”

Tam thúc thần nhiên nói: “Thiên kinh địa nghĩa.”

Ta biết ngay mà, lại hỏi Người: “Cho dù thế tử có là người mà thúc yêu cũng sẽ vẫn lấy vợ bé sao?”

Tam thúc nghiêm túc suy nghĩ một chút, cẩn thận gật đầu, nói: “Từ xưa quý tộc kết thân, gả cưới không chỉ là để khai chi tán diệp, cũng là hai họ mưu cầu sự hỗ trợ lẫn nhau, với nam tử mà nói, hôn nhân không phải chuyện của riêng bản thân, mà còn liên quan đến sự vinh thịnh (vinh quang phồn thịnh) của cả gia tộc, như vậy thường không có khả năng là chỉ cưới một thế tử”

Đúng vậy, mượn hôn nhân để lấy được sự trợ giúp của ngoại thích mới là chân lý khi quý tộc thông hôn lẫn nhau.

Tình yêu ư? Xin hỏi đó là cái quái gì? Ta buồn bã nói: “Cho nên con mới nói chỉ muốn lập gia đình, không muốn yêu người.”

Lần này thì Tam thúc hiểu, người kinh ngạc nhìn ta, “Ý nhà đầu con là, sau này muốn gả cho người mình không thương sao?”

Ta gật gật đầu, đại khái là ý này đi.

Tam thúc vẻ mặt buồn bã, cười khổ nói: “Nhà đầu gốc nghiệt, người sao có thể biết việc chung chăn gối với người mình không thương có biết bao thống khổ đây?”

Ta im lặng.

Đề tài có chút nặng nề, gọi lên chuyện thương tâm của Tam thúc.

Trong lòng ta tự trách, cảm giác mình có phần suy nghĩ nhiều đi. Hôm nay cũng chỉ lần đầu tiên gặp mặt Trương Tôn Liệt, cũng không hiểu rõ hần, mặc dù cả hai đều không có cảm giác chán ghét, nhưng ta dường như cứ lo được lo mất, nghĩ đến chuyện kết hôn vẫn là còn sớm. Quả thực như Tam thúc từng nói, hôn nhân của Người là suy tính từ góc độ của gia tộc, ta sao có thể không vì lợi ích của gia tộc mà cân nhắc lợi hại đây?

Nghĩ được như vậy, trong lòng thoải mái không ít, bỗng chốc có chút buồn ngủ

Ta ngáp một cái.

Tam thúc vuốt tóc ta, ôn nhu nói: “Ngủ đi.”

Tỉnh dậy, sắc trời đã tối, ta lật người, định ngủ tiếp, dù sao thì còn lâu mới đến bữa tối.

Lại nhắm mắt lại, ta chợt thấy không đúng, sao lại có người ngồi ở đầu giường nha? Chẳng lẽ Tam thúc còn chưa đi sao?

Từ từ mở mắt, ánh trắng trắng sáng xuyên thấu qua rèm cửa sổ, yếu ớt rải đầy trên mặt đất. Giữa luồng sáng lạnh nhạt ấy, hai mắt Thương Song Cẩn sáng như được thăm thẳm nhìn ta không hề chớp mắt. Ta lập tức tỉnh táo lại, thoáng cái ngồi dậy, không dám tin mà nhìn hần, nghĩ thầm chẳng phải Phương Tiểu đã nói ngày kia hần mới đến sao?

Thương Song Cẩn thân nhiên mở miệng: “Đã tỉnh rồi hả?”

Ta nuốt nuốt nước miếng, không dám nhìn hần, “Không phải ngày kia mới đến sao?” Chết tiệt, nói xong rồi sao ta lại cảm thấy chột dạ nha?

Thương Song Cẩn vươn tay nắm lấy cằm ta, buộc ta phải nhìn hần, lạnh lùng hỏi: “Thế nào? Không hy vọng nhìn thấy ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 27.1

Trong phòng không khí như đóng băng vậy!

Thương song Cẩn gắt gao nhìn chăm chăm ta, ánh mắt sắc bén, vẻ mặt vô cùng tức giận nha.

Ta vừa sợ lại vừa giận, sợ vì ta chỉ như con kiến dưới bàn chân voi, lại giận vì hần dựa vào cái gì mà can thiệp vào chuyện của ta chứ?

Bốn mắt nhìn nhau chăm chăm hồi lâu, thì Thương Song Cẩn bỗng chợt nở nụ cười lạnh lẽo, hần buông tay ra, rồi nói: “Trời vừa sáng lập tức cùng ta trở về rừng Thanh Phong.” Giọng nói nhẹ nhàng, nhưng chẳng khác gì sấm sét bên tai ta, thật là sợ điều gì thì sẽ gặp ngay điều đó mà.

Làm sao bây giờ? Nếu hần đã quyết tâm, thì ta từ chối cũng không được, Tam thúc căn bản không ngăn được hần. Lấy cứng đối cứng ta bắt lợi là cái chắc, lập tức tính toán, chỉ có thể chịu thua trước đã. Nghĩ như thế, ta liền thu hồi ánh mắt đang nhìn hần hằm hằm, hai mắt rũ xuống, buông lỏng giọng điệu: “Ta không muốn đi Lợi châu.”

Chỉ nghe Thương Song Cẩn đáp: “Không phải do người quyết định!”

Ta nâng mắt nhìn hấn, trong lòng vô cùng oán hận, lại chỉ có thể cố giữ bình tĩnh, lấy cớ nói: “Thôn trang công việc bận bịu, Trí Uyển lại.”

Thương Song Cẩn không đợi ta nói xong, đứng lên cứ thế nói: “Ta đi gặp Thiệu Đường (tên của Tam thúc đó nha), người thu thập một chút, giờ mọo liền khởi hành.”

Ta đầu ‘Oanh’ một tiếng, trống rỗng.

Trong điện quang hỏa thạch (nhanh như chớp), ta liền bắt hấn lấy ống tay áo của hấn, ánh mắt khẩn cầu.

Thương Song Cẩn dừng lại, quay đầu nhìn ta, vẻ mặt có chút nguôi giận: “Thế nào? Muốn giữ ta lại sao?”

Ta thật muốn đập đầu vào đầu hũ.

Thương Song Cẩn lại ngồi xuống.

Ta bây giờ mới nhìn rõ mặt hấn, ánh mắt rõ ràng là mệt mỏi, tóc tai có chút hỗn độn, râu ria lởm chởm; lại nhìn đến trang phục, bả vai và vạt áo trước có mấy chỗ bị rách, lập tức cảm thấy có chút không đành lòng, hấn nhất định là biết Trường Tôn Liệt hôm nay muốn tới, cho nên chạy gấp không kể ngày đêm ư?

Ta nhìn hấn, nhỏ giọng: “Mệt muốn chết rồi chứ?”

Thương Song Cẩn liền giật mình, hấn là không nghĩ tới vừa rồi ta còn là con nhím xù lông mà đảo mắt đã thành Tiểu Bạch Thỏ đầy quan tâm, hấn gật đầu một cái, giọng nói có chút mệt mỏi: “Ừ, ba đêm rồi chưa ngủ.”

Ta không nói nữa, cũng không biết nên nói gì cho phải.

Thương Song Cẩn thở dài, cầm tay ta, nhẹ nhàng xoa lấy, khẽ gọi: “Niếp nhi.”

Được rồi, ta thừa nhận sự xưng hô như thế này trên giấy nhìn có vẻ thân thiết, nhưng khi nghe thấy thì thật sự là không. Lột tai!

Thấy ta không đáp lại, Thương Song Cẩn liền nghiêng người về phía trước, duỗi cánh tay dài ôm ta vào trong ngực, râu ria đầy mặt nhẹ nhàng cọ cọ má ta, có chút đau, hơi thở ấm áp lướt qua cổ, cảm giác có chút ngứa ngáy như sợi lông vậy, hấn ở bên tai nhẹ nhàng hỏi: “Nhớ ta không?”

Ta nhắm mắt, lòng nói nhớ người đi.

Thương Song Cẩn thì thảo nói nhỏ: “Ta nhớ người rất nhiều, rất muốn rất muốn.”

Ta làm ỏ trong ngực hấn, không dám gây ra một cử động nhỏ nào, lẳng lặng nghe hấn kể những chuyện từ sau khi ly biệt. Hấn nói hấn không thể ở chỗ này ở lâu, trời vừa sáng liền phải đi đến quận phủ gặp mặt Liêm vương, sau đó lập tức phi ngựa trở về kinh thành; hấn nói hấn không yên lòng để ta một mình lưu lại nơi đây, muốn dẫn ta đi Thanh Phong lâm, để ta ở nơi đó chờ hấn; hấn nói ngày mà ta cập kê, cũng chính là ngày hấn cưới ta làm vợ.

“Niếp nhi, nàng nói như vậy có tốt không?” Đôi môi nóng bỏng của Thương Song Cẩn như có như không lướt qua vành tai ta, bàn tay lúc cố ý lúc vô tình vỗ về gáy ta, những chỗ bị chạm vào dấy lên từng đợt lửa nóng mãnh liệt, ta nhìn không được mà run rẩy.

Thương Song Cẩn vô cùng nhạy bén cảm nhận được, hô hấp của hấn trong nháy mắt trở nên dồn dập, đôi môi nóng bỏng không hề thỏa mãn khi chỉ như có như không lướt qua rồi ngừng lại nữa, há miệng ngậm lấy vành tai ta mà điên cuồng ngậm mút, âm thanh khàn khàn tràn đầy Hormone nam tính mà mê loạn: “Niếp nhi, Niếp nhi của ta.”

Ta vừa thấy muốn làm chuyện xấu, liền ra sức đẩy hấn ra, vội la lên: “Đừng nhúc nhích.”

Thương Song Cẩn thở hắt hắt lắc đầu, bàn tay bắt đầu xé cổ áo ta, “Niếp nhi, ta rất nhớ nàng, nhớ đến đau lòng.”

Nước mắt của ta đã cứu vớt ta, chính nó đã làm Thương Song Cẩn ý loạn tình mê cuối cùng cũng tỉnh táo lại. Thấy trong mắt ta tình lặng mà lại tràn đầy hận ý, môi hấn giật giật, lại không nói ra lời, yên lặng giúp ta sửa sang lại trang phục xốc xếch, dịu dàng hôn khô những giọt nước mắt trên mặt ta, lần nữa ôm ta vào lòng, nói nhỏ bên tai ta: “Thật xin lỗi.”

Ta không để ý tới hấn, bị hấn náo loạn như vậy, ta cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Thương Song Cẩn cọ xát ta một hồi, vùi đầu vào trên cổ ta, rầu rĩ nói: “Ta đói rồi.”

Mất ta chớp liên tục, đáng đời!

Thấy ta không để ý tới hấn, Thương Song Cẩn ngẩng đầu, cắn nhẹ chóp mũi của ta, nói: “Ta muốn ăn thức ăn nàng tự tay làm.”

Biết ngay là không gạt được hấn chuyện gì mà.

Ta lười biếng chui ra từ trong ngực hấn, bảo hấn rót cho ta ly nước.

Bưng nước tới, ta lại chỉ chỉ chỗ treo trang phục, ý bảo hấn lấy đồ cho ta.

Không ngờ hai hành động của ta lại khiến cho Thương Song Cẩn vui vẻ, hấn liên tục nở nụ cười đi tới bên cạnh giá treo quần áo treo, hỏi ta muốn mặc bộ nào?

Ta nói là nam trang.

Hấn lại hỏi ta khi gặp Trương Tôn Liệt là mặc nam trang hay nữ trang?

Mắt ta giật liên hồi, không để ý tới hấn nữa. ngay cả chuyện ta nhìn Trương Tôn Liệt mấy lần Phuong Tiểu cũng bẩm báo rõ ràng, chẳng lẽ lại không nói ta mặc y phục gì sao?

Quả nhiên, ánh mắt Thương Song Cẩn khẽ dừng lại ở kiện y phục màu vàng nhiễm chút sắc đỏ kia, ra vẻ tùy tiện nói về sau ít mặc màu vàng đi, không thích hợp với ta. Ta đang uống nước mà suýt sặc, bản cô nương da dẻ trắng nõn, mặc màu vàng hạnh đẹp mắt nhất nha, ta khinh bỉ nhìn hấn, lòng thầm nói ghen cũng không cần phải dùng phương thức như vậy nha.

Thương Song Cẩn giúp ta mặc y phục chín chu ta hỏi hấn muốn ăn cái gì? Đáp lại là tùy ta, chỉ cần là ta làm hấn đều thích.

Ta lại lo tiếng động sẽ làm A Mỗ và Trí Uyển ngủ sát vách thức giấc.

Thương Song Cẩn nói không sao cả, lúc hấn tới cho các nàng dùng mê hương rồi.

Ta hít một ngụm khí lạnh.

Thương Song Cẩn bật cười, nói không cần lo lắng, chỉ là để an thần, thường ngày hấn nhớ ta không ngủ được đều dùng hương này để an giấc.

Lúc này ta mới yên lòng.

Lan Uyển là biệt thự khép kín, bên trong phòng dĩ nhiên có một phòng bếp nhỏ. Tất cả thiết bị mặc dù không so được với thời hiện đại, nhưng thiết kế là mô phỏng theo nhà bếp hiện đại ở trong mắt Thương Song Cẩn vẫn là mới lạ nha. Hấn hỏi là ai nghĩ ra? Ta chỉ chỉ mình.

Thương Song Cẩn khen nói thật là ý tưởng tuyệt diệu.

Ta không khiêm tốn nói dĩ nhiên.

Thương song Cẩn nghe xong liền cười, ôm ta vào trong ngực, mãnh liệt hôn trên mặt ta.

Ta tự xưng bị hấn hôn, không khỏi hờn giận, nói không được hôn nữa, kéo hôn lại làm mất má lúm đồng tiền của ta.

Thương Song Cẩn lập tức cười rộ.

Ta nhìn hấn gương mặt hấn tràn đầy tươi cười, mà trong lòng phức tạp.

Nhớ tới lời của Phuong Tiểu, hấn nói Thương Song Cẩn có ngoại hiệu là vương gia mặt lạnh, ở trong Vương phủ chưa bao giờ cất tiếng cười.

Trong phòng bếp nguyên liệu nấu ăn hiện có thực không nhiều lắm, Thương Song Cẩn thích ăn thịt, không có thì phải làm sao bây giờ? Đáp lời là không sao, ăn chút gì đó đơn giản là được. Ta nhớ tới lần trước mình làm rượu nếp cũng còn nữa, lại lấy bột gạo mà A Mỗ xát ra để làm bánh trôi, nhóm to lửa, không lâu sau, một bát bánh trôi rượu nếp đã sẵn sàng đặt trên bàn.

Thương Song Cẩn vội vã cầm thìa lên mức, uống một ngụm, phẩm thưởng thức (kiểu như bình luận ý), gạt đầu với ta, vui vẻ ăn.

Hai ba miếng liền ăn xong, hấn trong bộ dáng đáng thương nhìn ta, nói vẫn còn đói a.

Ta đáp đã hết cách, nguyên liệu nấu ăn đã hết rồi

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 27.2

(từ chương 27 sẽ đổi cách xưng hô cho thân mật nhé^^)

Thương song Căn chỉ chỉ ít rau còn sót lại trên thớt, hỏi thứ đó không được hay sao?

Ta ngẫm nghĩ một chút, rồi hỏi hấn có muốn ăn mì không?

Thương song Căn gật đầu, nói ăn.

Ta lấy bột mì ra bảo hấn nhào bột, hấn bảo không biết làm.

Ta chống nạnh, nói không thể không làm, nếu không thì sẽ không có đồ ăn.

Thương song Căn bắt đầu, cũng được thôi.

Chỉ huy hấn lau sạch tay, ta đổ bột mì vào trong chậu, thêm chút nước, nói cho hấn biết làm thế nào để nhào bột mì.

Thương song Căn hiểu ý, nam nhân sức tay lớn, bột mì rất nhanh được nhào tốt.

Ta lấy cái chày cán bột, nghiền mẩu một lần.

Thương song Căn cán mì, ta nấu nước. Nước sôi, sợi mì cũng cắt xong. Bỏ sợi mì cùng rau cải vào nồi, đánh hai quả trứng, cho thêm dầu muối, khuấy đều trong chảo lát, vớt mì vào bát, lại thêm chút nước dùng, một chén mì nước to nóng hổi được bung lên bàn, để ngay ngắn.

Thương song Căn rất hưng phấn, cầm đũa lên nói đây là hấn lần đầu tiên xuống bếp nấu cơm nha, cảm giác thật tốt.

Ta cười cười mà không nói.

Thấy ta chống cằm không nói lời nào, Thương Song Căn hỏi ta đang suy nghĩ gì thế?

Ta nói đang nghĩ xem đầu mới là cuộc sống mà ta mong đợi, ngầm ý là người có thể cho ta sao?

Thương Song Căn hiển nhiên là nghe hiểu, hấn bình tĩnh nhìn ta, nụ cười dần dần thu lại, một hồi lâu không lên tiếng.

Ta bị hấn nhìn chằm chằm đến khó chịu, chỉ chỉ tô mì để đổi đề tài, nhắc nhở hấn mau ăn đi, để mì nùng ra sẽ không ngon.

Thương Song Căn gật đầu, đứng dậy từ trên kệ lấy xuống một cái chén, chia mì nước ra làm hai, đẩy một chén tới trước mặt của ta, nói ăn chung.

Ta lắc đầu, nói không đói, không muốn ăn.

Thương Song Căn nói không ăn không được, hấn biết ta chưa ăn cơm tối đâu đấy.

Được rồi, ta cầm lấy đôi đũa.

Ăn mì xong, nhìn sắc trời, đã tờ mờ sáng.

Thương Song Căn bảo ta thu thập qua một chút, rồi lập tức theo hấn lên đường.

Ta khóc không ra nước mắt, nếu là muốn đi cùng hấn, ta còn phải phí phạm nhiều công sức như vậy sao? Cứ nghĩ là làm vậy có thể làm hấn an tâm, có thể khiến cho hấn không đề cập đến chuyện này nữa, xem ra là ta nghĩ quá đơn thuần rồi. Ta cân nhắc cách dùng từ một chút, rồi nói: “Vương Gia, ta không muốn đi Lợi châu.”

Thương Song Căn nhìn ta, nói: “Nàng không phải rất thích Thanh Phong lâm sao?”

Căn bản không phải cùng một sự tình có được hay không?

Ta nói: “Thôn trang bận rộn.”

Thương song Căn nói tiếp: “Cho nên Tam thúc của nàng mới trở lại.”

Ta cắn cắn môi, cũng biết lý do này không thể thuyết phục được hấn

Thấy ta không đồng ý, sắc mặt Thương Song Căn dần ngưng trọng. Ta biết nhất định là hấn lại liên tưởng đến Trương Tôn Liệt, nghĩ tới dù sao thì giải thích cũng vô dụng, thôi thì muốn thế nào thì cứ làm thế đi, dù sao ta cũng không đi.

Thương Song Căn trầm giọng hỏi, “Tại sao không nói chuyện?”

Ta hỏi ngược lại: “Muốn ta nói cái gì?”

Thương song Cẩn ngừng lại một chút, “Đi Lợi châu với ta!”

Ta cự tuyệt: “Không đi!”

Bốn mắt nhìn nhau, tia lửa văng khắp nơi.

Nhìn chăm chăm hồi lâu, mắt ta ta có chút đau, đành chịu thua trận, đụng phải một nam nhân cường thế như vậy, coi như là bản thân ta xui xẻo a.

Ta thờ dãi nói: “Người nói ta phải đi như thế nào đây? Lấy thân phận gì đây?” Không minh bạch đi cùng hắn thì có khác gì là bỏ trốn? Ta muốn cũng không được? Thế diện gia tộc vứt đi đâu đây? Thật là một nam nhân ích kỷ.

Thương song Cẩn tỏ vẻ như đã sớm tính toán, “Đi cùng với cô, thân phận dĩ nhiên là cô vương phi.” (cô, quả nhân,... là cách xưng hô của bậc vua chúa nhà)

Ta tặc lưỡi.

Thương song Cẩn sắc mặt khó coi: “Thế nào? Không muốn làm cô vương phi?”

Ta: “.” Nguyên ý mới là lạ, về vòng vòng nguyên rủa người.

Thương song Cẩn nắm chặt tay ta, ép hỏi: “Nói!”

Ta thật sự là muốn điên rồi, la àm lên: “Thứ nhất không có lệnh của cha mẹ, thứ hai không có lời của mai mối, thứ ba không có tam sinh lục lễ, người nói vương phi liền là vương phi à?”

Thương song Cẩn nghe vậy liền bật cười, hất buông tay ta ra, nói: Thì ra là Niếp nhi trách ta không chu toàn cấp bậc lễ nghĩa a.”

Ta nâng trán, tức đến chập mạch rồi, thật là tự mình đào hố cho mình đây mà.

Thương Song Cẩn ôm ta vào ngực, cảm tựa trên đỉnh đầu ta cọ cọ, nói: “Vốn muốn chờ nàng cập kê sau đó mới thương nghị hôn kỳ, nếu như nàng cảm thấy quá lâu, ta lập tức sai người đi an bài, nếu nhanh, thì trong vòng nửa năm là có thể cưới, như vậy có được không?”

Ông nói gà bà nói vịt!

Ông nói gà bà nói vịt!

Ta thật tâm bày tỏ không có tiếng nói chung với người này.

Ta cảm giác miệng đắng lưỡi khô, tức giận bảo hắn đi lấy cho ta chén nước rồi nói tiếp.

Thương song Cẩn bật cười, ừ một tiếng được, đứng dậy đi vào phòng bếp.

Nhìn bóng lưng của hắn, ta âm thầm cân nhắc phải đổi góc độ nói chuyện thôi, nếu không cứ như vậy thì có hao tổn hơn nữa thì người chịu thiệt vẫn là ta.

Một chén nước xuống bụng, chợt cảm thấy sáng khoái tinh thần, ta điều chỉnh hạ âm điệu, bình hòa nói: “Vương Gia cảm thấy Trương Tôn Liệt là người như thế nào?”

Thương song Cẩn đột nhiên biến sắc, ánh mắt hung hãn nhìn ta chăm chăm, không nói lời nào.

Ta mặc kệ hắn, thản nhiên nói: “Đẹp thì đẹp thật, nhưng đáng tiếc là, nam tử thật đẹp ngược lại lại là không đẹp.”

Thương song Cẩn sắc mặt hơi hòa hãn, ngón tay gõ gõ mặt bàn, hỏi ta: “lời này giải thích như thế nào?”

Ta nói: “Hùng thò chân phác sọc, thư thò cái mắt mê ly, song thò bang địa đi, , an có thể biện ta là hùng thư?” (hùng và thư là để chỉ giống đực-cái nhé) Thật xin lỗi, Trương Tôn Liệt.

Quả nhiên, Thương Song Cẩn nghe vậy mỉm cười, nói: “Hay cho tài văn chương.”

Không khí hòa hoãn, ta thờ phào nhẹ nhõm, hỏi hắn tới Vân Châu vì chuyện gì sao?

Thương song Cẩn nhìn ta chăm chăm, hỏi ngược lại nàng thử nói xem?

Ta nuốt nuốt nước miếng, được rồi, ta đã đánh giá thấp phân lượng của mình trong lòng hắn, hắn như Tam thúc từng nói, hắn thật sự là vì Trương Tôn Liệt muốn tới mà đến.

Hiểu rõ vấn đề này rồi, nói thêm gì nữa cũng chỉ là tự tuyệt đường ra mà thôi, vì vậy ta nói sang chuyện khác, nhắc với hấn nạn lụt lần này. Thương Song Cẩn nghe xong, đôi mắt híp lại, nét mặt suy nghĩ sâu xa, một hồi lâu không nói lời nào. Ta không khỏi nản lòng, xem ra Phương Tiểu nhắc nhở không sai, hấn nói Thương Song Cẩn không thích nữ nhi bàn chuyện chánh sự.

Không nói cũng không được, ta nói trải qua mấy lần tu sửa đề điều tổn mất vạn lượng bạc trắng nha, ai sẽ tiếp tế ta đây?

Thương Song Cẩn nghe xong liền cười, nói ta vòng vo nửa ngày thì ra là muốn tìm hấn muốn bạc đi.

Được rồi, ta thừa nhận mình không có cốt khí, suy nghĩ bên trong không thể nói thẳng ra được, chỉ có thể lấy lý do bên ngoài để che dấu mục đích.

Thương Song Cẩn bảo ta ta không cần lo lắng, nói tổn bao nhiêu, triều đình sẽ tiếp tế ta bấy nhiêu. Đối với mấy vấn đề mà ta đề cập đến, ít thấy hấn trả lời một, nói thái thú Vân Châu đã bị cách chức điều tra, tân Thái Thú mấy hôm nữa sẽ nhậm chức, vấn đề thiên tai ở sông Dương chắc chắn sẽ được giải quyết.

Ta không tin, chỉ cần Liêm vương vẫn còn quản lý việc đồng áng thủy lợi, điều tra một hai quan viên thì đã sao? Bình mới rượu cũ, đuổi một tên tham quan đi, lấy gì đảm bảo tên sau sẽ có hành động gì không?

Thương Song Cẩn cười cười, nói không ngờ ta lại nhìn sự việc rõ ràng như vậy, còn nói tân nhiệm Thái Thú là người ta người quen biết, nhất định là có tư cách.

Ta kinh ngạc, đếm đầu ngón tay, trừ người nhà ra thì bên ngoài ta biết đến cũng chỉ là hai ba con mèo nhỏ, có thể là ai đây?

Suy nghĩ một chút, một đáp án thoáng hiện ra, chẳng lẽ là?

Thương song Cẩn gật đầu, nói, nàng đoán không sai, chính là tam thúc Dương Thiệu Đường của nàng.

Ta thất kinh.

Lúc này, nghe thấy tiếng động ở cửa, ta quay đầu nhìn lại, là Tam thúc nha.

Trong lòng nhất thời căng thẳng, ta liền đứng dậy nghênh đón.

Tam thúc sắc mặt ngưng trọng, liếc mắt thoáng qua ta, ánh mắt lờm Thương Song Cẩn đang ngồi ở trên mép giường.

Ta thăm kêu không ổn, chiếu theo tính tình của Tam thúc, một khi đùa bỡn quá mức, mặc kệ là Thiên Vương lão tử, hết thấy đều không để trong mắt.

Ta giật nhẹ ống tay áo của Người, Tam thúc quay lại nhìn ta.

Ta khẽ lắc đầu với Người, ý là đừng lỗ mãng.

Tam thúc hiểu, khẽ nói với ta: “Con ra ngoài trước đi, thúc có lời muốn nói với Vương Gia.”

»

Cứ vậy mà nói hết nửa ngày, chờ bọn họ ra ngoài, ta ngay cả bữa trưa đều đã ăn xong lâu rồi.

Tam thúc thấy ta ôm Trí Uyển chờ ở cửa, sừng sốt, hỏi ta sao lại ở chỗ này làm gì?

Ta không còn gì để nói, liền nhắc nhở Người: “Tam thúc, đây là Mai uyển của con mà, Người nói xem con ở đây làm gì?”

Tam thúc xoay người lại nhìn, bật cười: “Là thúc hồ đồ.”

Trong lòng ta buông lỏng, nhìn nét mặt hai người, xem ra tình hình cũng không đến nỗi xấu như ta dự đoán.

Dùng xong bữa trưa, lão Thôi mời Tam thúc đi có việc.

Thương Song Cẩn nói với ta hấn muốn đến quận phủ một chuyến để gặp Liêm Vương, hôm nay không đi, bảo ta chuẩn bị tốt bữa tối chờ hấn trở về. Lòng ta trầm xuống, lại cũng chỉ có thể nói được. Đưa hấn tới chân núi, Lâm Thuận đang dắt ngựa đứng chờ, Phương Tiểu đứng chờ ở một bên. Hai người hành lễ với Thương Song Cẩn, sau đó hành lễ với ta. Ta muốn đáp lễ, Thương Song Cẩn kéo ta lại, thản nhiên nói về sau không cần đáp lễ với bọn họ.

Ta im lặng.

Sau khi Thương Song Cẩn lên ngựa, ánh mắt liền quét qua một vị trí, chính là chỗ mà hôm qua Trương Tôn Liệt đánh ngựa vòng quanh ta. Ta nhìn gương mặt âm trầm của hấn, mà trong lòng nhất thời có cảm giác tuyệt vọng, trong đầu bắt ngờ thoáng hiện ra khuôn mặt tuần nỷ như tiên, tự hỏi mình, ta còn có thể thương hấn được sao?

Tiền Thương Song Cẩn xong, ta chưa muốn trở về , mà đi thẳng lên núi. Nhìn ruộng lúa mênh mông thu hết vào trong tầm mắt, nhìn núi non, cây cối nối tiếp không ngừng, nhìn bầu trời bao la đến vô tận, ta từng hỏi mình thực sự muốn điều gì? Là muốn thoát nhìn xinh đẹp? tình yêu?, hay là muốn giang sơn thoát nhìn tươi đẹp?

“Nha đầu.” thanh âm của Tam thúc vang lên sau lưng.

Ta quay lại nhìn người, lên tiếng: “Tam thúc.”

Tam thúc khẽ gật đầu, đi tới sóng vai cùng ta, mắt nhìn ra phương xa hỏi ta vừa rồi đang suy nghĩ gì đó?

Ta thành thật trả lời.

Tam thúc như nghĩ tới gì đó, đảo mắt nhìn ta: “Nha đầu không tin tưởng Dung Chi sao?”

Ta cười khỏ, không phải là không tin tưởng hấn, mà là không có lòng tin vào thời đại này.”Tam thúc, nói cho ta biết, vì sao hấn đến giờ vẫn chưa thành hôn?”

Thời đại này khuyến khích sinh dục, nữ tử quý tộc mười lăm tuổi cập kê, đến mười bảy mà chưa gả đi, thì sẽ tặng cho quan lại đã lươn tuổi; nam tử Quý tộc 16 mười sáu tuổi đội mũ*, mười tám tuổi thành hôn, là thành viên trưởng thành trong gia đình. Phụ thân, nhị thúc và Tam thúc đều mười bảy tuổi thì thành hôn, Trưởng Tôn Liệt nếu không có nguyên nhân đặc biệt, thì cũng sẽ không kéo dài tới tận bây giờ còn chưa có thành thân đâu.

(*nguyên gốc là “quan”, một âm là quán, nghĩa là lễ đội mũ. Ngày xưa con trai đến một độ tuổi nhất định thì sẽ làm lễ đội mũ, ví dụ như hai mươi tuổi gọi là “nhược quán”, chưa đến hai mươi tuổi gọi là “vị quán”

Tam thúc nghe vậy, mặt lộ vẻ khó khăn.

Ta nói: “Nói đi, chuyện liên quan đến sự lựa chọn của chất nữ người, người nhất định tường tận.”

Tam thúc thờ dãi, “Được rồi.”

Chuyện diễn ra từ hai năm trước, lúc đó Thái Sư Trưởng Tôn Hồng chọn cho Trưởng Tôn Liệt một mối hôn sự, hai bên gia cảnh tương đối, có thể nói là môn đăng hộ đối. Ai ngờ Trưởng Tôn Liệt không vừa ý, sau khi phản đối không có kết quả, vào ngày đính hôn, hấn dẫn một nữ giáo thư (người chuyên về chỉnh sửa sổ sách) từ kĩ quán hồi phủ, nói muốn cưới nàng ta. Thái Sư tức giận đến ngã bệnh, mới đầu tất nhiên là phản đối, nhưng sau khi biết được trong bụng nữ giáo thư ấy đã có cốt nhục của Trưởng Tôn Liệt, liền do dự.

Nhà gái biết được tình hình, chỉ có thể tức giận trong lòng, việc đã đến nước này cũng chẳng thể làm gì được. Thời điểm nữ giáo thư hoài thai đến tháng thứ bảy thì chuyện truyền đến tai vị hôn thê của Truờng Tôn Liệt. Đó là một vị tiểu thư tính tình cương liệt, nàng thăm oán cha mẹ đã giấu giếm sự tình, yêu cầu từ hôn. Cũng là một môn hộ có danh có tiền, chuyện từ hôn nào có dễ dàng như vậy? yêu cầu của vị tiểu thư đó bị cha mẹ nàng kiên quyết cự tuyệt, sau đó liền phản hận mà tự vẫn.

Một mối lương duyên chỉ trong nháy mắt liền biến thành bi kịch.

Ta hỏi: “Là tiểu thư nhà nào vậy?”

Tam thúc nói: “Bình bộ Phùng gia.”

Sau đó đến lượt nữ giáo thư chết sau khi sinh con không lâu, đứa bé được đầy tháng, nữ giáo thư bệnh nặng mà qua đời. Ái thiếp chết đi là đã kích rất lớn đối với Trưởng Tôn Liệt, không biết là nản lòng thoái chí là từ ý muốn trả thù, hấn cự tuyệt tái hôn, lại càng không nguyện ý vào triều làm quan, phát ngôn bừa bãi mười tám tuổi cuối cùng một ngày hấn xuất gia đi tu.

Nói tới đây, Tam thúc thờ dãi nói: “Nha đầu, mặc dù thúc và Dung Chi (tên chữ của Trưởng Tôn Liệt) giao tình không sâu, nhưng cũng biết hấn là người phẩm tính cao thượng, người người chỉ biết nói hấn phong lưu thành tính, nào biết hấn lưu luyến tình trường âm thầm đau đớn?”

Ta im lặng.

Người hiện đại khi nói tới chế độ hôn nhân ở cổ đại, thì ấn tượng thường dừng lại ở chỗ “Một chồng nhiều vợ” hay “Tam thê tứ thiếp”. Kì thực thì không hẳn là vậy, cổ đại cũng giống như hiện đại, cũng thi hành nghiêm khắc chế độ “Một chồng một vợ”. Không chỉ nam nhân cổ đại mới có thể cưới vợ bé, mà ở hiện đại nam nhân có tiền cũng phải cũng có không biết bao nhiêu nãi nãi (vợ bé) đó sao?

Theo đó mà nói, nam nhân cổ đại còn tuân thủ lễ pháp hơn cả nam nhân hiện đại. Ở hiện đại, chuyện “Tiểu Tam” đánh đổ, lên chức “Nguyên phối” vốn chẳng có gì mới mẻ. Ở cổ đại, chuyện như vậy là không thể chấp nhận được, bởi vì nam nhân ái thiếp diệt thê sẽ phải đối mặt với tai ương ngục tù.

Cũng ở triều đại này, luật pháp quy định rõ ràng, “Thiếp là phận ti tiện”, “thiếp không thể thành thê”, người vi phạm “Bỏ tù hai năm, tất cả cách ly”; có vợ lại cưới vợ nữa, “Bỏ tù một năm rưỡi, tất cả cách ly”. Nâng đỡ thiếp lên làm chính thất là phạm vào tội trùng hôn, ngồi tù vẫn chưa thể kết thúc, phải ly hôn mới xong.

Chính vì thiếp chẳng là gì cả, thiếp sinh con cũng chỉ là con thứ, vì vậy dù nam nhân có thiếp đã sinh con mà vẫn chưa cưới vợ như vẫn mang tiếng là Vương Lão Ngũ (người đàn ông độc thân), tỷ như Trưởng Tôn Liệt; hay nam nhân như Thương Song Cẩn nguyên phi đã mất mặc dù có cả phòng cơ

thiếp, con cái trần đầy, cũng như người không vợ, cũng nằm trong hàng ngũ những người đàn ông độc thân.

Nhị thúc và Tam thúc sở dĩ không đề ý chuyện Trương Tôn Liệt có con thứ, vì đối với người ở thời đại này, chuyện này, hoàn toàn không được coi là một chuyện.

Tam thúc tiếp tục nói: “Dung Chi là do Nhị thúc con sớm đã tuyển chọn hợp ý con, năm ngoái Khang vương phi bị đâm, triều cục phức tạp, người người cảm thấy bất an, Nhị thúc con vì cầu vạn toàn, liền đưa con và Trí Duệ tới Vân Châu tránh nạn, nếu không phải như thế, thì chuyện hôn sự của con đã sớm định ra rồi.”

Ta hỏi: “Hắn không phải buông lời muốn xuất gia sao? Sao giờ lại nguyện ý lấy con?”

Tam thúc nói: “Thật ra thì trước khi con tới Vân Châu, Dung Chi từng gặp qua con một lần ở kinh phủ (phủ trong kinh thành), chỉ là con không biết mà thôi.”

Ta thất kinh, còn có chuyện này sao?

Tam thúc nói: “Dung Chi thương mến con, ai biết được làm việc tốt thường gặp trắc trở, do hoàng hậu thò một chân vào, lúc đó Thái Sư có điều cố kỵ, đối với chuyện kết thân giữa hai phủ có chút do dự, rồi sau đó Khang vương lại chen vào, chuyện càng trở nên phức tạp hơn, Tổ phụ và Nhị thúc con cũng bất đồng ý kiến.”

Không cần phải nói, hẳn là Tổ phụ nhìn trúng Thương Song Cẩn.

Trương tôn liệt đã 18, hôn sự nếu còn không có tin tức, thì Thái Sư Phủ phải chịu cũng không ít mệt. Sau khi Thương Song Cẩn quấy nhiễu hôn sự của ta và con thứ phủ quốc cữu, Thái Sư chủ động tìm Nhị thúc, lần nữa thương lượng chuyện hai phủ kết thân. Nhưng vì Tổ phụ ra sức phản đối, Nhị thúc đành phải lui một bước, đề nghị Trương Tôn Liệt tới Vân Châu gặp ta trước, nếu hợp lòng ta, chiếu theo sự sủng ái của tổ phụ với ta, Nhị thúc cho rằng chuyện hôn sự này còn có đường cứu vãn.

Lòng ta buồn bã, vòng tới vòng lui, đúng như Tam thúc từng nói, hôn nhân của nam nữ quý tộc cuối cùng vẫn không tránh khỏi ngậm ngẫm mưu tính.

Tam thúc nói: “Nha đầu, Nhị thúc con nói, nếu con nhìn trúng Dung Chi, Khang vương có thể sẽ bỏ qua.”

Thương Song Cẩn có thể mặc kệ ư? Ta yếu ớt hỏi: “Tam thúc, Người cho là có thể có khả năng này sao?”

Tam thúc im lặng, một hồi lâu mới nói: “Mới đầu tưởng là có thể, hiện tại xem ra, quả thật rất khó.”

“Khang vương nói gì với Người?”

“Đối với con, hẳn nhất định phải có!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Tam phẩm ngoại truyện

Ta hận Dương Thiệu Đường tên khốn khiếp này, kể từ khi gả cho hắn, ta chưa có được một ngày thư thái. Ta rất hoài nghi ở trong lòng hắn, trừ bỏ cháu gái Dương Trí Huệ, có thể có những người khác không, thậm chí là nữ nhi ruột của hắn. Hắn cả đời này cũng giống với Nhị bá, cơ hồ đều vì chất nữ nghe nói là số mệnh quý trọng mà tính toán. Nàng khóc, bọn họ buồn; nàng cười, bọn họ vui mừng.

Thiên Dự năm thứ chín, trong phủ cô cô truyền đến tin vui, nói Đại biểu ca mới có một nữ nhi. Phụ thân cao hứng liền thưởng lớn cho người báo tin, còn phản ứng của mẫu thân thì chính là vui sướng khi người gặp họa. Ta biết, mẫu thân và cô cô luôn bất hòa, hai người bọn họ ngoài sáng, trong tối đều khắp nơi so tài. Thai đầu của đại tẩu ta là nhi tử, đại biểu ca lại sinh một nữ nhi, vấn này, mẫu thân thắng đi.

Sau đó, trong phủ cô cô lần lượt truyền ra tin tức về cô bé này, nói gì mà khi ra đời đúng lúc thiên hữu dị tượng, rồi pháp sư nói số mệnh quý trọng, cái gì mà xinh đẹp, cái gì mà sớm thông tuệ. Ta xem thường, quý thân nói cho cùng đều là trò lừa bịp gạt người. Xinh đẹp ư? Hừ! Thiên hạ thiếu gì nữ tử xinh đẹp. Về phần sớm thông minh, thì đứa bé năm tuổi thì có thể biết được chuyện gì chứ?

Về sau, cô cô phái người tới cửa cầu hôn, muốn để ta gả cho tam biểu ca. Mẫu thân kiên quyết không đồng ý, cả phụ thân và ta đều rất vui mừng. Kể từ sau lần gặp qua tam biểu ca lúc mười tuổi, trong lòng ta luôn tâm tâm niệm niệm, đến năm mộng cũng muốn trở thành tân nương của huynh ấy. Sau một hồi quanh co, mẫu thân cuối cùng cũng nhả ra đồng ý hôn sự này. Đêm trước hôm xuất giá, mẫu thân tìm ta nói chuyện, Người nói tam biểu ca không thích hợp với ta, bảo ta về sau đừng có hối hận.

Lễ cưới vô cùng to lớn và long trọng, ở trong tân phòng, cõi lòng ta đầy đợi mong, chờ tam biểu ca tới vén khăn voan đỏ, cùng uống rượu hợp hoan, kết làm phu thê, từ nay về sau nắm tay nhau cả đời. Thế nhưng, đợi thẳng đến giờ Tý lúc đêm khuya (khoảng 0-2h sáng nhé), tam biểu ca vẫn không hề xuất

hiện. Ta có chút hờn giận, liền bảo thị mẫu đi tiền sảnh xem tiệc rượu đã tan chưa. Thị mẫu quay về đáp, tiệc đã sớm tan. Ta hỏi tam biểu ca người đâu. Thị mẫu ấp úng nửa ngày mới đáp tam công tử đi dỗ Tôn tiểu thư ngủ rồi.

Đêm tân hôn, một mình ta trong phòng rơi lệ đến lúc trời sáng. Sau đó, ta gặp được nữ hài tên Trí Huệ này, nhất thời phải trở mặt ra, chỉ cảm thấy người trước mặt đang hành lễ với ta chính là tiểu tiên nga rơi xuống trần gian, tóc của nàng đen tuyền đỏ xuống như thác nước, son mi thủy nhãn, cười nói tự nhiên, trong bụng không khỏi thầm than thế gian lại thật có một nữ hài xinh đẹp như vậy.

Chỉ có điều, loại này hào cảm cũng không kéo dài được bao lâu, trong những ngày tiếp theo, ta dường như vô cùng khó khăn để được gặp tam biểu ca một lần. Sai người đi tìm, tam biểu ca cơ hồ đều là đang bồi cô cháu gái này, cùng nàng ăn cơm, cùng nàng chơi đùa, cả khi nàng ngủ trưa cũng đều ở bên nhìn, chỉ sợ người làm tay chân long ngóng sẽ đánh thức nàng. Ta tìm cô cô khóc lóc kể lể uất ức, không ngờ bị trách cứ một trận, nói Trí Huệ không có cha mẹ thương yêu, làm thúc thúc tự nhiên muốn quan tâm nhiều hơn.

Ngày qua ngày, Trí Huệ dần lớn lên, oán hận của ta cũng ngày càng sâu hơn. Ta chán ghét cô bé này, chán ghét mỹ mạo của nàng, chán ghét nàng hiểu chuyện, chán ghét hơn nữa nàng thiên phú thông tuệ. hết thảy của ta đều chán ghét. Có lúc, nhìn Nhị bá đối với nàng hỏi han ân cần, ta sẽ hả hê nhìn trộm Nhị tẩu, thầm nói người có con trai có con gái thì thế nào chứ, trong lòng Nhị bá quan trọng nhất vẫn là chất nữ bảo bối của hần nhà.

Nhưng làm người ta thất vọng chính là, ta chưa bao giờ thấy trên gương mặt bình bình của Nhị tẩu có sự không vui, nét mặt nàng nhìn Trí Huệ cũng như đang nhìn nữ nhi của mình vậy, tràn đầy từ ái cùng ấm áp. Ta thật không hiểu, Trí Huệ là chất nữ dù ưu tú hơn nữa thì cũng là cách một tầng bụng, làm sao so được với cốt nhục của mình hoài thai mười tháng khổ cực sinh dưỡng chứ ?

Thị mẫu khuyên ta mở lòng ra, bảo ta thử tiếp nhận và yêu thích Trí Huệ, giống như Nhị tẩu đối với Trí Huệ vậy, nói có như vậy mới có thể giành được sự cảm kích và sủng ái của phu quân. Ta không cam lòng, hạnh phúc của ta sao lại phải dựa vào việc lấy lòng một cô bé mới có thể đạt được cơ chứ?

Một lần, Trí Huệ đến tìm Tam biểu ca, ta lấy một lý do đường hoàng mà cự tuyệt nàng vào cửa. Nhìn bóng lưng tiểu nha đầu yên lặng rời đi, trong lòng ta thoải mái vui mừng tới cực điểm, trở lại nội thất liền cất tiếng cười vang, chỉ cảm thấy cả đời này chưa bao giờ vui vẻ như vậy. Thị mẫu lắc đầu than thở, nói ta cứ tùy hứng như thế, làm sao có thể làm vừa lòng trượng phu đây? Ta xem thường, chẳng lẽ tiểu nha đầu đó còn dám đi tố cáo sao?

Hôm sau trời vừa sáng, ta còn chưa rời giường, Tam biểu ca đã ùng ùng tức giận đi vào, không nói gì đã tát ta một cái, cảnh cáo ta nếu còn dám làm khó Huệ Niếp, thì chờ mà lấy hủ thư đi (thư bỏ vợ nhé). Ta vừa giận vừa thấy nhục nhã, nước mắt tuôn trào, thị mẫu lại lần nữa khuyên ta nên thân cận Trí Huệ hơn.

Thân cận? Thật nực cười, ta hận không thể bóp chết được nàng ta.

Ta lần nữa đi tìm cô cô khóc lóc kể lể, không thể nghĩ đến lại bị trách cứ một hồi. Cô cô nói ta lòng dạ hẹp hòi, ngay cả chất nữ số khổ cũng không thể dung (bao dung). số khổ? Một người cứ như vậy được ngàn vạn sủng ái là nữ hài cơ khổ sao? Trong giây lát đó ta liền cảm thấy hành động của mình giống như trò cười vậy.

Một nữ hài chưa đủ mười tuổi cho tới bây giờ đều rất quy củ lễ độ, nói chuyện đến giọt nước cũng không lọt, hành sự ôn trọng, có trước sau, thì vẫn lẽ nhạc đầy bụng. Nàng ta không phải là một nữ hài bình thường, ta bắt đầu tin tưởng trên đời có yêu tinh, chỉ có yêu tinh mới có thể hoàn mỹ như thế, chỉ có yêu tinh mới có thể cứ như vậy mà mê hoặc trái tim, tâm trí tất cả mọi người.

Sau khi nhận thức được điểm này, ta không hề cố ý nhắm vào Trí Huệ nữa, người đòi đều say, chỉ mình ta là tỉnh, ở một bên yên lặng quan sát nàng ta, thỉnh thoảng cùng nàng ta nói hai câu thư đồ xét ý tứ. Nhưng là, một ngày trôi qua, một năm trôi qua, ta vẫn không thể bắt được điểm sơ hở (chứng minh) nữ oa này chính là yêu tinh. Nàng như trước hoàn mỹ không chê vào đâu được, ta hâm mộ, ta ghen tỵ, ta hận.

Sau đó, nàng ta phải dẫn Trí Huệ đi Vân Châu, ta mới biết nguyên tổ nghiệp Dương gia ở nơi nào. Ta đi tìm cô cô, nói gia nghiệp lớn như vậy sao có thể giao vào tay một tiểu thư khuê các không rành thế sự? Nàng mới có mười ba tuổi a. Cô cô cười thần bí, nói với ta, hãy chờ xem, nàng nhất định có thể quản lý tốt.

Ta không tin, bắt đầu chăm chỉ chạy sang viện của chi thứ hai, mỗi tháng Trí Huệ sẽ viết cho Nhị tẩu một phong thư, ta muốn thông qua sự thật chứng minh là mình đúng. Nàng ta có thông tuệ đi nữa bất quá cũng chỉ là một cô nương mười ba tuổi mà thôi, bảo có thể viết mấy thủ thơ từ tuyệt cú, thì ta tin; còn nói có thể quản tốt thôn trang, rừng núi cùng ngàn mẫu ruộng? Ta không tin, ta muốn nhìn xem chuyện cười của nàng ta.

Vậy mà ta lại phải thất vọng, nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Nhị tẩu biểu tình ‘ nhà có trường nữ sắp trưởng thành ’, ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nàng ta thật sự có năng lực như vậy sao? Ta hỏi Nhị tẩu có thể cho ta xem thư của Trí Huệ một chút được không. Nhị tẩu cười ý vị thâm trường, nói dĩ nhiên là được.

Lối chữ khải trâm hoa hoa mỹ, kể chuyện sinh động mà tỉ mỉ, miêu tả lại cuộc sống của nàng ta tại Vân Châu hết thảy như thể đang diễn ra ở trước mắt vậy. Nàng ta nói nàng ta mang theo Trí Huệ trải nghiệm cuộc sống, từ nuôi nhốt gia súc gia cầm, đến thâm nhập đồng ruộng tự mình cấy mạ cắt cỏ, rồi đến trèo núi lội sông hái thuốc câu cá.

Ta hình dung ra mọi thứ, tưởng tượng thấy Trí Huệ trưởng thành là một thiếu niên tài mạo tuấn tú như thế nào dưới sự dạy dỗ của nàng ta, đảo mắt nhìn lại Trí Nhân vẫn chây nước mũi kè kè bên cạnh, ta lần đầu tiên hoài nghi bản thân mình có lẽ đã sai lầm thật rồi.

Ta ôm may mắn, hỏi Nhị tẩu nông trang tá điền cùng tôi tớ nhiều như vậy, Trí Huệ còn nhỏ tuổi lại có thể áp chế được sao?

Nhị tẩu cười không lên tiếng, lại lấy ra một phong thư đưa ta.

Xem xong, ta khiếp sợ một lúc lâu không nói nên lời, tâm tư kín đáo như thế, mảnh khóc cao chiều như vậy.

Nàng ta, có lẽ đúng như lời đồn đãi, trời sinh bất phạm,

Nhị tẩu hỏi ta còn muốn xem tiếp không? Ta lắc đầu, không cần.

Nhị tẩu thâm ý nói, Trí Huệ là một đứa bé ngoan, bảo ta không cần phải lo lắng cho nàng.

Ta cười nhạt, chưa xốt khôn kể. Trên đường trở về, Trí Nhân khóc rống lên kêu đói, lần đầu tiên ta đánh nó không chút nương tay.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Của Trí Huệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.